

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΓΓΕΛΙΑ

Πρὸς τοὺς Κ.Κ. συνδρομητὰς καὶ ἐπιστάτας τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιθεωρήσεως.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἐπιθεώρησις, εὐδοκίμησασα μέχρι τοῦδε, εἰσέρχεται ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ τέταρτον τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἔτος, ὑποσχομένη σπουδαίας ἐν τῷ μέλλοντι βελτιώσεις. Ἄλλ' οὐδὲν σύγγραμμα περιοδικὸν περὶ τῆς ἀληθοῦς ὠφελείας τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ κηδόμενον καὶ μηδεμιᾶς φειδόμενον δαπάνης, οἷον τὸ παρὸν, δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ καὶ στερεωθῇ ἄνευ τῆς φιλοτίμου προπληρωμῆς τῶν συνδρομῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἐντὸς τῆς πρώτης τριμηγίας.

Τούτου ἕνεκα παρακαλοῦμεν δημοσίᾳ τοὺς Κ.Κ. συνδρομητὰς νὰ μᾶς ἀπαλλάξωσι τοῦ λοιποῦ τῆς ἀνιαρᾶς καὶ ἐπιζημίου καθυστερήσεως τῶν συνδρομῶν. Ἄλλως καθιστῶμεν ὑπευθύνους τοὺς Κυρίους ἐπιστάτας δι' ἑκάστην μὴ παρ' ἡμῶν εἰσπραχθεῖσαν συνδρομὴν ἐντὸς τῆς ῥηθείσης ἐποχῆς, ἀπαγορεύοντες αὐτοῖς ΡΗΤΩΣ ἵνα μὴ

δέχονται ΜΗΔΕΝΑ ΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑ συνδρομητὴν· ἢ, ἂν θέλωσι νὰ δεχθῶσι τοιοῦτους, νὰ ἀποστέλλωσιν ἐγκαίρως ἐκ τῶν ἰδίων τὰ χρήματα.

Τὰ αὐτὰ μέτρα **ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΕΘΑ** νὰ λάβωμεν καὶ διὰ τὸ λῆγον ἔτος, προσκαλοῦντες τοὺς Κυρίους ἐπιστάτας νὰ ζητήσωσι τάχιστα ὅσας συνδρομὰς δὲν εἰσέπραξαν εἰσέτι, καὶ ἀποστείλωσιν αὐτὰς **ΑΜΑ ΤΗ ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ 36 ΤΕΥΧΟΥΣ**. Ἄλλως, ἐὰν μὴ πέμψωσι τὰς καθυστερούσας συνδρομὰς, ἀπαιτοῦμεν νὰ μᾶς πέμψωσιν **ΑΜΕΣΩΣ** αὐτὰ **ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ** τῶν πρὸς ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν δυσχεραϊνόντων συνδρομητῶν, ἵνα γνωρίζωμεν ἀκριβῶς πόσους ἀριθμοὺς τοῦ 37 τεύχους τοῦ ἀρχομένου τετάρτου ἔτους ὀφείλομεν νὰ πέμψωμεν πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν Κ.Κ. ἐπιστατῶν.

Ἡ διεύθυνσις.

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ.

B'. Η ΒΟΣΝΙΑ ΚΑΙ Η ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΑ¹.

Μη ομοιάζοντες πρὸς τοὺς ἄλλους κατὰ τὰς πεδιάδας ῥέοντες ἡσύχους ποταμούς, οἱ ἀπὸ τῶν βοσνιῶν ὄρεων καταφερόμενοι χειμάρροι μεταβάλλουσιν ἀλληλοδιαδόχως ῥοὴν δι' ἀποτόμων περιστροφῶν, καὶ νῦν μὲν γαλήνιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς, νῦν δὲ θορυβώδεις καὶ παταγοῦντες, ἐκβάλλουσιν οἱ πλείστοι εἰς τὸν Σαῦον, ὅστις, κατερχόμενος ἀπὸ τῶν ἰλλυρικῶν Ἄλπεων, διαπερᾶ τὴν Κροατίαν, ἀπεργάζεται τὰ μεταξὺ τῆς αὐστριακῆς Σκλαβωνίας καὶ τῆς Τουρκίας ὄρια, καὶ ἐκδίδει παρὰ τὸ Βελιγράδιον εἰς τὸν Δούναβιον.

Εἰς μόνος ποταμὸς, ἡ Ναρέντα, ἡ ὁ Δρεῖνος (ἡ Δρίων) τῶν ἀρχαίων, ἀποτελούμενος ἐκ τῆς συμβολῆς τοῦ Λευκοῦ καὶ τοῦ Μέλανος Δρεῖνου, εὐρίσκει σειρὰν προσφύρων χαράδρων, αἵτινες ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ ἔκβαλλε πρὸς δυσμὰς κατὰ τὴν Ἀδριατικὴν εἰς τὸν ὁμόνυμον κόλπον. Ὁ Δρεῖνος ἀπετέλει τὸ πάλαι τὰ ὄρια τῆς ῥωμαϊκῆς καὶ βυζαντινῆς αυτοκρατορίας. Οἱ δὲ λοιποὶ χειμάρροι καταφέρονται ἕνεκα τῆς τοῦ ἐδάφους ἀντιθέτου κατωφερίας πρὸς τὸν Δούναβιον.

Αἱ κοιλάδες τῶν χειμάρρων τούτων ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς φυσικαὶ ὁδοὶ πρὸς τὰ ὑψηλὰ ὄροπέδια, ὧν βρίθει πᾶσα ἡ χώρα. Ἀλλὰ τὰ πλείστα τῶν στενῶν εἶναι δυσπρόσιτα δι' ἑλλειψιν ὁδῶν, οἱ δὲ κάτοικοι καὶ οἱ ὁδοιπόροι ἀναγκάζονται νὰ ἀναρρῶνται ὡς αἶγες τὰ ὑψηλὰ προχώματα καὶ τοὺς βράχους, ὅπως μεταβαίνουσιν εἰς τὰς κατοικίας αὐτῶν.

Ἡ ἑλλειψίς παντὸς μέσου εὐκόλου συγκοινωνίας καθιστᾷ καὶ τὰς στρατιωτικὰς ἐργασίας ἐν Βοσνίᾳ λίαν ἐπιπόνους καὶ ἐπικινδύνους. Οἱ στρατοὶ συναθροίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς ἀνατολὰς ἀπάντων τῶν ὄρων τούτων, ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ἣ συγγέονται αἱ πηγαὶ τοῦ Βαρδάρ καὶ τῆς Μορᾶβας. Ἐκεῖ ἐκτείνεται ὁ πυθμὴν ἀρχαίας τινος ἀποξηρανθείσης λίμνης, ἣν διαπερᾶ ἡ Σιλνίτσα, εἰς τῶν ἀνωτέρων πο-

ταμῶν τῆς σερβικῆς Μορᾶβας. Εἶναι δὲ αὕτη « ἡ κοιλάς τοῦ Κοσσύβου, ἡ τῶν Κοσσύβων » ἡστίνος τὸ ὄνομα ἀναμνηστικῆς πενήμιτος παλαιῆς ἀναμνήσεως τοὺς μεσημβρινούς Σλάβους. Ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ κατετροπώθησαν αἱ δυνάμεις τῶν Σέρβων κατὰ τὸ ἔτος 1389, ἀποβαλόντων, ὡς λέγεται, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας ἀνθρώπων, τὸ ἄνθος τοῦ σερβικοῦ βασιλείου.

Παρθῆλον ἕκτοτε πεντακῶσια ἔτη ἀπὸ τῆς πανολεθρίας ἐκείνης· ἀλλ' οἱ Σλάβοι οὐδέποτε ἔπαυσαν ἀναμένοντες τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδικήσεως, καὶ ἐλπίζουσιν ὅτι ἐν Κοσσύβῳ, ἧτοι ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς πεδίοις, ὅπου κατενικήθησαν οἱ προπάτορες αὐτῶν, μέλλουσι νὰ κινήσωσι νίκην, ἐξ ἧς ἀνακτῆσονται τὴν αὐτονομίαν ὁλοκλήρου αὐτῶν τῆς φυλῆς.

« Ἐλεῖ, ὅπου περατοῦνται οἱ λίθοι καὶ ἄρχονται τὰ δένδρα, ἄρχεται καὶ ἡ Βοσνία, » ἔλεγον ἄλλοτε οἱ Δαλμάται. Ἀλλ' ἤδη πολλὰ τῆς Βοσνίας πρῶην πολυδένδροι καὶ μεγαλόδενδροι χωραὶ ἀπέβαλον τὴν πρώτην φυτείαν, τὰ δὲ πλείστα τῶν ὄροπέδιων τῆς Ἐρζεγοβίνης, τοῦ Μοντενέγρου καὶ τῶν ὄρων τῆς Δαλματίας εἶναι σχεδὸν ἀπογεγυμνωμένα τῶν δασῶν αὐτῶν. Οὐδὲν ἦττον ὑπολείπονται ἔτι τὰ δένδρα τῶν πεδιάδων, ἅτινα ὅμως κατακόπτονται ὑπὸ τοῦ πελέκειος τοῦ τυχόντος ξυλοργῶ. Τὰ πλείστα ἐν χρῆσει πολυτιμὰ ἐν Εὐρώπῃ ξύλα, ἡ περσικὴ καὶ ἡ κασταναῖκὴ καρύα, ἡ φίλυρα, ἡ σφένδαμνος, ἡ δρυς, ἡ φηγός, ἡ μελία, ἡ σήμυδα, ἡ πίτυς, ἡ ἐλάτη, ἡ λάριξ λαμβάνονται ἐκ τῆς πολυδένδρου ταύτης χωρᾶς, ἐν ἣ ζωῆς μέχρι τοῦ νῦν πολυπληθεῖς ἄρκτοι, κάπροι καὶ ἔλαφοι, μάλιστα δὲ λύκοι, ὧν τὰ δέρματα εἶναι ἐν τῶν ἀξιολογοτάτων ἐμπορευμάτων τῆς Βοσνίας.

Καθόλου δὲ ἡ Βοσνία εἶναι χώρα γραφικωτάτη καὶ εὐφοροτάτη, παρέχουσα ἄφθονα τοῖς κατοικοῖς τὰ ἀπὸ τῶν πεδίων καὶ τῶν ὄρων ἀγαθὰ. Ἡ κοιλάς, ἐν ἣ

κεῖνται αἱ δύο μεγάλαὶ πόλεις Τραβλίκ καὶ Σεραγιέβον, εἶναι περίφημος ἐπὶ ὀραϊότητι καὶ εὐφορίᾳ. Ἐν τιμῇ δὲ νομοῖς, μάλιστα δὲ παρὰ τὰ σύνορα τῆς Κροατίας καὶ παρὰ τὸν Σαῦον, πολυάριθμοι ἀγρίων χοίρων ἀγέλαι ζῶσιν ἐλευθεροὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν· διὸ καὶ οἱ Τούρκοι ὀνομάζουσι « χώραν τῶν χοίρων » πᾶσαν τὴν κάτω Βοσνίαν.

Ἐξηρημένων τῶν Ἰουδαίων, τῶν Τζιγγάνων καὶ τινῶν Ὀσμανλίδων, ὑπαλλήλων, στρατιωτῶν καὶ ἐμπόρων, οἵτινες ζῶσιν ἐν ταῖς μάλιστα πολυανθρώποις πόλεσι τῆς Βοσνίας, πάντες οἱ κάτοικοι τῆς βαρβαρῶν Ἠλιρίας καὶ τῶν Ἠλυρικῶν Ἄλπεων εἶναι σλαβικῆς καταγωγῆς. Καὶ κατὰ μὲν τὰ αὐστριακὰ σύνορα, ἐν τῇ Κράϊτσα λ. γ., ἀποκαλοῦσιν ἑαυτοὺς Κροάτας καὶ εἶναι ἀληθῶς τοιοῦτοι. Ἀλλὰ διαφέρουσιν ἥμισυ τῶν γειτόνων αὐτῶν βοσνιῶν Σέρβων καὶ τῶν Raïtres, ἡ Σλάβων τῆς Ρασκίας, ἧτις κατεστάθη ἤδη σανδτζάκιον τοῦ Νοβιμπάζαρ. Ἡ χώρα αὐτῶν εἶναι ἡ κλασικὴ γῆ τῶν δημοτικῶν σλαβικῶν ἁσμάτων, ἅτινα ἀναζωοπυροῦσι τὴν φιλοπατριαν τῶν μεσημβρινῶν Σλάβων. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρζεγοβίνης διαφυλάττουσι καθαρώτατον καὶ μᾶλλον χαρακτηριστικὸν τὸν σλαβικὸν τύπον. Κατάγονται δὲ ἐξ ἀπαύων Σλάβων, ἐθνόντων κατὰ τὸν ἑβδομον αἰῶνα ἐκ τῶν ὀθῶν τοῦ Βιστούλα. Ὡς οἱ γείτονες αὐτῶν Μοντενεγρίνοι λαλοῦσι γλώσσαν ζωηροτέραν μὲν τῶν Σέρβων, ἀλλὰ μειγμένην μετὰ πλείστον ἰταλικῶν λέξεων καὶ φράσεων, αἵτινες παρεισέφρησαν ἐν τῇ διαλέκτῳ αὐτῶν.

Ἀλλ' εἰ καὶ ἔχουσιν τὴν αὐτὴν καταγωγὴν καὶ πολλὴν φιλοπατριαν, οἱ Βόσνιοι ὑπεδουλώθησαν ἕνεκα τῆς περὶ τὴν θρησκείαν ὀλιγωρίας. Ἐξ οὗ ἐξηγεῖται διὰ τί οἱ Σλάβοι τῆς Βοσνίας, εἰ καὶ μᾶλλον τῶν πεδινῶν Σέρβων ἀποκεχωρισμένοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὸν ἕκτοπισμὸν καὶ τὸ δυσπρόσιτον τῆς χώρας, δὲν κατώρθησαν μέχρι τοῦδε νὰ ἀπο-

σεύσωσιν ὡς οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν Σέρβοι τὸν ὀθωμανικὸν ζυγόν. Καὶ ὅμως πᾶσα αὐτῶν ἡ χώρα δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς μεγίστην ἀκρόπολιν, ἡστίνος ὁ ὑψηλότατος προμαχὼν ἐξαιρεται ἀκριβῶς πρὸς μεσημβρίαν οἰονεὶ φρουρὸς τῆς Βοσνίας πρὸς τοὺς Ὀθωμανούς. Τοῦ δὲ ἐρύματος τούτου ἐκπολιορκηθέντος, ὁ εἰσβάλλον ἐχθρὸς ἀναγκάζεται νὰ βιάζεται ἐκάστην κλεισώριαν, ἕκαστον ποταμὸν καὶ ἀναβαίνη ἐκάστην ὄρεινὴν ῥάχιν. Ἐν πολλοῖς μέρεσι δρᾷ ἀνθρώπων ἀρκεῖ ἵν' ἀναγκασθῆ ὁλοκλήρους στρατοῦς. Ἀλλὰ καὶ τὸ κλίμα αὐτὸ ἠδύνατο νὰ προφυλάττῃ τοὺς Βοσνίους, μεγάλως διαφέρει τῆς λοιπῆς χερσονήσου. Ἐπειδὴ αἱ μὲν πρὸς βορρᾶν κατευθυνόμενοι κλιτύες καὶ οἱ φραγμαὶ τῶν ὄρεων, ἀπείργοντα τὴν διόδον τῶν νοτιῶν ἀτμοσφαιρικῶν ρευμάτων, καθιστῶσι τὴν χώραν ψυχροτάτην πρὸς τὸ γεωγραφικὸν αὐτῆς πλάτος. Ἀλλ' ὅμως, εἰ καὶ τοσαῦτα πλεονεκτοῦσι τῶν Τούρκων πρὸς ἄμυναν τῆς χώρας, ἀπέτυχον οἰκτρῶς ἀνὰ πᾶσαν νέαν ἀποστασίαν. Διότι οἱ Βόσνιοι χριστιανοὶ καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ εἶναι ἄσπονδοι πρὸς ἀλλήλους ἐχθροί. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ, οἱ τε ὀρθόδοξοι διοικούμενοι ὑπὸ τῶν ἱερέων, καὶ οἱ καθολικοὶ ῥωμαῖοι, οἵτινες ἄγονται καὶ φέρονται τυφλῶς ὑπὸ τῶν ἐκ Ῥώμης ἀποστελλομένων φραγμασιάνων, μισοῦσι καὶ προδίδουσιν ἀλλήλους ἀδολοίως. Ὄντες δὲ διηρημένοι θρησκευτικῶς, ὑποδουλοῦνται εὐκόλως· ἡ δὲ ἀτιμία τῆς δουλείας καθιστᾷ αὐτοὺς χείρονας τῶν δεσποτῶν. Ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅποιαν δύναμιν περιποιεῖ τοῖς λαοῖς ὁ ὑπὲρ τῆς θρησκείας συνασπισμὸς καὶ ἡ ὁμόνοια, καὶ διὰ τί οἱ Ἕλληνας διεπράξαμεν πρῶτον τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος.

Οἱ μουσουλμάνοι τῆς Βοσνίας, ὅσοι, ἀσπασάμενοι τὸν μωαμεθανισμὸν ὅπως διατηρήσωσι τὰ κτήματα αὐτῶν, ὀνομάζουσιν ἑαυτοὺς Τούρκους, εἶναι οὐδὲν ἦττον Σλάβοι, ὡς οἱ λοιποὶ Βόσνιοι, καὶ ὡς ἐκεῖνοι λαλοῦσι μόνον τὴν Σλαβικὴν, εἰ καὶ πολλὰ τουρκικὰ λέξεις παρεισέφρησαν εἰς τὴν διάλεκτον αὐτῶν. Εἶναι δὲ οὗτοι ἀπόγονοι τῶν τιμαριωτῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀπόμισαν τὸν χριστιανισμὸν περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου

πέμπτου αἰῶνος, καὶ μάλιστα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἕκτου, ὅπως διατηρήσωσι τὰ τιμαριωτικὰ αὐτῶν προνόμια. Ἡ ἀποστασία ἐχορήγησεν αὐτοῖς πλείονα προνόμια τῶν ὅσα ἐκέκτηντο μέχρι τότε πρὸς βλάβην τοῦ δυστυχοῦς τούτου λαοῦ· τὸ δὲ φυλετικὸν καὶ θρησκευτικὸν μῖσος κατέστησεν αὐτοὺς φανατικωτέρους καὶ τυραννικωτέρους τῶν Τούρκων. Μέχρι δὲ τοῦδε βλέπουσιν οἱ ξένοι παρὰ τινὲς πύλη τοῦ Σεραγιέβου τὸ δένδρον τῆς ἀγρίας ἀρχάδος, ἐξ ἧς οἱ ἀποστάται πρόκριτοι τῆς χείρας ἀπηγγιχόντες πρὸς ψυχαγωγίαν τοὺς ἀθλίους Βοσνίους ῥαγιάδες. Βέβδες ἡ Σπαχιδες, οἱ Βόσνιοι μωαμεθανοὶ εἶναι τὸ μάλιστα ὀπισθοδρομικὸν στοιχεῖον τῆς γηραιᾶς Τουρκίας, καὶ πολλὰκις, ἰδίως δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1854 ἐπανέστησαν μόνον ὅπως διατηρήσωσιν ἀλώβητον τὴν ἀρχαίαν καὶ βάρβαρον αὐτῶν φρουδαλικὴν ἐξουσίαν.

Ὡς μουσουλμανικὴ πόλις τὸ Σεραγιέβον, τεθειμένον κατ' εὐθείαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς σουλτανομήτορος, ἀπολαύει ὑπερμέτρων προνομίων, ἐπειδὴ ἀποτελεῖ κράτος ἐν κράτει, διακείμενον ἐχθρότερον καὶ αὐτῆς τῆς Πύλης πρὸς τοὺς χριστιανούς.

Ἐν τῷ παρόντι οἱ Βόσνιοι ἀγρόται κατέχουσι πλείονας ἢ ἄλλοτε γαίας. Ἡ χώρα διαίρεται εἰς σπαχιλίγια ἢ μουσουλμανικὰ τιμάρια, ἅτινα μεταβαίνουσιν οὐχὶ κατὰ τὸν σλαβικὸν νόμον εἰς τοὺς πρωτοτόκους, ἀλλ' ἀδιαμέτως εἰς πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἅτινα ἐκλέγουσιν ἀρχηγὸν εἴτε τὸν ἀρχαιότερον, εἴτε τὸν ἀνδριότερον παρ' αὐτοῖς, ὅσας τις πρόκειται νὰ ἐκστρατεύσωσιν. Οἱ δὲ χριστιανοὶ χωρικοὶ ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητος, οὐχὶ ὡς σέρφοι, ἀλλ' ὡς χειρῶνακτες, ἀνταμειβόμενοι δὲ γλίσχωρος· διὸ οἱ πλείστοι αὐτῶν ἀποστρεφόμενοι τὴν γεωργίαν τρέπονται εἰς ἐμπορίαν καὶ χρηματισμὸν, πᾶν δὲ τὸ ἐμπόριον εἶναι ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ὀρθοδόξων καὶ καθολικῶν Βοσνιῶν. Οἱ δὲ ἐξ Ἰσπανίας ἄποικοι Ἰουδαῖοι, συνηθρισμένοι κατὰ συμπλέγματα ἐν ταῖς κυρίαῖς πόλεσι, ζῶσιν ἐκ τοκογλυφίας καὶ ἐνεχυρασμῶν. Λαλοῦσι δὲ ὡς πάντες οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Ἀνατολῆς διεφθαρμένην τὴν Ἰσπανικὴν γλώσσαν.

Οἱ μουσουλμάνοι ἀποτελοῦσι τὸ τρίτον

τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Βοσνίας. Ἀλλὰ τὸ μωαμεθανικὸν στοιχεῖον διατελεῖ ἀπὸ πολλοῦ στάσιμον, ἐν ᾧ τὸ χριστιανικὸν αὐξάνεται τῆς εὐγονίας ἕνεκα τῶν χριστιανῶν γυναικῶν, ἀπηλλαγμένων τῆς αἰσχροῦς συνηθείας, ἣν ἔχουσιν αἱ ὀθωμαναὶ τοῦ ἐκτιτρώσκειν.

Οἱ Βόσνιοι καὶ οἱ Ἐρζεγοβῖνιοι εἶναι εἰλικρινεῖς, φιλόξενοι, γενναῖοι, φιλεργοί, οἰκονόμοι, πιστοὶ φίλοι καὶ εὐσταθεῖς εἰς τὸν ἔρωτα. Ὁ γάμος εἶναι ἱερός παρ' αὐτοῖς. Οἱ μουσουλμάνοι τῆς Βοσνίας ἀπορρίπτουσι τὴν πολυγαμίαν τοῦ Κορανίου, οἱ δὲ τῆς Ἐρζεγοβίνης δὲν κατέχουσι κεκλεισμένας τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Ἀλλὰ, παρὰ ταῖς ἀρεταῖς ταύταις, ὅποια βαρβαρότης, ὅποια ἀμάθεια, ὅποια δεισιδαιμονία παρὰ τε τοῖς χριστιανοῖς καὶ τοῖς μουσουλμάνοις! Οἱ ἀδίαλειπτοι πόλειμοι, ἔθνη μὲν ἡ τυραννία, ἔθνη δὲ ἡ δουλεία ἐξηγείωσαν τὰ ἦθη τῶν κατοίκων τῆς χώρας ταύτης, ἀπεστερημένης πάσης παιδείσεως ἕνεκα τοῦ ἑκτοπισμοῦ.

Ἡ χώρα ἀμοιρεῖ πάντως σχολείων, ὧν ἔγνη ἀπαντᾷ τις μόνον τῆδε κακέεσ ἐν τοῖς μοναστηρίοις. Τέλος δὲ τὸ ῥακί ἢ ἡ σλιβοβίτζα, ἣν καταχρῶνται οἱ Βόσνιοι μὲθ' αὐτῶν τῶν παίδων καὶ τῶν γυναικῶν ἐξηρημένων, κατέχει αὐτοὺς ἐν καταστάσει ἀποκτηνώσεως. Ὑπελόγησαν δὲ τινες ὅτι ἕκαστος τῶν κατοίκων τῆς Βοσνίας, ἀνὴρ, γυνὴ ἢ παῖς ῥοφᾷ κατὰ μέσον ὄρον τριάκοντα λίτρας ῥακῆς κοικυμῆλων κατ' ἔτος.

Εἶναι δὲ ἄπορον ὅτι ἐν χώρᾳ οὕτω βαρβαρῶς ὑπάρχουσιν ἔτι πόλεις ὅπως οὐδὲν ἐμπορικαί. Ἀποδοτέον δὲ τοῦτο εἰς τὸ πλῆθος τῶν αὐτοφυῶν αὐτῆς ἀγαθῶν, ἅτινα ἐξάγονται ἀπὸ τινος χρόνου εὐκολώτερον. Τοῦναντίον οὐδὲν εὐρωπαϊκὸν ἐμπόρευμα εἰσάγεται εἰς τὴν Βοσνίαν. Οἱ Βόσνιοι ἀλέθουσιν τὸν σίτον αὐτῶν δι' ἰδίον ὑπ' αὐτῶν ἐξευρεθέντων ἐλικωνιῶν μύλων, κατασκευάζουσιν αὐτοὶ τὰ ἴδια ὄπλα, ὑφαίνουσιν τοὺς ἱστῶς καὶ κατεργάζονται τὸν σιδήρον κατασκευάζοντες καὶ πάντα τὰ χρήσιμα αὐτοῖς σιδηρὰ ἐργαλεῖα. Τοῦντεῦθεν παράγεται βιομηχανικὴ τις κίνησις ἐν ταῖς εὐφῶς κειμέναις πόλεσι, μάλιστα δὲ ἐν τῇ νῦν πρωτεύουσιν Σεραγιέβῳ ἢ Βόσνα Σεραΐ, καὶ τῇ ἀρχαίᾳ πρωτεύουσιν, τῇ γραμειστάτῃ πόλει Τραβλίκ, ἧτις ἀνετίσεται γραφικώτατα ἐν εἰδὲ ἀμυθηάτρου ὑπὸ τοῦ

¹ "Le. La Serbie au XIXe siècle, par Saint-René Taillandier, de l'Académie franç. Didier, éditeur.

πρόποδας των αρχαίων αυτής βασιλείων. Ἡ δὲ Βανζαλούκα, ἥτις ἐνοῦται διὰ σιδηροδρόμου μετὰ τῶν αὐστριακῶν ὁρίων, ἐμπορεύεται μικρὸν ἐμπόριον πρὸς τὴν Κροατίαν. Ἡ Τούζλα ζῆ ἐκ τῶν ἀλάτων τῶν ἀφθόνων αὐτῆς πηγῶν. Τὸ Σβόρνικ, ὅπερ ἐπιτηρεῖ τὰ σερβικὰ ὄρια, εἶναι τόπος ἀποθήκης τῶν δύο ὁμόρων χωρῶν. Τὸ Νοβιπαζάρ ἐμπορεύεται πρὸς τὴν Ἀλβα-

νίαν. Τὸ Μοστάρ, πρωτεύουσα τῆς Ἑρζεγοβίνης, εἰσάγει ἐμπορεύματά τινα ἐκ τῆς δαλματικῆς παραλίας. Ἡ ἑλλειψὶς ἀσφαλείας ἐπήνεγκεν ἄρα μᾶλλον τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου τῶν πόλεων τούτων, πρὸς βλάβην τῶν ἀγρῶν. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐν ἀπάσῃ τῇ Εὐρώπῃ, ἐξηρημένης ἴσως τῆς γειννιάζουσης αὐτῇ Ἀλβανίας καὶ τῶν πρὸς τοὺς

πόλους χωρῶν τῆς Σκανδιναβίας καὶ τῆς Ῥωσσίας, χώρα ὀλιγότερον ἐπισκεπτομένη τῆς Βοσνίας ὑπὸ τῶν περιηγητῶν ἢ δὲ ἀπομύνοις αὐτῇ θὰ παύσῃ μόνον ὅταν κατασκευασθῇ ὁ μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως, Θεσσαλονίκης καὶ Zagreb σιδηροδρόμος, ὅστις θὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν μεγίστων ἐμπορικῶν ὁδῶν τῆς Εὐρώπης.

ΠΑΘΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ

Ἐν ἔτει 1872 (κατὰ τὸν Blan).

	ΒΟΣΝΙΑ.	Η ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΑ.	ΡΑΣΧΙΑ.	ΤΟ ΟΛΟΝ.
Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι.	360,000	130,000	100,000	590,000
καθολικοί.	122,000	42,000	»	164,000
Μωαμεθανοί.	300,000	55,000	25,000	378,000
Τζιγγανοί.	8,000	2,500	1,800	12,300
Ἑβραῖοι.	5,000	500	200	5,700
				Τὸ ὅλον. 1,150,000

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΟΤΕΡΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ.

Σεραγιέβο [Βλάνουνα].	50,000 κάτοικοι.
Βανζαλούκα.	18,000 —
Σβόρνικ.	14,000 —
Τράβλικ.	12,000 —
Νοβιπαζάρ.	9,000 —
Μοστάρ.	9,000 —
Τούζλα.	7,000 —

[Ἀκολουθεῖ.]

ΔΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Περὶ τῶν δανείων τῆς Ἑλλάδος ὁ « Χρόνος » κατεχώρισε πρὸ ἡμερῶν τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

Πρὸς τὸν Ἐκδότην τοῦ « Χρόνου ». Ἀπαντῶν πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ὁμολογιούχων ὁ λόρδος Δέρβυ εἶπεν ὅτι « ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ βασιλείου οὐδὲ ὀβολὸν ἐπλήρωσε ». Πρὸς ἀποφυγὴν παρανοήσεων, παρατηρῶ ὅτι οἱ λόγοι του ἰσχύουσι μόνον ἐπὶ τῶν δανείων τοῦ 1824 καὶ 1825. Πλὴν τούτων, ἐν μόνον ζένον δάνειον 60,000,000 συνωμολογήθη τῷ 1832 ὑπὸ τὴν κοινὴν ἐγγύησιν τῶν τριῶν προστατίδων δυνάμεων. Ὁ τόκος καὶ τὸ χρεωλύσιον αὐτοῦ ἐπληρώθησαν κανονικῶς ἄχρι τοῦ 1843, ὅτε προήλθε τις ἀνωμαλία ἕνεκεν πολιτικῶν ταραχῶν. Κατὰ τὴν ἀπόρασιν τῆς εἰς Ἑλλάδα τῷ 1854 καταβάσεως ἐπιτροπῆς τῶν δυνάμεων, ἔπρεπε νὰ πληρῶνῃ κατ' ἔτος ἡ Ἑλλὰς 12,000 λιρῶν πρὸς ἐκάστην τῶν δυνάμεων. Ἐπραξέ δὲ τούτο κανονικῶτατα. Τῇ 22 μαρτ. 1869 ὁ Κ. Κίρκ ἐπηρώτησε τὸν Κ. Γλάδστονα, οὗτος δὲ, πρωθυπουργὸς ὢν, ἀπεκρίνατο τάδε. « Τὸ πολιτικὸν σχέδιον τῆς Μ. Βρετανίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ῥωσσίας ἦτο ἡ σύστασις τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Μέχρι τίνος κατωρθώθη τὸ σχέδιον, περὶ τούτου αἱ γνώμαι γίνονται

δίχα· πρὶν ὅμως ἀναβῆ ἐπὶ τὸν θρόνον ὁ νῦν βασιλεὺς, ἐδήλωσαν αἱ δυνάμεις διὰ νέας συμβάσεως ὅτι συμφέρει τῇ Εὐρώπῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἀνεξαρτησία. Τότε ἡ Ἀγγλία ἐποίησε θυσίαν τινα, παρατηθεῖσα τὸ ποσὸν τῶν 12,000 κατ' ἔτος. Ἡ σύμβασις ἐκυρώθη ὑπὸ τοῦ κοινοβουλίου. Περὶ τῆς τελευταίας μερίδος τοῦ ζητήματος, ἂν δηλ. ἡ κυβέρνησις θὰ συστήσῃ εἰς τὴν βουλὴν τὴν περαιτέρω πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ ἐπ' ἀόριστον χρόνον, τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι ἡ Ἀγγλία ὀφείλει νὰ πληρῶνῃ αὐτὸ ἄχρις οὗ ἡ ἐξοφληθῇ τὸ χρέος ἢ ἀναγκάσωμεν τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀποτίσεως. Τῷ 1860, ὅτε ἀπεφασίσθη ἡ ποσότης τῶν 12,000, δὲν ἐλήφθη ὡς διαρκὴς συμβιβασμὸς, ἀλλ' ὡς τὸ ἐλάχιστον, ὅπερ εἶχε νὰ πληρῶσῃ ἡ Ἑλλὰς. Οἰκοθεν ἐνοεῖτο, ὅτι, ἐφ' ὅσον κινδύνοντο οἱ πόροι αἱ δυνάμεις ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἀπαιτήσωσι τὴν περαιτέρω καὶ δὲ καὶ τὴν πλήρη ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχέσεών της ». Ἐκτοτε τὸ δάνειον ἐξωφλήθη· ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς ἐξακολουθεῖ πληρώνουσα 36,000 ἕνεκεν ὀφειλομένων πρὸς τὰς δυνάμεις καθυστερήσεων.

Περὶ τῶν δανείων τοῦ 1824 καὶ 1825 πολλὰ ἐγράφησαν ἀρτίως ἐν τῷ « Χρόνῳ »· ὁμολογῶ δὲ ὅτι τὰ ἰσχυρὰ ὑπὲρ

ἡμῶν ἐπιχειρήματα ὀλίγον ὠφελοῦσι τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν. Βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ πραγματοποιῶ τὸ σπουδαῖον ζήτημα ἐν βραχείᾳ ἐπιστολῇ. Λέγω μόνον ὅτι ἐπὶ τούτων τῶν δανείων οὐδεὶς οὐδέποτε ἐπληρώθη τόκος ἀφ' ὅτου συνωμολογήθησαν καὶ ἀφ' οὗ ἐπληρώθησαν ἐκ τοῦ κεφαλαίου οἱ τόκοι τῆς πρώτης dietias. Αἴτιον δὲ τούτου εἶναι ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ πρῶτον, εἶτα δὲ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς οὕτω βαρεῖας ὑποχρεώσεις. Τοῦτο ἡμεῖς πάντοτε ὁμολογήσαμεν, ἀλλ' οὔτε ἐκεῖνο οὔτε ἄλλο δάνειον οὐδέποτε ἠρνήθημεν. Πολλὰ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐποίησεν ἀποπείρας συμβιβασμοῦ· αὐταὶ δὲ ἀπέτυχον δυστυχῶς, διαφωνησάντων τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Ὀλλανδῶν ὁμολογιούχων. Ἐν τούτοις ἀξία ἀναγνώσεως εἶναι ἡ τῶν τριῶν δυνάμεων πρὸς τὴν Ἑλλάδα διακοίνωσις τῆς 9 ἰανου. 1865, ὅτε ἠτήσατο νὰ ὀρισθῇ μερὶς τῶν δημοσίων προσόδων πρὸς κανονισμὸν τῶν δανείων τοῦ 1824 καὶ 1825.

Περὶ τῆς τρίτης αἰτήσεως τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως (νὰ ἀφιερῶθῃ μερὶς τῶν προσόδων ὑπὲρ τῶν δύο δανείων, πρὶν ληφθῇ πρόνοια περὶ τοῦ δανείου 1832) αἱ ἐγγυήτρια δυνάμεις, πεπειθῆναι ὅτι ὁ κάλλιστος τρόπος, δι' οὗ θὰ ἀνυψῶσῃ ἡ Ἑλλὰς τὴν πίστιν της ἐν τῇ Εὐρώπῃ,

Η ΑΝΑΣΣΑ ΤΗΣ ΟΥΛΛΙΑΣ. — ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

συνίσταται εις τὴν ἀγαθὴν διαχείρισιν καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν συνετῆς οἰκονομίας, δὲν πιστεύουσιν ὅτι πρέπει νὰ παραιτηθῶσι τὴν προνομιούχον θέσιν, ἣν κατέχουσι διὰ τῆς συμβάσεως τοῦ 1832.

Τὰ αὐτὰ ἐπανελήφθησαν πρὸς τὴν

ἑλληνικὴν κυβέρνησιν ἀνὰ πᾶσαν διαδοχικὴν ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ.

Τελευταῖον δὴν εἶπω ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς τιμωρίας προσηνήθη ἡ ἑλλ. κυβέρνησις, ὥστε τὰ χρεώγραφα τοῦ 1867-68, τὰ ἐκδοθέντα ἀντὶ 224 δρα-

μῶν, μετὰ τῆς ὀνοματικῆς ἀξίας 280, ζητοῦνται περιπαθῶς καὶ σήμερον ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις Τεργέστης, Ἀλεξανδρείας καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἀντὶ 290. Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν χρεωγράφων. » **Economicus.**

Ὁ Λευκὸς Ὄρος. Τὰ βασίλεια τῶν Κυριῶν. Τὸ Κερβίνιον ὄρος. Τὸ Μισγαβελχόρν. (4,364 μέτρα). (3,657 μέτρα). (4,482 μέτρα). (4,451 μέτρα).

Τὸ Βραϊτχόρν. (4,170 μέτρα).

Ὁ ὄγκος τοῦ Mont-Rose. (4,638 μέτρα).

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΝΙΝΩΝ ΑΛΠΕΩΝ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ.

ΑΛΠΕΩΝ ΑΝΑΡΡΙΧΗΣΕΙΣ¹

ΥΠΟ

ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΟΥΪΜΠΕΡ.

1860—1870

Scrambles amongst the Alps in the years 1860-1870.

« Αἰσχυνόμενος ἐπὶ τῇ κατάστασει, εἰς ἣν μ' ἐνέβαλεν ἡ δεινὴ ἐκείνη πτώσις, παρῆλθον κρυφίως καὶ ἐσπευσμένως ἔμπροσθεν τοῦ δωματίου τοῦ θυρωροῦ, ἐν ᾧ ἤσαν τινες διαλεγόμενοι καὶ γελῶντες, καὶ εἰσέδον ταχέως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐλπίζων νὰ φθάσω ἀπαρατήρητος εἰς τὸν κοιτώνά μου. Ἄλλ' εἰς τῶν ξενοδόχων, ἀπαντήσας με ἐν τῷ διαδρόμῳ, ἠρώτησε τίς εἶμαι; φωτίσας δὲ τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ἰδὼν με

αἱματόφυρτον καὶ κατεσχιμένον, ἀφῆκε φωνὴν τρόμου καὶ ἐξύπνισε πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τότε ἐξῆλθον ἐκ τῶν θαλάμων αὐτῶν εἰκοσιτέσσαρες περίπου Ἑλβετοὶ καὶ Ἄγγλοι ὀδοιπόροι, οἵτινες ἤρξαντο νὰ συμβουλευώμεθα πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ ποιητέου.

Οἱ Ἑλβετοὶ συνεβούλευον ὡς ἄριστον φάρμακον τῆς αἱμορραγίας τῶν θερμῶν οἴνων (ἀνάγνωθι ὄζον) λίαν ἀλμυρόν. Ὁφείλω ἄρα γε τὴν σωτηρίαν μου εἰς τὸ ἀπλούστατον τοῦτο φάρμακον ἢ εἰς τὴν

βρωμαλέν μου κρᾶσιν; Ἴδου τί δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Ἀλλὰ τέλος πάντων αἱ πληγαί μου ἑθεραπεύθησαν ταχέως, καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἤμην πάλιν ἐπὶ ποδῶν καὶ ἔτοιμος ἵν' ἐπαναλάβω τὴν ἀναρρίχησιν τοῦ ἐπαράτου ὄρους. »

Τῇ 23ῃ βλέπομεν πάλιν τὸν Κ. Οὐΐμπερ, μηδὲν ὡς σωφρονισθέντα ἐκ τοῦ συμβάντος αὐτῷ δεινοῦ ἐκείνου παθήματος, ἀπερχόμενον μετὰ τῶν ὀδηγῶν Ἰωάννου Ἀντωνίου Καρρέλ, ἐνὸς κυνηγοῦ ὀνομαζομένου Καίσαρος καὶ τοῦ Μένετ. Ἀλλὰ

φθάσας ὀπισθεν τοῦ Πύργου, κατελήφθη ὑπὸ θυέλλης οὕτω σφοδρᾶς, ὥστε ἐδέχθη ἵνα καταβῆ πάλιν ἄπρακτος.

II.

Ἡ δωδεκάτη καὶ τελευταία ἀπόπειρα τοῦ Κ. Οὐΐμπερ ἐγένετο τῷ 1869 ἔτει.

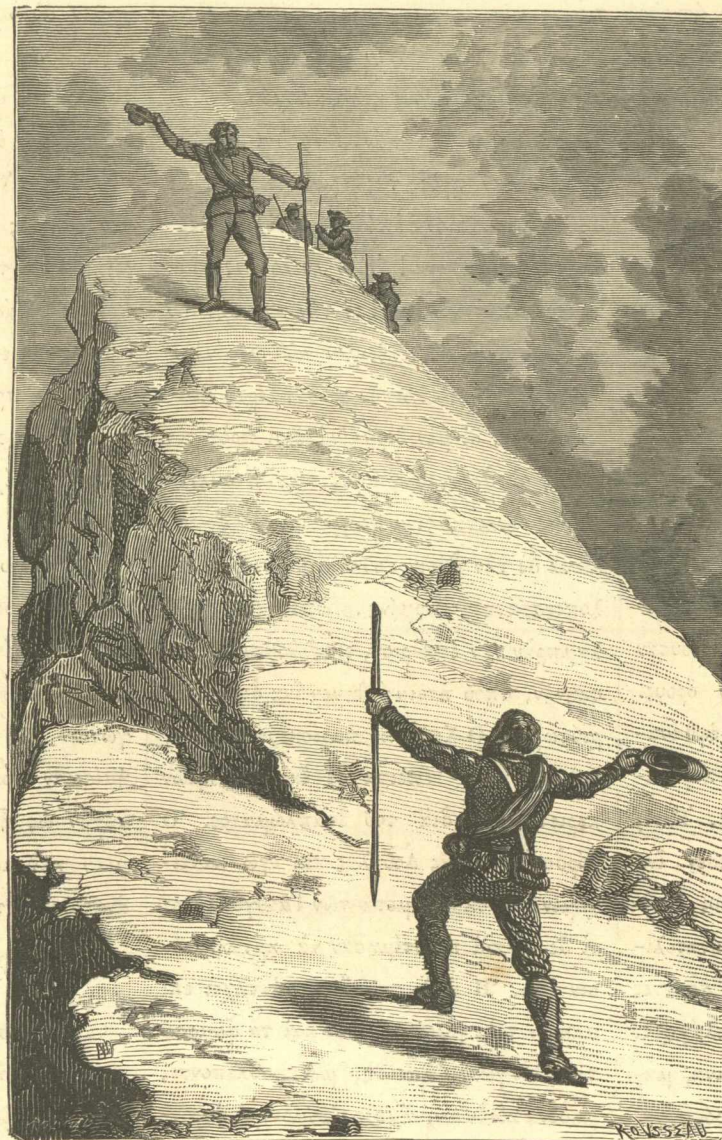
Ἄλλ' οἱ παλαιοὶ αὐτοῦ ὀδηγοὶ δὲν ἤθελον πλέον νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὸν, καὶ ὑποσχόμενον αὐτοῖς γενναίαν ἀμοιβήν. « Πάντα τὰ λοιπὰ ὄρη, ἀγαπητέ μοι κύριε, ἔλεγεν εἰς αὐτῶν, ὁ Ἄλμερ, πάντα, πλὴν τοῦ Κερβίνιου. Ἀνάγκη νὰ παραιτηθῆς πάσης τῆς αὐτῆς ἀποπειρας. Οὐδεὶς ποτε ἀνέβη, οὐδὲ θὰ ἀναβῆ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐπαράτου τούτου ὄρους· διότι πολλοὶ πειραθέντες τοῦτο, ἀπέβηλον τὴν ζωὴν ἀνωφελῶς. Ἄλλ' ὁ Κ. Οὐΐμπερ, οὐδόλως ἀποκαρτηρήσας, κατέβη τῇ 9ῃ ἰουλίου εἰς τὴν κόμην Val Tourmanche, ζητήσων τὸν Καρρέλ, πλὴν μάτην. « Ὁ Καρρέλ, ἀπῆλθεν, ἔλεγον πρὸς αὐτὸν οἱ Ἑλβετοὶ, τῇ 6ῃ ἰουλίου μετὰ τινῶν Ἰταλῶν, προτιθέμενος νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τὸ Κερβίνιον ὄρος διὰ τινος νέας ὁδοῦ. »

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἀθλία. Ὁ κύριος Οὐΐμπερ ἐπα- νῆλθε τότε πάλιν εἰς τὴν

κόμην Breuil, ὅπου εὔρε τέλος τοὺς ὀδηγοὺς Καρρέλ, Καίσαρα, Γορρέτ καὶ Μαρκινιάζ, πάντας ἐπανερχομένους κατῆσχυμένους καὶ ἐκλελυμένους ἐκ τῆς ἐκδρομῆς αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθησαν οὐδὲ κἄν νὰ ἀναβῶσι μέχρι τοῦ παγῆνος τοῦ Λέοντος.

Κατὰ δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς 10ῆς ὁ Κ. Οὐΐμπερ, καταβαίνων εἰς τὴν κόμην Val Tourmanche, ὅπως ἴδῃ ἀσθενούντα τινὰ Ἄγγλον, ἀπῆλθε κατ' ὁδὸν Ἰταλοῦς τινος ὀδοιπόρου, συνοδευομένου ὑπὸ τεσσαρῶν ὀδηγῶν, φερόντων πολλὰς ἀποσκευὰς ἐπὶ δύο ἡμιόνων. Μεταξὺ τῶν ὀδηγῶν τούτων ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης Ἀν-

τωνίος Καρρέλ καὶ ὁ Καίσαρ, οἵτινες ὑπεσχέθησαν τέλος νὰ εὐρεθῶσιν ἐν Breuil ἐν ὀρισιμένη ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ. Ἄλλ' ὁ Καρρέλ καὶ ὁ Καίσαρ δὲν ἐνέμειναν πιστοὶ εἰς τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, ἀναχωρήσαντες ὅπως πειραθῶσιν ἐκ νέου τὴν ἀνάβασιν τοῦ Κερβίνιου ὄρους μετὰ τῶν Ἰταλῶν ἐκείνων, ὧν ἠγεῖτο ὁ μηχανικὸς Κ. Γιορδάνος.

ΤΟ ΑΝΙΚΗΤΟΝ ΚΕΡΒΙΝΙΟΝ ΕΝΙΚΗΘΗ!!!

Μένεα πνέων κατὰ τῶν ἀπίστων ὀδηγῶν, ὁ κύριος Οὐΐμπερ ἔκρινε νὰ μεταβῆ εἰς Ζερμάττην. Τῇ 11ῃ εἶδε φθάνοντα εἰς Breuil νέον τινὰ Ἄγγλον συνοδευόμενον ὑπ' ἐνὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πέτρου Ταουγβάλδερ, καὶ διελέχθη ἐπὶ τινος στιγμῆς πρὸς αὐτόν. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ λόρδος Φρανσῆς Δούγλας, οὗτινος τὸ πρόσφατον κατόρθωμα, ἡ ἀνάβασις τοῦ Gabelhorn, ἤγειρε τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκπληξίν τοῦ Κ. Οὐΐμπερ.

Ἐκόμιζε δὲ οὗτος ἀγαθὰς ἀγγελίας. Ἐπειδὴ, ἔλεγεν, ὁ γηραιὸς Ταουγβάλδερ, ἀναβὰς ἐσχάτως ὑπὲρ τὸ Hörnli, ἐβε-

βαιώθη ὅτι ἡ ἀνάβασις τοῦ Κερβίνιου ὄρους ἦτο δυνατὴ ἐκ τοῦ μέρους τούτου. Διὸ ὁ λόρδος Δούγλας προὔτεινε τῷ κυρίῳ Οὐΐμπερ ἵνα πειραθῶσιν ἀμφοτέροι τὴν ἀνάβασιν τοῦ Κερβίνιου ὄρους· οὗτος δὲ ἐδέχθη. Τῇ 12ῃ διήλθον ἀμφοτέροι διὰ τῶν στενῶν τοῦ Ἁγίου Θεοδοῦλου, παρήλαξαν τὴν βᾶσιν τοῦ ἀνωτέρου παγῆνος

τοῦ Ἁγίου Θεοδοῦλου, διεπέρασαν τὸν παγῆνα τοῦ Φούργγεν καὶ ἔπηξαν τὴν σκηνήν, εἰς ἣν κατέθηκαν τὰς στρωμνάς, τὰ σχοινία καὶ τὰς ζωοτροφίας, ἐν τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ τῆς Σβαρτζσέε. Εἶχον δὲ περίπου διακόσια μέτρα σχοινίων. Καταβάντες δὲ μετὰ ταῦτα εἰς Ζερμάττην, παρέλαβον τὸν Πέτρον Ταουγβάλδερ. Κατ' ὁδὸν δὲ ἀπάντησαν καὶ τὸν ὀδηγὸν Κρῶζ συνοδεύοντα τὸν ἱεραπόστολον Χούδσων, ὅστις ἦλθεν εἰς Ζερμάττην, θέλων καὶ οὗτος νὰ πειραθῆ τὴν ἀνάβασιν τοῦ Κερβίνιου ὄρους. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συνονηθέντες, ἔκριναν ἵνα αἱ δύο ἐκδρομαὶ συνταυτισθῶσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτήν, συνισταμένην ἐκ τῶν ὀδηγῶν Κρῶζ, Πέτρου Ταουγβάλδερ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τῶν Κ. Κ. Οὐΐμπερ, λόρδου Δούγλα καὶ Χούδσων. Ὁ

τελευταῖος οὗτος ἐξήτήσατο ἵνα συμπαρηλατῆται καὶ εἰς τῶν συμπολιτῶν του, ὁ Κ. Χάδιωβ, ὅστις διέπρεψεν ἤδη κατὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους.

Ἀλλὰ δῶμεν μᾶλλον τὸν λόγον τῷ κυρίῳ Οὐΐμπερ, διηγουμένῳ λαμπρῶς τὴν ἀξιωματικόν ταύτην ἀνάβασιν.

III.

« Τῇ 13ῃ ἰουλίου τοῦ 1869 ἔτους ἀπῆλθον τῆς Ζερμάττης περὶ τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωΐας ὥραν. Ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραιότατη, ὁ δὲ οὐρανὸς αἴθριος. Ἡμεθεα πάντες ὀκτῶ τὸν ἀριθ-

1. Συνέχ. ἀπὸ σελ. 265 καὶ τέλος.

μόν, ὁ Κρώζ, ὁ γηραιὸς Πέτρος Ταουγθάλδερ καὶ οἱ δύο αὐτοῦ υἱοί, ὁ λόρδος Φρανσῆς Δουγλας, ὁ Χάδωβ, ὁ Χούδσον καὶ ἐγώ. Πρὸς πλείονα δὲ ἀσφάλειαν ἕκαστος ὀδοιπόρος εἶχεν ἴδιον ὄδηγόν. Ὁ ἐμὸς ἦτο ὁ νεώτατος τῶν Ταουγθάλδερ, ὅστις ὑπερηφανεύομενος ὅτι μετεῖχε τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, διέπρεψεν ἥδη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τὸ μὴ καὶ εὐκινῆσαι.

Ἐγὼ ἐκληρώθην ἵνα φέρω τοὺς ἀσχοὺς τοὺς περιέχοντας τὴν προμήθειαν τοῦ οἴνου. Ὁσάκις οἱ συνοδοιπόροι μου ἢ ἐγὼ ἐπίνομεν ἐξ αὐτοῦ ἐφροντίζον ἵνα ἀναπληρῶ τὸ ἐλλείπον δι' ὕδατος· διὸ κατὰ τὸν ἐπόμενον σταθμὸν οἱ ἀσχοὶ εὐρέθησαν πληρέστεροι ἢ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν! Τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὅπερ ἐφάνη σχεδὸν θαύμα, ἐθεωρήθη ὡς ἄριστος οἰονός.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν δὲν προτιθέμεθα νὰ ἀναβῶμεν εἰς μέγα ὕψος· διὸ καὶ ἀνεβαίνομεν ἡσυχῶς. Κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν παρελάθομεν τὰ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ Σφαρτζσέε καταλειφθέντα ἐφόδια, ὕστερον δὲ διετέλεσαμεν ἀναβρίχόμενοι ἐπὶ τὴν ἄκανθαν τὴν συνάπτουσαν τὸ Χόρνλι μετὰ τοῦ Κερβίνιου ὄρους. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἐφθάσαμεν οὕτως εἰς τοὺς πρόποδας τῆς πυραμίδος ἢ τοῦ κυρίου Κερβίνιου ὄρους. Ἐκεῖ, ἀφῆσαντες τὴν ἄκανθαν, ἐδέησεν ἵνα στραφῶμεν περὶ τινὰς ἀποτόμους βράχους, ὅπως μεταβῶμεν εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς πυραμίδος. Φθάσαντες δὲ τότε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρους ἐξεπλάγην ἰδόντες ὅτι μέρη τινὰ αὐτοῦ, ἄτινα, μακρόθεν θεωρούμενα, ἐφάνοντο ἀπρόσδοτα, βλεπόμενα ἐκ τοῦ παγῶνος τοῦ Ριφφὲλ ἢ καὶ ἐκ τοῦ Φουργγενγλέσχερ, ἦσαν οὕτως εὐπρόσιτα, ὥστε ἠδυνάμεθα νὰ ἀναβῶμεν ἐπ' αὐτὰ σχεδὸν τρέχοντες.

Πρὸ τῆς μεσημβρίας εὐρομεν ἥδη τόπον καταλλήλστατον πρὸς κατάστασιν τῆς σκηνῆς εἰς ὕψος τριῶν χιλιάδων τριακοσίων πεντήκοντα μέτρων. Ὁ Κρώζ προεπορεύθη πρόσκοπος μετὰ τοῦ νέου Πέτρου, ὅπως εὐκολὴν τὴν πορείαν τῆς ἐπαύριον. Διεπέρασαν κατὰ τὴν ἀνωτέραν αὐτῶν ἄκραν τὰς χιονοσκεπεῖς κατωφερείας, αἵτινες κατέρχονται πρὸς τὸ Φουργγενγλέσχερ, καὶ ἠφανίσθησαν πρὸς ὄραν ὅπισθεν πετρῶδους τινὸς ἐξοχῆς. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ εἶδομεν πάλιν αὐτοὺς ταχέως ἀναβρίχόμενοι ἐπὶ τοῦ ὄρους.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡμεῖς ἠσυχώθημεν περὶ τὸν ὀμαλισμὸν εὐσκεποῦς τινος ὀροπεδίου πρὸς ἴδουσαν τῆς σκηνῆς, ὕστερον δὲ ἀνεμνόμεν ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστροφήν τῶν δύο ὀδηγῶν. Οἱ λίθοι, οὓς μετετόπιζον, καὶ οἵτινες κατέπιπτον πρὸς τὰ βάθη τῶν περὶ τὸ ὄρος παγῶνων ἐδήλουν ὅτι ἐφθασαν ἥδη εἰς μέγιστον ὕψος, ὅπερ μεγάλως ἀνεπτέρου τὰς περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἐλπίδας ἡμῶν. Τέλος περὶ τὴν τρίτην ὥραν εἶδομεν αὐτοὺς ἐπανερχομένους καὶ φαινομένους λίαν περιχαρεῖς. « Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς, ἀπεκρίθησαν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἡμῶν, οὐδὲν σπουδαῖον ἐπαθῆκεν, οὐδὲν ἀνυπερέβλητον πρόσκομμα! Ἐὰν ἠθέλωμεν, ἠδυνάμεθα νὰ ἀναβῶμεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν αὐθημερόν! »

Διήλθομεν τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἀναπαύομενοι, οἱ μὲν θερμαινόμενοι πρὸς τὸν ἥλιον, οἱ δὲ σχεδογραφούντες, ἢ συλλέγοντες ὀρυκτὰ τινὰ δείγματα τοῦ ὄρους. Μετὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἦτις, μεγαλοπρεπέστατη γενομένη, ὑπέσχετο ἡμῖν λαμπρὰν τὴν ἐπαύριον, εἰσῆλθομεν εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου ἠτοιμάσθημεν ἵνα διανυκτερεύσωμεν. Ὁ Χούδσον παρεσκεύασε τείον, ἐγὼ δὲ καφέ· ἔπειτα δὲ ἕκαστος ἡμῶν περιετυλίχθη διὰ τοῦ ἐφαπλώματος. Ὁ λόρδος Φρανσῆς Δουγλας καὶ ἐγὼ κατείχομεν τὴν σκηνὴν μετὰ τῶν Ταουγθάλδερ· οἱ δὲ λοιποὶ προτίμησαν νὰ κατακλιθῶσιν ἐξω. Ἡ ἡγὼ τοῦ ὄρους ἀντήχει ἐπὶ μακρὸν τοὺς γέλωτας ἡμῶν καὶ τὰ ἄσματα τῶν ὀδηγῶν. Ἐπειδὴ, μὴ προβλέποντες μηδὲνα κίνδυνον, ἤμεθα εὐθυμοὶ καὶ ἀφρόντιδες.

Τῆ 14ῃ ἡμέρᾳ ἦδη ὄρθιοι πρὸ τῆς αὔγης, καὶ ἀπῆλθομεν ἅμα ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν τὰ περὶ ἡμᾶς. Ὁ νέος Πέτρος συνώδευσε ἡμᾶς ὡς ὀδηγός, ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπανῆλθεν εἰς Ζερμάττην, εἰ καὶ ἠβελήσαμεν τὸ πρῶτον νὰ ἀποπέμψωμεν ἀμφοτέρους. Ἀλλὰ, μὴ δυνήκοντες νὰ διακρίνωμεν τὰς ζωοτροφίας, ἀπεπέμψαμεν μόνον τὸν ἕνα. Ἐπίμενοι τῆς ὑπὸ τῶν ὀδηγῶν παθηθείσης τῆς προτεραιᾶς ὁδοῦ, ἐτράπημεν μετ' οὐ πολὺ περὶ τὴν ἐξέχουσαν βραχυῶδη γωνίαν, ἥτις ἐκ τῆς σκηνῆς ἀπέκρυπτεν ἡμᾶς τὴν ὄψιν τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ ὄρους. Τότε δὲ μόνον ἠδυνήθημεν νὰ κατοπτεῦσωμεν διὰ μᾶς τὴν ἄκανθαν ταύτην, ἢ τὴν γωνίαν

τῆς πυραμίδος, ἥτις μετεωρίζετο ἐνώπιον ἡμῶν ὡς ἀπειρομέγεθς φυσικὴ κλίμαξ εἰς ὕψος ὡς ἐγγιστα χιλίων μέτρων ἐμβαπτομένη ταῖς νεφέλαις. Καὶ δὲν ἦτο μὲν πανταχοῦ εὐπρόσιτος, ἀλλὰ τέλος οὐδὲν ἀπηντήσαμεν ἐμπόδιον δυνάμενον ἵνα ἀναχαιτίσῃ τὴν πορείαν ἡμῶν. Ὁσάκις δὲ πρόσκομμαὶ παρίστατο ἡμῖν ἀντικρυς, ἠδυνάμεθα πάντοτε νὰ διεκφεύγωμεν αὐτὸ τρεπόμενοι νῦν μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ, νῦν δὲ ἐπὶ τ' ἀριστερά. Κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς πρώτης ταύτης ἀναβάσεως δὲν ἐλάθομεν οὐδεμίαν χρεῖαν τῶν σχοινίων. Ὁ Χούδσον καὶ ἐγὼ ἐβαδίζομεν γοργῶς ἠγούμενοι ἐναλλάξ τῆς πορείας. Περὶ τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωῆς ἐφθάσαμεν εἰς ὕψος τριῶν χιλιάδων καὶ ἐνεκακοσίων μέτρων. Ἐκεῖ ἐπονήσαμεν ἕνα πρῶτον σταθμὸν ἡμισείας ὥρας, ἔπειτα δὲ διετέλεσαμεν ἀναβαίνοντες ἀδιαλείπτως μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας καὶ πεντήκοντα πέντε λεπτῶν, ὅτε ἐστάθημεν ἐκ δευτέρου ἐπὶ πενήκοντα λεπτά εἰς ὕψος τεσσαρῶν χιλιάδων διακοσίων ἐβδομήκοντα μέτρων. Δις ἐδέησεν ἵνα περιστραφῶμεν περὶ τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν τῆς πυραμίδος, ἣν ἀνέβημεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀλλὰ κατελίπομεν πάλιν αὐτὴν ὡς ἦττον ἀσφαλῆ, λίαν ἀπόκρημνον καὶ μᾶλλον δυσανάβατον ὑπὲρ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς. »

IV.

« Ἐφθάσαμεν ἥδη παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ πυραμίδου ἢ τοῦ ἀνωτάτου τμήματος τοῦ Κερβίνιου, ὅπερ, θεωρούμενον ἐκ τῆς Ζερμάττης, φαίνεται οὐ μόνον κᾶθετον ἀλλὰ καὶ ἐξέχον ὑπὲρ τῆς κοιλιάδος. »

« Τώρα, λέγει ὁ προπορευόμενος Κρώζ, ἀνάγκη πλείονος προσοχῆς. »

Καὶ τῷ ὄντι ἐφ' ὅσον τὰ προσκόμματα ἠῤῥξαν αἱ μέγιστα προφυλάξεις καθίσταντο ἀναγκαῖαι. Κατὰ τινὰ μέρη μάλιστα εὐρίσκομεν στενότερον τι σημεῖον ὅπως πατήσωμεν· διὸ προηγούντο οἱ ἔχοντες τὸν πόδα ἀσφαλέστερον. Ἡ κλίσις τῆς κλιτύος δὲν ὑπερέβαινε τοὺς 44° βαθμούς. Ἀλλ' ἡ γωνία, συναθροισμένη ἐπὶ τῆς τῆδε κἀκεῖσε σπανίως ἐξαιρούμενοι γυμνοὶ πέτροι ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ λεπτοῦ στρώματος ὀλισθηρᾶς κρυσταλλοπλάκτου τακείσης χιόνος. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ὄρους

οὐδένα παρεῖχε κίνδυνον πρὸς τοὺς ἐξησκημένους ὀρεινοὺς Ἑλβετοὺς ὀδηγούς· ἀλλ' ἡ ἀνάγκη ἦτο οὐδὲν ἦττον δυσχερεστάτη. Ὁ Κ. Χούδσον οὐδὲν ἔλαβε χρεῖαν τῆς βοηθείας τῶν ὀδηγῶν καθ' ὅλην ταύτην τὴν ἐπίπνον ἀναβρίχσιν. Πολλάκις ὁ Κρώζ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως μὲ βοηθήσῃ νὰ διαπεράσω δυσπρόβλητον τινὰ σχασμὸν, ἐγὼ δὲ ἐπιστρεφόμενος προσέφερον τὴν αὐτὴν βοήθειαν τῷ Χούδσον. Ἀλλ' οὗτος οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀποδεχθῆ ταύτην λέγον ὅτι ἦτο περιττή. Μόνος ὁ Κ. Χάδωβ, ὅστις δὲν ἦτο συνειθισμένος πρὸς τοιαύτας ἀναβάσεις ἐζήτει συνεχῶς τὴν χεῖρα τῶν ὀδηγῶν.

Εὐτυχῶς τὸ μόνον τοῦτο ἀληθῶς δυσανάβατον τμήμα τοῦ ὄρους δὲν ἦτο λίαν μακρὸν. Διήλθομεν αὐτὸ ἐντὸς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας, τὸ μὲν πρῶτον ὀρίζοντιως ἐπὶ μῆκος ἑκατὸν εἰκοσι μέτρων, ὕστερον δὲ ἀναβρίχόμενοι πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ἐπὶ ὕψος διακοσίων μέτρων. Ἐπειτα ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὴν πρὸς τὴν Ζερμάττην τετραμμένην γωνίαν. Ἐτι ἐξήκοντα μέτρα κλιτύος εὐκόλοβάτου καὶ τὸ φοβερὸν Κερβίνιον ὄρος ἦτο ἡμέτερον! Θάρρος! θάρρος!

Ἀλλ' ἐπιστραφῶμεν πρὸς ὄραν ἐπὶ τοὺς Ἴταλοὺς περιηγητὰς, ὧν ἠγεῖτο ὁ μηχανικὸς Γιερδάνος, οἵτινες ἀπῆλθον τῆ 11 ἰουλίου ἐκ Ζερμάττης, προτιθέμενοι νὰ προσθάσωσι καὶ ἀναβῶσιν αὐτοὶ πρῶτοι ἐπὶ τὸ Κερβίνιον ὄρος, ὡς ἐκαυχῆθησαν. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀναβάσεως δὲν ἐπούσαμεν οὐδὲ στιγμὴν διαλεγόμενοι περὶ αὐτῶν, καὶ πολλάκις ἐξπατηθέντες ἐνομίασαμεν ὅτι ἐβλέπομεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους. Ἡ ἀγωνία ἡμῶν ἠῤῥξεν ἐφ' ὅσον ἀνεβαίνομεν. Φεῦ! ἐὰν προκατελάμβανον ἡμᾶς κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν! Αἴφνης, ἐλαττωθέντος ἐπαισθητῶς τοῦ ἐρυμνώδους τῆς κλιτύος, ἠδυνήθημεν νὰ ἀπαλαχθῶμεν τῶν σχοινίων. Τότε ὁ Κρώζ καὶ ἐγὼ ὠρμήσαμεν εὐθὺς ἐπὶ τὰ ἄνω, τρέχοντες πλησίον ἀλλήλων μανιωδῶς δρόμον, ὅστις ἐτελεύτησε δι' ἐνὸς dead heat! Ἀκριβῶς κατὰ τὴν μίαν ὥραν καὶ τεσσαράκοντα λεπτά μετὰ μεσημβρίαν, ὁ κόσμος ἦτο πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν. Τὸ ἀνίκητον Κερβίνιον ἐνίκηθη!!! [Ἰδ. τὴν ἐν σελ. 271 εἰκ.]

1. Ὄνομα σταδιοδρομίας σημαίνει ὅτι οἱ δύο ὄρομαι ἐφθασαν εἰς τὸ τέρμα ταυτοχρόνως.

Αἱ περὶ τὴν κορυφὴν κλιτύς ἦσαν ἄσπιλοι καὶ παρθένοι. Οὐδὲν ἔγχετο βρυάτων πλὴν τῶν ἡμετέρων ἐφάνετο ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἐφθάσαμεν ἄρα πρῶτοι ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Houtta!

V.

Ἄλλ' ὅμως ὁ θρίαμβος ἡμῶν δὲν ἦτο ἐτι βέβαιος.

Ἡ κορυφὴ τοῦ Κερβίνιου ὄρους ἀποτελεῖται, ὡς εἶπομεν, ἐκ τινος πυραμίδος ἢ ἀκάνθης παχυμερῶς ἀποληρωσῆς εἰς ὀροπέδιον ἀνώμαλον, ἔχον μῆκος 107 περίπου μέτρων· ἐφοδούμεθα δὲ μὴ ἴδωμεν τοὺς Ἴταλοὺς ἀναθρόσκοντας αἴφνης ἐκ τινος τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν τῆς πυραμίδος. Διὸ ἔσπευσα νὰ διατρέξω τὸ ὀροπέδιον, ἐξετάζων τὴν χιόνα. Houtta καὶ πάλιν! Ἠῤα ἢ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους γιῶν ἦτο ἄσπιλος· οὐδεὶς ἄρα ἄνθρωπος ἐπάτησεν αὐτὴν πρὸ ἐμοῦ μέχρι τοῦδε. Ποῦ δὲ ἦσαν οἱ ἀντίπαλοι ἡμῶν Ἴταλοι, οἵτινες ἐπεχείρησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως τὴν ἀνάβασιν τοῦ φοβεροῦ ὄρους;

Ταλαντευόμενος μεταξύ φόβου καὶ ἐλπίδος, ἔκυπτον ὑπὲρ τοὺς βράχους, ἐξετάζων τὰς πλευρὰς καὶ τὴν βᾶσιν τῆς πυραμίδος, ὅτε βλέπω αὐτοὺς ἀναβρίχόμενοι τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, καὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἀπέχοντας ὥστε ἐφάνοντο ὡς μύρμηκες. Ἀνατινάσσω δὲ τὸν πῖλον καὶ τοὺς βραχίονας, ἐκραυγάζων ὑπερχαίρων·

— Κρώζ, Κρώζ, ἐλθε τάχιστα, τοὺς βλέπω.

— Τοὺς Ἴταλοὺς; Ποῦ εἶναι κύριε;

— Ἐκεῖ, δὲν βλέπετε; ἐκεῖ πρὸς τὰ κάτω.

— Ἄ τοὺς κκούργους! Πόσον εἶναι μακρὰν!

— Κρώζ, πρέπει ἐκ παντὸς τρόπου νὰ ἀκούσωσι τὰς κραυγὰς τοῦ θριαμβοῦ ἡμῶν.

Καὶ ἠρξάμεθα νὰ κραυγάζωμεν μανιωδῶς μέχρι βράγγου. Οἱ Ἴταλοι ἐφάνοντο ὅτι ἀνέβλεπον πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ δὲν ἤμεθα βέβαιοι περὶ τούτου.

— Κρώζ, θέλω νὰ μᾶς ἀκούσωσι! Πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσωσι!

Καὶ δραξάμενος βράχου τινός, ὠθησα αὐτὸν παντὶ σθένει πρὸς τὴν ἄβυσσον, καὶ προσεκάλεσα τὸν ὀδηγόν μου νὰ πράξῃ τὸ αὐτό. Μεταχειρίζομενοι δὲ τὰς ράβδους ἡμῶν ἀντὶ μοχλοῦ, μετεκινούμεν πελω-

ρίους πέτρους, οὔτινες καταπίπτοντες μετετόπιζον καὶ κατεκρήμιζον ἄλλους μεγκλιτέρους, γάλαζα δὲ πετρῶν καὶ κρουστάλων ἀποσπωμένων, καταπίπτουσα ἐνεπίμπλα βοῆς καὶ θορύβου τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους.

Οἱ δυστυχεῖς Ἴταλοι πτοηθέντες σῶζονται ὄλω ποδὶ, παραιτούμενοι τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' ὅμως ἐλυπήθην ὕστερον τὰ μέγιστα μᾶλλον ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἰταλικῆς ἐκδρομῆς ἀσθενῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ συμμετάσῃ ταύτης τῆ ἡμέρᾳ ἐνεῖνη· ἐπειδὴ ἔμελλε βεβαίως νὰ ὑπεραληθῆ, ἀκούων τὰς θριαμβευτικὰς ἡμῶν κραυγὰς, κατερχομένους ἐκ τῆς κορυφῆς ἐκεῖνης, ἐρ' ἦν ἑκατοντάκις ἐπεχείρησε νὰ ἀναβῆ, καὶ ἑκατοντάκις ἀπέτυχεν. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι ἐκ πάντων τῶν ἀτρομήτων περιηγητῶν, ὅσοι ἐπειράθησαν νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τὸ Κερβίνιον ὄρος, αὐτῷ μᾶλλον ἤρμोजен ἢ νίκη· ἐπειδὴ μόνος αὐτὸς δὲν ἀπικατέρθησε.

Μετ' ὀλίγον προσήλθον καὶ οἱ λοιποὶ ὀδηγοὶ καὶ συνοδοιπόροι ἡμῶν, ὁ δὲ Κρώζ, λαβὼν τὴν κάμακα τῆς σκηνῆς, ἐπηξεν αὐτὴν ἐν τῇ χιόνῳ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτάτου τῆς κορυφῆς ἄκρου, καὶ, ἀφελὼν τὸν ἐπενδύτην, προσέδεσεν αὐτὸν εἰς τὴν κάμακα ἐν εἰδει σημαίας.

Ἡ σημαία αὕτη ἦτο μὲν ἀθλιωτάτη, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ἐγένετο ὀρατὴ πανταχόθεν, ἐκ τῆς Ζερμάττης, — ἐκ τῆς Ριφφὲλ, — ἐκ τῆς Βάλ Τουρμάνγης, καὶ ἐκ πάσης κώμης καὶ κωμοπόλεως, ἐνθα διεδόθη ἥδη ἡ φήμη τῆς τελευταίας ἡμῶν ἀποπέρας. Ἐν δὲ τῷ Breuil οἱ κατοικοὶ, ἀγνοοῦντες τὴν ἡμετέραν ἐκδρομὴν, ἀνεμνόμενοι ἥδη, ἔχοντες διὰ χειρὸς τηλεσκόπια, τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ἐμυρᾶνισαν τοῦ Καρρέλ καὶ τῶν Ἴταλῶν. Ἰδόντες δὲ τὴν σημαίαν, ἤρξαντο νὰ κραυγάζωσιν. « Ἐνίκησαν οἱ Ἴταλοι. Εὐγε Καρρέλ! Ζήτω ἡ Ἰταλία! » Ἀλλὰ, μετ' οὐ πολὺ βλέποντες τὸν Καρρέλ ἐπανερχόμενον ἀθυμοῦντα καὶ καταβεβλημένον, ἐνόησαν τὰ πάντα. — « Ναι, ἔλεγον ὁ Καρρέλ καὶ οἱ Ἴταλοι, ἀγνοοῦντες μέχρι τότε τὴν ἐπιτυχίαν ἡμῶν. Εἶναι ἀληθέστατον. Εἶδομεν τὰ πνεύματα ἐπὶ τῆς κορυφῆς κυλιόντα βράχους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας. Ἡ ἀρχαία παράδοσις ἢ διαβεβαιούσα ὅτι ἡ κορυφὴ τοῦ Κερβίνιου ὄρους φυλάσσεται ὑπὸ δαυμόνων εἶναι

ἀληθεστάτη. Εἶδομεν αὐτὰ ἰδίαις ὀφθαλμοῖς! Ἐγένετο ἡμῖν ἀδύνατον νὰ ἀναβώμεν ὑψηλότερον. Ἄλλως συνειρηθόμεθα ὑπὸ τῶν βράχων, οὗς τὰ κακοποιὰ πνεύματα ἐσφενδύον καθ' ἡμῶν!»

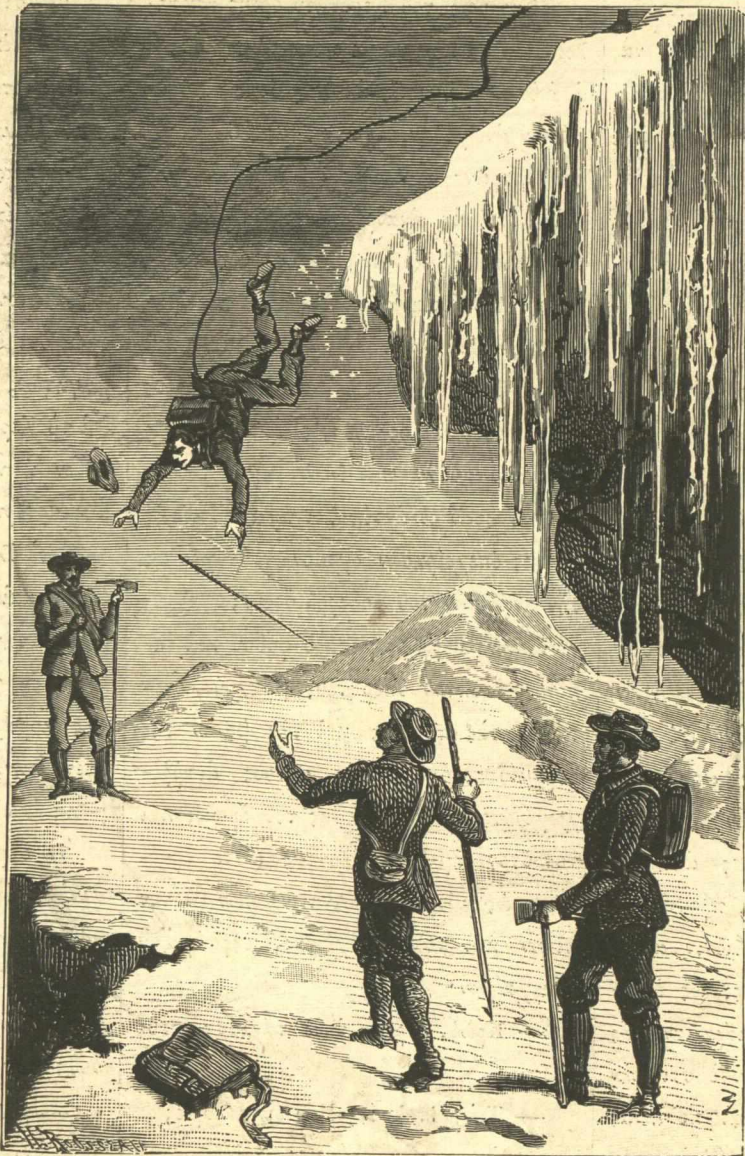
Ἐν τούτοις ἡμεῖς, ἀναβάντες ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς μειερώτερης ἄκρας τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους; ἠγείραμεν πυραμίδα ἐκ λίθων καὶ ἐθυμάζομεν ἐκ τῆς περιωπῆς ταύτης τὸ περὶ ἡμῶν καταπληκτικὸν θέαμα.

Ἡ ἡμέρα ἦτο εὐδία καὶ ἥρεμος, οἷά εἰσι συνήθως αἱ προμηνύουσαι καταιγίδα. Ἡ ἀτμοσφαιρα δὲν ἐσκοτίζετο ὑπὸ νεφελῶν· τὰ δὲ εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα, τί λέγω; ἑκατὸν μιλίων κείμενα γιγαντιαῖα ὄρη ἐφαίνοντο οὕτω καθαρῶς διαγεγραμμένον, ὥστε ἐνομιζόμεν ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ ψάξωμεν αὐτῶν, ἐκτείνοντες μόνον τὴν χεῖρα. Αἱ ἀκανθαί, οἱ κρημνοὶ, αἱ χαράδραι, αἱ ἀσπιλοι τῶν ὑπωρειῶν γιῶνες, οἱ καταστράπτοντες αὐτῶν παγῶνες, τὰ πάντα παρίσταντο ἡμῖν θαυμάσιως ἐκτυπούμενα ἐπὶ τοῦ εὐδίου ὁρίζοντος.

Διασώζω δ' ἔτι μέχρι σήμερον ἀκμαίαν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μοναδικοῦ ἐκείνου θεάματος, ὅπερ ἀπειρογάξετο ἡ χορεία τῶν

οὐρανομηκῶν κορυφῶν τῶν Ἄλπεων ἀπὸ τῆς ἐνὸς μετὰ τὰ ἐσπέριον. Καὶ πρῶτον ἐπανάβλεψεν τὴν χιονόβλητον ὑψηλὴν κορυφὴν τοῦ Λευκοῦ Ὀδόντος, τὸ Γαβελγὸρν, τὸ Ροθγὸρν, τὸ ἀπκαμίλλον Βαῦσγὸρν, τὰ Mischabelhoerner, τὸ Στραλγὸρν, καὶ τὸ Rimpfischhorn· ἔπειτα δὲ τὸ Mont Rose μετὰ τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ βελωνῶν, τὸ Lyskamm καὶ τὸ Breithorn. Ὅπισθεν δ' ὑψοῦται τὸ λαμπρὸν σύμπλεγμα τοῦ βερνικοῦ Oberland, οὗ ὑπερβεν ἐξαιρέται τὸ Finsteraarhorn. Μετὰ δὲ ταῦτα θαυμάζω τὰ συμπλέγματα τοῦ Σίμπλων καὶ

τοῦ Σαιντ Γοθάρδου. Πρὸς δυσμὰς τὰ ὄμματα μου διεισθύνονται ὑπὸ τὸ Χιαβάσον εἰς τὰ πεδία τοῦ Πεδεμοντίου. Τὸ δὲ Viso, καὶ ἀπέχον ἑκατὸν μίλια, φαίνεται κείμενον πλάσιέστατα ἡμῶν. Εἰς ἀπόστασιν δὲ ἑκατὸν καὶ τριάκοντα μιλίων φαίνονται ἀναθρόσκουσαι ἐκ τῶν νεφῶν αἱ Ὀχλάσσαι Ἄλπεις, ὧν ἐξαιρῶνται αἱ

ἈΛΠΕΩΝ ΚΑΤΑΒΑΣΕΙΣ. [ἸΔΕ ΣΕΛ. 276.]

κορυφαί τοῦ Pelvoux, τῶν Ecins καὶ τοῦ Meije.

Τέλος δὲ πρὸς δυσμὰς παρίσταται λαμπρῶς φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ καταστράπτον ὡς βῶλος χρυσοῦ ἀπειρομεγέθης, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἄλπεων, τὸ μεγαλοπρεπέστατον Λευκὸν Ὄρος. Εἰς βάθος δὲ τριῶν χιλιάδων τριακοσίων μέτρων ἐκτείνονται οἱ ποχίζοντες λειμῶνες τῆς Ζερμάττης, ἐν οἷς ἐξαιρῶνται χαριέσταται αἱ ἐλβετικαὶ ξύλιναι κατοικίαι (chalets), ὧν αἱ καπνοδόχοι ἐξεμῶσαι ταινίας κυανίζοντες καπνοῦ ἐν μυρίοις γραμμικοῖς ἐλιγμοῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνα-

βαινούσας. Ἐτέρωθεν δὲ εἰς βάθος τριῶν χιλιάδων μέτρων ἐξελίσσονται οἱ λειμῶνες τοῦ Breuil. Καθαρῶ, δὲ καὶ μεγάλου δένδρα πένθημα δάση, καὶ κοιλάδας διαφόρους νεαρῆς καὶ ἱλαρᾶς, καὶ παταγοῦντας χειμάρρους· γαίης εὐφορώτατας καὶ ἀγρίας ἐρημίας, λειμῶνας φλεγόμενους ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ὀρηπέδια καταφυγμένα καὶ πε-

πηγῶτα, — τὰ πάντα συγγεόμενα εἰς ἀναρμόνιον τι καὶ θεῖον πανόραμα. Περαιτέρω δὲ βλέπω ὄρη τραχέα καὶ φαρυγγώδη, καὶ κρημνοὺς ἀπροσβάτους συγκλειμένους εἰς στενάς ἐντομάς, περὶ ἃς τὰ βέματα, σχιζόμενα βικιότερον, καὶ πολλάκις διὰ τὰ ἐγκοπὰς ἀνακλώμενα πρὸς ἐναντίαν τὴν καταφορᾶν, παράγουσι δίναν ἐμφαντικωτάτας. Καθαρῶ δὲ τῇ μὲν λόφου καταρτύτους χαριστάτους, τῇ δὲ σκοπέλους καὶ κρημνοὺς ἀπροσίτους τοῖς ἀνθρώποις· ὄρη πετρῶν καὶ ὄρη πάγων, τὰ μὲν συνοφρυώμενα, ταρτάρια καὶ φοβερά τὴν ὄψιν, τὰ δὲ χιονοσκεπῆ μὲν ἀλλὰ χαριέντως ὑπομειδιῶντα, καταστράπτοντα ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου ἀντανάκλασεως τὰ ὠριότατα τῶν χρωμάτων τῆς ἱρίδος, ἕκαστον ἀπολήγον εἰς σκοπέλους καὶ πέτρους

ἀπειροζῶντας παντοίων ἀρχιτεκτονημάτων μορφῆς, ὀβελίσκους καὶ πυραμίδας, κωδωνοστάσια καὶ βελόνας, καὶ μάλιστα τὰ τοιμηρὰ βέλη καὶ τὰς ἀψίδας τῶν γοθικῶν ἐκκλησιῶν· ἐν ἐνὶ λόφῳ πάντα τὰ ἀληθῆ καὶ φαντασιώδη μορφώματα καὶ σχήματα.

Διετελέσαμεν ἄφωνοι ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ὥραν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Κερβινίου ὄρους·

One crowded hour of glorious life
Μίαν ὥραν ἐμπλεον ἐνδοξοῦ ζωῆς,

Μίαν ὀλόκληρον ὥραν, ἀπολαύοντες λά-

Ἡ ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ [ἸΔΕ ΤΑΣ ΕΝ Τῇ ΧΙΟΝΙ ΜΙΚΡΑΣ ΚΗΛΙΔΑΣ].

θρος τοῦ θεῖου τούτου θεάματος. Ἄλλ' ἡ ὥρα αὕτη παρήλθε ταχέως, καὶ ἠτομήσθημεν πρὸς καταβάσιν.

Συνεβουλεύθημεν ἐκ νέου πρὸς ἀλλήλους ὁ Χουδσων καὶ ἐγὼ περὶ τοῦ τρόπου τῆς καταγωγῆς. Πρῶτος ἔπρεπε νὰ καταβαῖν ὁ Κρῶξ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ

Χάδωθ. Ὁ Χουδσων ὅστις, ἔχων τὸν πόδα ἀσφαλῆ, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύῃ ὡς ὀδηγός, ἤθελε νὰ ᾖναι τρίτος. Μετ' αὐτὸν ἤρχετο ὁ λόρδος Δουγλας, ἠγούμενος τοῦ γηραιοῦ Πέτρου, τοῦ ἰσχυροτάτου πάντων. Προὔτεινον αὐτοῖς νὰ προσδένωμεν πάντοτε τὰ σχοινία εἰς τοὺς βράχους, ὡσάκις

φθάνομεν εἰς τὰ μάλιστα ἀπόκρημα μέρη. Καὶ ἐπεδοκίμασαν μὲν πάντες τὴν ἰδεάν ταύτην, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν συμφωνήσαμεν ῥητῶς νὰ ἐκτελέσωμεν αὐτήν. Ἡμεθα δὲ ἤδη ἔτοιμοι πρὸς τὴν κατάβασιν καὶ ἀλληλένδετοι διὰ σχοινίων μακρῶν, ὅτε ὁ λόρδος Δουγλας ἐκραύγασεν ὅτι ἐλησμο-

νήσαμεν να ἀφίσωμεν γεγραμμένα τὰ ὀνόματα ἡμῶν ἐν τῷ φιάλῃ. Προσκληθεὶς δὲ, ἔγραψα αὐτὰ ταχέως, καὶ κατέθηκα τὴν φιάλην ἐν τῇ πυραμίδι. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ συνοδεία ἐκίνηθη.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ κατάβασις ἐφάνη ἡμῖν ἀσυγκρίτως δυσκολωτέρα τῆς ἀναβάσεως. Ὁ προπορευόμενος, ὅποτε εὗρισκεν ἐδραϊὸν τι σπέρμα, ἐβοήθει κατὰ τὸ δυνατόν τοῖς ἐπομένοις, πηδῶν ἐκ τῶν βράχων ἢ κυλιόμενοις, μέχρις οὐ πάντες, συναθροισμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἀνεπαυόμεθα πρὸς ὦραν, ἀναλαμβάνοντες νέας δυνάμεις πρὸς τὴν φοβερὰν κατοφρέσιαν, καθισταμένην φοβερωτέραν, ἕνεκα τῆς σκοτοδινίας, ἣν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος, βλέπων ἐκ τῶν ἐπιπέδων μετεωρισθέντα ὕψος.

Κατήλθον οὕτω περὶ διακόσια μέτρα, μὴδὲν ἀπαντήσαντες ἀνυπερβλήτον πρόσκομμα, ὅτε αἰφνης εὗρήθημεν ἐνώπιον χάσματος δεκαπέντε περίπου μέτρων, ὅπερ βεβαίως ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους διαμονὴν ἡμῶν ἐκ τῆς πτώσεως μεγίστου τινος κρυσταλλοπήκτου ὄγκου. Ἐὰν ἐπιδῶμεν εἰς τοὺς ὑποκάτω βράχους, ἐκινδυνεύομεν νὰ διολιθίσωμεν εἰς τὴν ἄβυσσον· οἱ δὲ περὶ ἡμᾶς τυγχάνοντες βράχοι οὐδεμίαν παρεῖχον ἐξοχὴν πρὸς πρόσδεσιν σχοινίου. Συμβουλευσάμενοι πρὸς ἀλλήλους, διεβουλήθημεν νὰ καταβιβάσωμεν διὰ σχοινίου πρῶτον τὸν Κρῶζ, ὅπως διασώζῃ τοῦ διολισθίνειν τοὺς λοιποὺς καταπίπτοντας ἐπὶ τῆς γιάνος. Τοιοῦτοτρόπως ἠδυνήθημεν τέλος νὰ καταβῶμεν τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο χάσμα. [Ἰδ. εἰκ. ἐν σελ. 274.]

Μετὰ ταῦτα καταβαίνομεν λίαν ὀλισθηρὸν τινα κρημνὸν, ὅτε ὁ Κ. Χάδωθ ὀλισθήσας πίπτει ἐπὶ τοῦ Κρῶζ, ἵσταμένου ἐπὶ τῶν χειλέων ἀποκρήνου βράχου καὶ ἀνατρέπει αὐτόν. Ἦκουσα τὴν κραυγὴν, ἣν ἀφῆκεν ὁ Κρῶζ, καὶ ταυτοχρόνως εἶδον ἀμφοτέρους ὀλισθαίνοντας μετὰ δεινῆς ταχύτητος, κατακρημνιζομένους καὶ ἐφελκόμενους τὸν Χουδῶνα καὶ τὸν λόρδον Δούγλαν. Πάντα ταῦτα συνέβησαν ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ. Ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς τῶν καταπιπτόντων, ἐγὼ, ὁ γηραιὸς Πέτρος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ προσεκολλήθημεν ὄλκις δυνάμειν εἰς τοὺς βράχους. Τότε τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἡμεῖς πάντες προσδεμένοι ἐτινάχθη αἰφνιδίως καὶ ἤσθόμεθα δεινοῦ κλονισμοῦ. Ἀντέστημέν. Ἀλλὰ

δυστυχῶς διαβρήνυται τότε τὸ μετὰ τοῦ Ταουγβάλδερ καὶ τοῦ Φρανσὴ Δούγλα σχοινίον, καὶ βλέπομεν τοὺς ἀτυχεῖς ἡμῶν συνοδοιπόρους κυλιόμενους ἐπὶ τῶν νώτων μετὰ ταχύτητος ὀλιγῶν προξενούσης, προσκολλημένους πρὸς πᾶσαν παρατυγῆν οὐσαν ἐξοχὴν τῶν βράχων καὶ ἐκτεινόμενους τὰς χεῖρας πρὸς σωτηρίαν τῆς ζωῆς.

Ἐφανίσθησαν δὲ ἀλληλοδιαδόχως καὶ διετέλεσαν κυλιόμενοι ἀπὸ ἀβύσσου εἰς ἄβυσσον μέχρι τοῦ παγῶνος τοῦ Κερβινίου, ἧτοι εἰς βάθος γιλιῶν καὶ διακοσίων μέτρων ὑποκάτω ἡμῶν.

Τοιοῦτον εὖρον θάνατον οἱ ἀτυχεῖς συνοδοιπόροι μου! Διετέλεσαμεν ἀκίνητοι ἐπὶ μακρὸν, μὴ τολμῶντες ν' ἀναπνεύμεν. Ἐκλελυμένοι ὑπὸ τοῦ τρόμου, οἱ δύο ὑπολειφθέντες ὀδηγοί, ὁ γηραιὸς Πέτρος καὶ ὁ υἱὸς του, ἔκλειον ὡς παιδία καὶ ἔτρεμον οὕτως, ὥστε ἐκινδυνεύομεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ κατακρημνισθῶμεν καὶ οἱ τρεῖς.

« Ἐχάθημεν, ἐκράυγαζον, ἐχάθημεν! Ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ καταβῶμεν. »

Παρεκάλουν αὐτοὺς νὰ κατέλθωσιν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων. Ὁ γηραιὸς Πέτρος ἠγωνία περὶ τῆς ζωῆς μάλιστα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ νέος ἔτρεμεν ἐκ μικροψυχίας καὶ φιλαυτίας. Τέλος ὁ γέρον, ἀναλαβὼν ὑποσῶν ἑαυτὸν, ἤρξατο νὰ καταβαινῆ, προσδένων ἐκάστοτε ἐπιμελῶς σχοινίον πρὸς τινα βράχον. Μετ' ὀλίγον ἐξήτησα τὸ διαβρᾶξεν σχοινίον, καὶ εἶδον μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως, τί λέγω; μετὰ φρίκης, ὅτι ἦτο τὸ λεπτότατον καὶ ἀσθενέστατον τῶν τεσσάρων σχοινίων, ἃτινα παρελάβομεν πρὸς τὴν κατάβασιν. Ἀλλὰ τὸ μάλιστα ἐκπλήξην ἐμὲ ἦτο ὅτι τὸ ἐπάρκτον τοῦτο σχοινίον ἦτο κεκομμένον ὡς διὰ μαχαίρας, καὶ οὐχὶ τετριμμένον ἢ διεβρῆγμένον ἐξ ἀπλῆς ἐντάσεως. Τότε ὑποψία δεινὰ κατέλαβόν με κατὰ τοῦ γηραιοῦ Πέτρο.

Ἐν ταῖς ἐπομέναις δυσὶν ὧραις ἐνόμιζον ἀδιαλείπτως ὅτι ἤρρικεν ἡ τελευταία μου στιγμή. Ἐπειδὴ οἱ δύο Ταουγβάλδερ, ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱός, ἐκχαμβοὶ παντελῶς, ἦσαν ἀνίκανοι νὰ μοι παράσχωσι τὴν ἐλαχίστην βοήθειαν, ἀπέβαλον δὲ οὕτω τὰς φρένας, ὥστε ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον αὐτοὺς κατακρημνιζομένους.

Τέλος ὁ γηραιὸς Πέτρος, τρεπόμενος

πρὸς ἐμὲ καὶ τρέμων, « Ἀπέκμα! » λέγει μετὰ φωνῆς ἐκλιπούσης.

Σταθέντες πρὸς ὦραν, ἀνελάβομεν τέλος τὴν κατάβασιν, προσδένοντες εἰς τοὺς βράχους τὰ σχοινία· ἐβθάσαμεν δὲ περὶ τὴν ἕκτην τῆς ἐσπέρας ὦραν, πολλὰ παθόντες, εἰς τὴν βᾶσιν τῆς πρὸς τὴν Ζερμάττην ἐστραμμένης γωνίας τῆς πυραμίδος, ἀπαλλαγέντες τέλος παντὸς κινδύνου. Ἐκεῖ μάτην ἐπειράθημεν κύπτοντες ὑπὲρ τοὺς βράχους, νὰ εὕρωμεν ἴγνη τινὰ τῶν τάλαιπύρων συνοδοιπόρων ἡμῶν. Μάτην προσεκαλύψαμεν αὐτοὺς πάσῃ δυνάμει. Οὐδεμίαν φωνὴν ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἡμετέρας κραυγὰς. Τέλος δὲ, πεπεισμένοι ὅτι ἦσαν λίαν μακρὰν ὅπως ἴδωμεν ἢ ἀκούσωμεν αὐτοὺς, ἐπέσασαμεν ματαιοπονοῦντες. Ἦμεθα ἤδη λίαν καταβέβλημένοι, καὶ διετελοῦμεν κατερχόμενοι τὸν παγῶνα, πενθοῦντες, ὅτε αἰφνης βλέπομεν ἐν τῷ οὐρανῷ διαγραφόμενον ὑπερθε τοῦ Λυσακμίου ὄρους ἀπειρομέγεθές τι ἐρυθρὸν τόξον. Ὁγκρὰ, σιωπηλῶς, ἡ ἐμφάνεια αὕτη παρίστα γραμμὰς καθαρὰς, πλὴν τῶν ἄκρων, ἃτινα ἐσβέννυτο ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐνομιζόμεν ὅτι ἐβλέπομεν ὅσιν τινὰ ἄλλου κόσμου. Καταληφθέντες ὑπὸ δεισδαμονικοῦ τρόμου, ἐθεώμεθα ἐμβρόντητοι τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν δύο μεγίστων σταυρῶν θετιμένων ἐκατέρωθεν τοῦ μεγάλου τούτου τόξου. Ἐὰν οἱ δύο Ταουγβάλδερ μὴ ἐβλεπον πρῶτοι τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον, θὰ διεπύρουν περὶ τῆς ἀληθείας τούτου. Οἱ ὀδηγοὶ ἐνόμιζον ὅτι τὸ φαινόμενον εἶχε σχέσιν πρὸς τὸν θάνατον τῶν συνοδοιπόρων ἡμῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἴσως ἀντικατοπτρισμὸς τῆς ἡμῶν αὐτῶν, οἷος ἐπιφαίνεται συνήθως τοῖς ἀναβαίνουσι τὰς ἄλπεις. Ἀλλ' αἱ κινήσεις ἡμῶν οὐδεμίαν ἐπέφερον εἰς τὸ φαινόμενον μεταβολὴν, τὰ δὲ ἰνδάλματα ἐκεῖνα ἔμενον ἀκίνητα.

Τὸ θέαμα ἦτο φοβερὸν, θαυμαστὸν, οὕτω μοναδικὸν πρὸς ἐμὲ τὸν περιηγηθέντα τὴν γῆν καὶ τὸσαῦτα μέχρι τοῦδε ἰδόντα ἀξιοθέατα πράγματα καὶ φαινόμενα, ὥστε μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ διαγράψω τὴν κατὰπληξιν μου.

Ἦμην ἤδη ἔτοιμος νὰ καταβῶ, καὶ ἀνέμενον τοὺς δύο ὀδηγοὺς, οἵτινες ἀνέβρον πάλιν τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῖς φλυαρίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὠμίουν τὴν

οἰκίαν διάλεκτον πρὸς ἀλλήλους, δὲν ἐνόουν τί ἔλεγον. Τέλος ὁ υἱός, τρεπόμενος πρὸς ἐμὲ, λέγει.

— Κύριε...

— Τί θέλεις; ἐρωτῶ αὐτόν.

— Γνωρίζετε ὅτι εἴμεθα πτωχοὶ ἄνθρωποι. Ἐχάσαμεν τὸν κύριόν μας καὶ δὲν θὰ πληρωθῶμεν. Δὲν εἶναι τοῦτο δεινόν;...

— Σίγα, λέγω αὐτῷ. Τί λέγεις; Ἐγὼ θὰ σε πληρώσω, ὡς εἰ ὁ κύριός σου ἦτο ἐτι ζῶν.

Συμβουλευσάμενον δὲ ἐπὶ μικρὸν πρὸς ἀλλήλους, ὁ υἱός προσέθηκε,

— Δὲν ζητοῦμεν παρ' ὡμῶν πληρωμὴν. Ἐπιθυμοῦμεν μόνον νὰ γράψῃτε ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ ξηνοδοχείου τῆς Ζερμάττης καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι δὲν ἐπληρώθημεν.

— Τί φλυαρεῖς; δὲν σε ἐνοῶ...

— Ἐπειδὴ... τὸ ἐρχόμενον ἔτος, ὅταν ἔλθωσιν οἱ Ἄγγλοι εἰς Ζερμάττην, θὰ λάβωμεν τὴν ἀρίστην πελατεῖαν.

Τίς ἠδύνατο τὰ ἀποκριθῆ πρὸς τοιαύτην πρότασιν. Ἐσιώπησα. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐνόησαν τὴν ἀγανάκτησιν, ἧτις με ἀπέπνιγεν. Τεταραχθέντες τὴν ψυχὴν ἐτίνασαν μετὰ τὸσαύτης λύσεως διὰ τῆς βακτηρίας τοὺς λίθους εἰς τὸ κενόν, ὥστε οὗτοι ἠρώτων ἑαυτοὺς χαμηλῆ τῆ φωνῆ ἂν μὴ διενούμην νὰ σφενδονήσω καὶ αὐτοὺς εἰς τινα τῶν πρὸ ἡμῶν χαινουσῶν χαράδρων. Ἐν τούτοις ἐπῆλθεν ἡ νύξ, καὶ διετέλεσαμεν καταβαίνοντες ἐπὶ μίαν ὄλην ὦραν ἐν τῷ σκότει. Περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν ὦραν εὗρομεν τέλος στέγην τινὰ, ἐν ᾗ διεμείναμεν ἐπὶ ἐξ ἀπείρατου ὦρας ἀνεπαυόμενοι ἐπὶ τινος λίθου, ἐφ' οὗ μόλις ἠδυνήθημεν νὰ ἐκτεινωμεν τὰ καθημαγμένα ἡμῶν μέλη. Περὶ τὴν αὐγὴν ἀνελάβομεν τὴν πορείαν ἡμῶν, καὶ κατέβημεν τρέχοντες ἀπὸ τῆς ἀκάνθης τοῦ Hornli μέχρι τοῦ ἀγροκλήπιου τοῦ Buhl, ἐκεῖθεν δὲ μέχρι τῆς Ζερμάττης. Σαῖτερ ὁ ξηνοδόχος, ὅστις με συνόδευσε σιωπῶν μέχρι τοῦ κοιτῶνός μου,

— Τί συνέβη, κύριέ μου; με ἐρωτᾷ

— Ἐπανήλθον, λέγω αὐτῷ δακρυφόρων, μόνος μετὰ τῶν δύο ὀδηγῶν Ταουγβάλδερ. Με ἐνόησε, καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ. Ἐπειτα δὲ, μὴ χρονοτριβήσας περὶ θρήνων ἀνωφελεῖς, ἔδραμεν ἐξυπνίσων πάντας τοὺς ἐν τῷ ξηνοδοχείῳ τυγχάνοντας ξένους. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἴκοσιν ἄνθρωποι ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῶν

ὕψωμάτων τοῦ Hönlicht, ἃτινα δεσπόζουσι τοῦ παγῶνος τοῦ Κερβινίου ὄρους. Ἐξ δὲ μετὰ ταῦτα ὦραις ἐπ' ἀνῆλθον ἀγγέλλοντες ὅτι εἶδον τὰ σώματα τῶν ἀθλίων φίλων μας κείμενα ἐκτάδην ἐπὶ τῆς γιάνος. Προὔτεινον δὲ ἡμῖν ἵν' ἀπέλθωμεν τῆ ἐπαύριον κυριακῆ περὶ τὴν ἐσπέραν, οὕτως ὥστε νὰ δυνηθῶμεν τὰ φθάσωμεν τῆ πρωΐα τῆς δευτέρας εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ παγῶνος.

Ἀλλ' ἐγὼ, θέλων νὰ ἐπιταχύνω τὴν ταρῆν τῶν σωμάτων, προὔτεινον ἵν' ἀπέλθωμεν τῆ ἐπαύριον κυριακῆ πρωΐ. Ἀλλὰ τότε οὐδεὶς τῶν ὀδηγῶν τῆς Ζερμάττης ἠθέλησε νὰ μᾶς συνοδεύσῃ· ἐπειδὴ οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς ἠπειλοῦν ἵν' ἀναθεματίσωσιν αὐτοὺς, ἐὰν μὴ παρίσταντο εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς κυριακῆς.

Ἀπῆλθον λοιπὸν ἄνευ ὀδηγῶν τῆ κυριακῆ περὶ τὴν δευτέραν πρωΐνῃν ὦραν καὶ περὶ τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν εἶδομεν τὸν ἐπάρκτον τόπον, ὅπου ἦσαν ἐρριμμένα τὰ σώματα τῶν δυστήνων συνοδοιπόρων μου, κατὰ τὴν τάξιν καθ' ἣν κατεκρημνίσθησαν, ἧτοι πρῶτος ὁ Κρῶζ, δεύτερος ὁ Χάδωθ, περαιτέρω δὲ ὁ Χουδῶνας. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἴδωμεν τὸ σῶμα τοῦ λόρδου Δούγλα, ὅπερ ἀπώλετο διὰ παντὸς ἐμπεσὼν ἴσως εἰς τινα βαθεῖαν χαράδραν. [Ἰδὲ τὴν ἐν σελ. 275 εἰκόνα.]

Τὰ εὗρεθέντα τρία σώματα ἐνεταφίσθησαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ζερμάττης, παρόντων ἀπάντων τῶν κατοίκων τῆς κώμης καὶ τῶν παρεπιδημούντων Ἄγγλων καὶ λοιπῶν ξένων. Ὁ τάφος τοῦ Κρῶζ φέρει ἐπιγραφήν ἐκθειάζουσαν τὴν εὐθύτητα, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ.

VII.

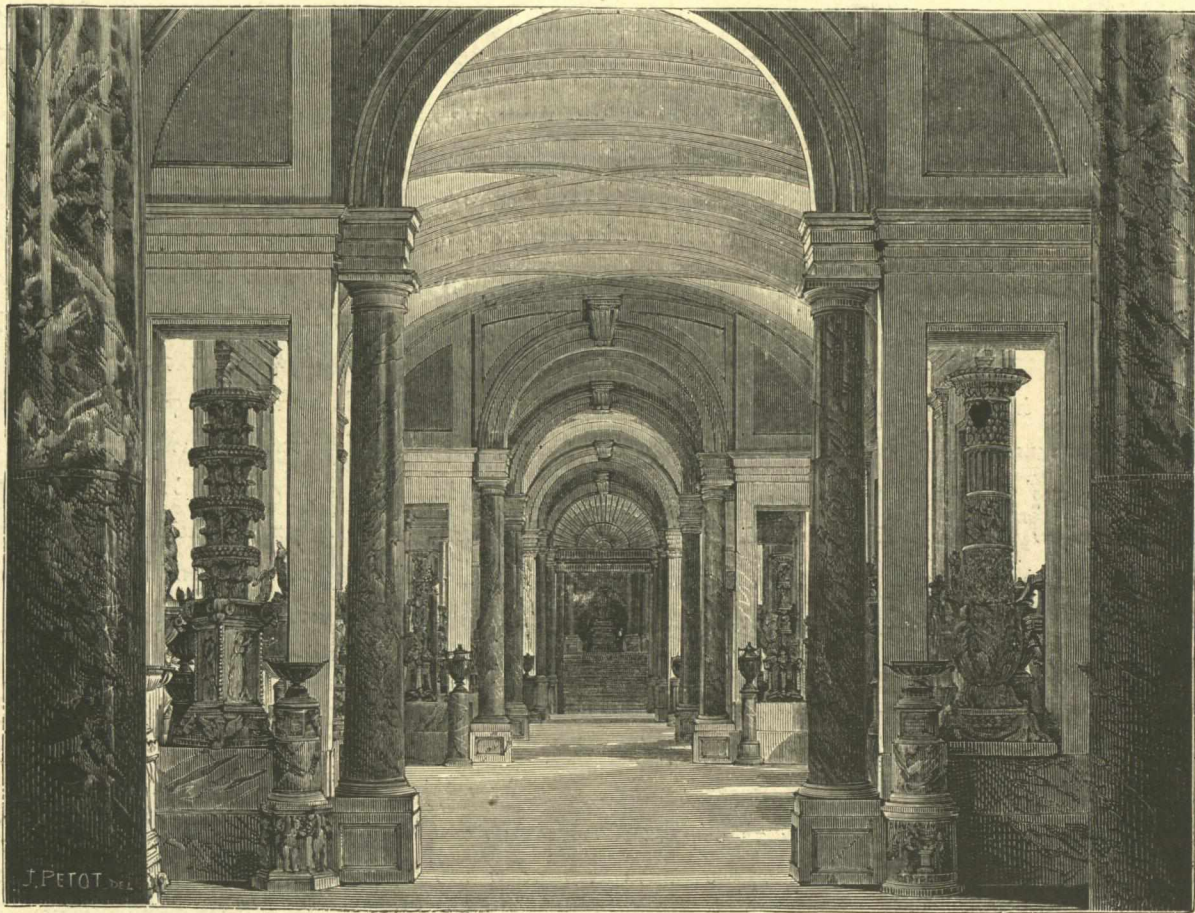
Τοιοῦτοτρόπως ἐξηλέγχθη ψευδομένη ἡ παράδοσις, καθ' ἣν οὐδέποτε ἄνθρωπος ἐπάτησεν οὐδὲ πατήσκει ἐπὶ τοῦ Κερβινίου ὄρους. Μετ' ἐμὲ ἄλλοι περιηγηταὶ δυνησονται ἴσως ἵν' ἀναβῶσι τὴν φοβερὰν ταύτην κορυφὴν, ἀλλ' οὐδεὶς οὔτε θὰ αἰσθανθῆ ὅ, τι ἤσθετο ὁ κατὰ πρῶτον ἐπ' αὐτὴν ἀναβάς, οὐδὲ θὰ καταδικασθῆ ἴσως νὰ ἴδῃ ὡς ἐγὼ τὴν χαρὰν αὐτοῦ μεταλλασσομένην εἰς ἀπελπισίαν, τοὺς δὲ γέλωτας εἰς λυγμούς.

Τὸ Κερβίνιον ὄρος προσήνεγθη πρὸς ἡμᾶς (τοὺς Ἄγγλους) ὡς ἀντίπαλος μανιώδης, ἀντισταθεὶς ἐπὶ μακρὸν καὶ πολλὰς κατενεργῶν ἡμῖν δεινὰς πληγὰς.

Νικηθὲν ἐξ ἀπροόπτου μετ' εὐκολίας ἀελπίστου καὶ ὡς ἐχθρὸς ἀμείλικτος βρεθείς χαμαὶ ἀλλὰ μὴ ἐκπνεύσας, ἐξεδικλήθη ἀγρίως τὴν ἦτταν αὐτοῦ ταύτην. Ἐλεύσεται δὲ ἡμέρα καθ' ἣν τὸ Κερβίνιον ὄρος ἀφανισθῆται ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, καὶ σωρὸς ἄμορφος λίθων θὰ δεικνύῃ ταῖς ἐπερχομέναις γενεαῖς τὸν τόπον, ὅπου ἴστατο ἄλλοτε τὸ οὐρανόμηκες ὄρος. Ἐπειδὴ τὸ ὄρος τοῦτο μειοῦται καὶ φθίρειται ὡς ἡμέραι ὑπὸ τῆς ἐπιρρείας τῶν αἰώνων δυνάμεων τῆν φύσεως, πρὸς ἃς οὐδὲν ἀνίσταται δημιουργήμα. Ἀλλ' ἡ ἡμέρα τοῦ παντελοῦς αὐτοῦ ἀφανισμοῦ εἶναι ἐτι λίαν μακρὰν· πολλοὶ δ' αἰῶνες παρελεύσονται πρὶν ἢ ἐπέλθῃ, καὶ πολλαὶ γενεαὶ ὄψονται διαδοχικῶς ἄκομη τοὺς φρικώδεις τούτους κρημνοὺς, καὶ θαυμάσουσι τὸ ἀπράμιλλον τοῦ γίγαντος σχῆμα· οὐδεὶς δὲ τῶν εὐτυχεσάντων νὰ ἴδῃ αὐτὸ ἐπανελεύσεται ἐκπεπτωκὸς ἀπὸ μεγάλων ἐλπίδων.

VII.

Ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω αἴτιον τῆς καταστροφῆς ἐγένετο τὸ μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ Πέτρο καὶ τοῦ λόρδου Δούγλας σχοινίον, ὅπερ ὄν ἀσθενέστατον πάντων, κατ' οὐδένα τρόπον ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοιαύτην κατάβασιν, τοσοῦτω μᾶλλον ὡς ὁ Πέτρος εἶχε περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἕτερον ἰσχυρότερον σχοινίον. Ἀλλ' ὁ λόρδος Δούγλας, ἀγνοῶν τοῦτο, προσέδεσεν ἑαυτὸν διὰ τοῦ ἀθλίου τούτου σχοινίου, τοῦ ἐπιδοθέντος αὐτῷ παρὰ τοῦ Πέτρο. Ἡ παράδοξις αὕτη σύμπτωσις καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ γέροντος ὀδηγοῦ ὑπολειφθέντος τμήματος, ὅπερ ἐφαίνετο ὡσανεὶ ἦτο κεκομμένον διὰ μαχαίρας, κατέστησεν εἰς ὑποψίαν τοὺς ὀδηγούς Ταουγβάλδερ, οἵτινες, μισοῦντες τὸν ἀντίπαλον ὀδηγὸν Κρῶζ, διεβουλεύοντο ἴσως ἵνα ἐκκαρπωθῶσι μόνον τὴν ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ Κερβινίου ὄρους δόξαν. Τὸ μυστήριον τοῦτο ἔπρεπε νὰ διαφωτισθῆ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ Πέτρο, ἐὰν ἦτο ἀθῶος, οὐτινος ἢ ὑπόληψις εἶναι ἄλλως ἀρίστη. Διὸ, καταμνήσας αὐτόν, ἐνεχειρίσα τῆ ἀνακριτικῆ ἐπιτροπῆ, ἣν κατέστησεν ἡ ἀρχὴ τοῦ Βαλαῖς, ἐγγράφων σεῖραν ζητημάτων, οὕτω συνηρασμένων, ὥστε νὰ παράσχωσιν αὐτῷ ἀφορμὴν τοῦ νὰ ἀπολογηθῆ καὶ ἀπαλλαγθῆ τῶν ἐπικρημαμένων αὐτῷ ὑποψιῶν.

Η ΣΤΟΑ ΤΩΝ ΛΥΚΝΟΥΧΩΝ.

ΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

ΤΟ ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΝ¹.

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

Μεταξύ πολλῶν ἀναγλύφων, Ἑρμῶν καὶ δεκατεσσάρων ἀγαλμάτων ἢ αἰθουσα αὕτη περιέχει καὶ τὴν λαμπρὰν συλλογὴν τῶν ἐννέα Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Μουσαγέτου. Ὁ θεὸς παρίσταται ἐνταῦθα ὄρθιος, ἐστεμμένος, φορῶν μακρὰν ποδήρη ἐσθῆτα καὶ ἔχων διὰ χειρὸς λύραν, ἐφ' ἧς πλανῶνται αἱ χαριέσταται αὐτοῦ χεῖρες. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέποντες, ἐκφράζουσι θεῖον οἶστρον, ἐκ δὲ τοῦ ἐξ ἡμισείας ἠνοιγμένου αὐτοῦ στόματος ἐκφεύγουσιν ἦχοι μελωδικοί. Οὕτω πως μετεσχηματισμένος καὶ τὸν Ἀπόλλωνα πιθηκίῳ παρίστατο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Νέρων. Ἔργον τοῦ Τιμαρχίδου, τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἐκόσμηε τὴν στοάν τῆς Ὀκταβίας, εὐρεθὲν ἐν Τίβολι μετὰ

τῶν Μουσῶν τούτων, ὧν ἀξιολογώταται εἶναι ἡ Μελπομένη καὶ ἡ Τερψιχόρη.

Περιβεβλημένη τὸν τραγικὸν μανδύαν γραφικῶς ἀνασευρμένον περὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἔχουσα διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐγχειρίδιον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας τὸ τραγικὸν προσωπεῖον, κεκαλυμμένη τὴν κεφαλὴν διὰ λεοντῆς, ὑποσημαινούσης τοὺς ἄθλους, τὰ ἀτυχήματα καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἡρακλέους, παρίσταται ἡμῖν πρώτη ἡ Μελπομένη. Τὸ μέτωπον αὐτῆς ἐστεμμένον οἰνάρῳ, σημαίνει ὅτι ἡ τραγωδία ἐγεννήθη τὸ πρῶτον κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ τρυγητοῦ. Ἡ ἔκφρασις τοῦ ἀγάλματος εἶναι υπερήφανος καὶ ἐμβριθής, ἀλλ' ἡ στάσις παράδοξος. Ἡ δὲ Τερψιχόρη, ἡ μουσα τοῦ χοροῦ, παρίσταται ὁμοίᾳ μὲν τῇ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ Ἡρακλείου, ἀλλὰ καθημένη καὶ ἔχουσα διὰ χειρὸς τὴν

ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐξευρεθεῖσαν ἀγροῖκον λύραν, ἐξεργασμένην ἐκ γελωνίου, οὗ ὑπερθεν ἐξάφρονται δύο κέρατα τράγου, ἐν οἷς ἐνετεινόντο αἱ χορδαί.

Ἐν τῷ τμήματι τούτῳ τοῦ Οὐατικανοῦ διαπρέπει καὶ ὁ κολοσσαῖος ἀνδρὶὰς τοῦ αὐτοκράτορος Νέρβα, ἰστάμενος, ὡς οἱ λοιποὶ, ἐπὶ τινος ὠραίας βάσεως ἐπηνησιμένου ἑλληνικοῦ μαρμάρου. Τὸ ἀγαλμα εἶναι σεμνὸν καὶ μεγαλοπρεπές. Τὸ μέτωπον περιήται ἀπλοῦν διάδημα γαλκοῦν, τὸ δὲ ἰσχνὸν πρόσωπον ἀγγελεῖ τὴν φιλόσθενον φύσιν τοῦ αὐτοκράτορος τούτου, οὗ ἡ βασιλεία δεκατρεῖς μόνον διήρκεσε μῆνας.

ΤΟ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ ΔΩΜΑ.
(La Rotonde.)

Τὸ Στρογγύλον Δῶμα κατασκευάσθη ὑπὸ πάππα Πίου τοῦ ἔκτου, ὅπως

ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΝ. — Ο ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ. — ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΤΑΙ ΤΟΥ ΡΑΦΗΛΟΥ.

κατατεθῆ ἐν αὐτῷ ἡ περίφημος ἀρχαία μονόλιθος δεξάμενῃ ἐξ ἐρυθροῦ πορφυρίτου, ἥτις, ἔχουσα περίμετρον δεκαπέντε μέτρων, θαυμάζεται ὡς μνημεῖον ἀπαράμιλλον τὴν ὠραιότητα καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σχήματος.

Ὁ θόλος τῆς αἰθούσης ἐπικάθηται ἐπὶ δέκα βάρδωτων παραστατῶν ἐκ Καρβάρου μαρμάρου, κεχωρισμένων διὰ σηκῶν, ἐν οἷς ἴστανται ἰσάριθμα ἀρχαία κολοσσαῖα ἀγάλματα.

Εἰκοσιδύο ἀγάλματα, δύο συμπλέ-

ματα, πλεῖστα ἀνάγλυφα καὶ πολλοὶ σαρκοφάγοι καὶ πρότομα κολοσσαῖαι ἀποτελοῦσι τὸν ἀξιολογώτατον κόσμον τοῦ Στρογγύλου Δώματος, αἰθούσης μεγαλοπρεπεστάτης κατασκευασθείσης κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Πανθέου

1. Συνέχ. ἀπὸ σελ. 234.

ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σιμονέττου, ἧς ὀπίσθεν κεῖται ἡ αἰθουσα ἡ λεγομένη Ἑλληνικὸς Σταυρός. Μέγα δὲ καὶ ἀξιοθαύμαστον τι μωσαϊκόν, ἐξευρεθὲν ἐν Μεσσαπία, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκτίετο τὸ Στρογγύλον Δῶμα, ἀποτελεῖ τὸ ἔδαφος αὐτοῦ, ἀπεικάζον μεγάλην κεφαλὴν Μεδοῦσης, περὶ δὲ αὐτὴν τὴν μάχην τῶν Κενταύρων πρὸς τοὺς Λαπίθας.

Ἡ αἰθουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Σταυροῦ περιέχει τὸν μέγαν ἐξ ἐρυθροῦ πορφυρίτου σκροκοφάγον, ὃν κατεσκεύασεν ὁ Κωνσταντῖνος ὑπὲρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης. Τὸ πολύτιμον τοῦτο μαυσωλεῖον, πεποικλιμένον διὰ πλείστον φιλοτέχνως ἐξεργασμένον ἀναγλύφων παριστανόντων τὴν πρὸς τὸν Μαξέντιον μάχην τοῦ Κωνσταντίνου, στηρίζεται εἰς κεφαλὰς λεόντων, καὶ ἀπολήγει εἰς πυραμίδα κεκοσμημένην διὰ γλυφῶν ἀπεικαζουσῶν παιδία καὶ ζῶα. Ὀφειλομένον δὲ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ περιφύμου τούτου μνημείου Πίῳ τῷ ἔκτω, ὅστις ἐπὶ ἐννέα ὄλα ἔτη ἐνησχόλησε νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζομένους εἰκοσιπέντε τεχνίτας, καὶ κατηγάλωσεν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο,

ῥάρχης δὲν θὰ ἐβασίλευεν ἐν Ῥώμῃ, ἐὰν ὁ Κωνσταντῖνος μὴ μετεκόμιζε

Ἡ ΣΤΟΑ ΤΩΝ ΛΥΧΝΟΥΧΩΝ.

Τὸ ὄνομα τῶν λυχνούχων ὑπερῖσχυσεν ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τῆς στοᾶς ταύτης, καίπερ μὴ περιεχοῦσης πλείονας τῶν ὀκτώ. Τούναντίον βλέπομεν ἐν αὐτῇ πλῆθος κομψοτάτων κρατήρων, ὠραίων μωσαϊκῶν, ἠκρωτηριασμένων σωμάτων, ἀγγείων σποδοδόχων, πολλὰ κλάσματα, ἐξ συμπλέγματα καὶ ἐπτακόσια πεντήκοντα ἀγάλματα δευτερευούσης ἀξίας· διὸ καὶ ἡ στοὰ αὕτη ὀνομάσθη τὸ πρῶτον Ποικίλη. Ἐν τοῖς κλάσμασι βλέπομεν δάκτυλόν τινα κολοσσαῖον τοῦ δεξιῦ ποδὸς ἀγάλματος, ὅπερ εἶχεν ὕψος δεκαπέντε μέτρων. Ἐκ τῶν ἀγαλμάτων τὰ πλείστα εἰσιν ἀπομιμήσεις μέτραι μικρὸν παρέχουσαι τὸ ἐνδιαφέρον, ἢ ἔργα τῆς παρακμῆς τῆς ἑλληνικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς τέχνης.

Ἐνταῦθα καταλήγει ἡ σύντομος περιγραφή, ἢ μᾶλλον ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ἐν τῷ Οὐατικανῷ μουσεῖῳ ἀρχαίων ἑλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν ἔργων, ἣν ἐπειράθημεν νὰ ἐκθέσωμεν ὅσον τὸ ἐφ' ἡμῖν εὐκρινῆ καὶ σύντομον ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν.

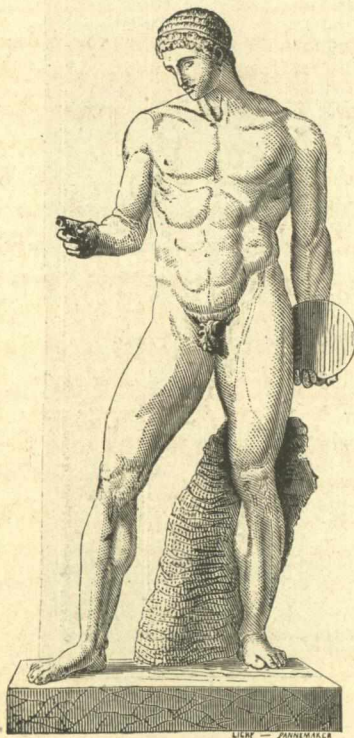
Ἡ ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ.

τὴν ἔδραν τῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὸ Βυζάντιον.

Ἡ Αἰθουσα τοῦ Δίφρου.

Ἡ αἰθουσα αὕτη ὀνομάσθη οὕτως ἐκ τινος δίφρου ἑλαυνομένου ὑπὸ δύο ἵππων, ἀπαρτιζομένου ἐκ τινος ἀρχαίου δίφρου τεθραυσμένου, ὅστις εὐρίσκειτο ἄλλοτε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ ἐχρησίμευεν ἀντὶ θρόνου, καὶ ἐκ δύο κερμῶν ἵππων προσεγεχθέντων ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Βοργέζου καὶ ἐπανορθωθέντων ὑπὸ τοῦ Φραντζόνη.

Ἡ στοὰ αὕτη περιέχει δώδεκα ἀγάλματα καὶ τὸν Βάκχον τὸν ἐπιλεγόμενον Σαρδανάπαλον. Ἐν τοῖς ἀγάλμασι διαπρέπουσιν οἱ δύο Δισκοβόλοι, ὧν εἷς εἶναι ἀπομίμημα τοῦ Ναυκύδου. Ὁ μὲν πρῶτος εἶναι ὄρθιος καὶ ποιεῖ εὐσταθῆ τὴν στάσιν, κατοπτεύων τὸ διάστημα. Ὁ δὲ δεύτερος, εἰ καὶ ὑπογεγραμμένος τὸ ὄνομα τοῦ Μύρωνος, δὲν εἶναι ἀληθῶς ἡ ἀντίγραφον τοῦ περιφύμου δισκοβόλου τοῦ τεχνίτου τούτου, περὶ οὗ ἀναφέρει ὁ Πλίνιος. Ἡ κίνησις τοῦ δευτέρου τούτου ἀγάλματος εἶναι θαυμασιῶς ὑποτετυπωμένη. Ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ὁ δεξιὸς πήγυς, ὁ ἀριστερὸς βραχίον καὶ ἡ δεξιὰ κνήμη εἰσι νέα.

Οἱ Δισκοβόλοι τοῦ Οὐατικανοῦ.

ὅπερ ἦτο δυσκατέργαστον καὶ χαλεπώτατον, ἕνεκα τῆς σκληρότητος τοῦ μαρμάρου, τὸ ἄπιστον ποσὸν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ἴσως ἐξ εὐγνωμοσύνης· διότι βεβαίως ὁ ἱε-

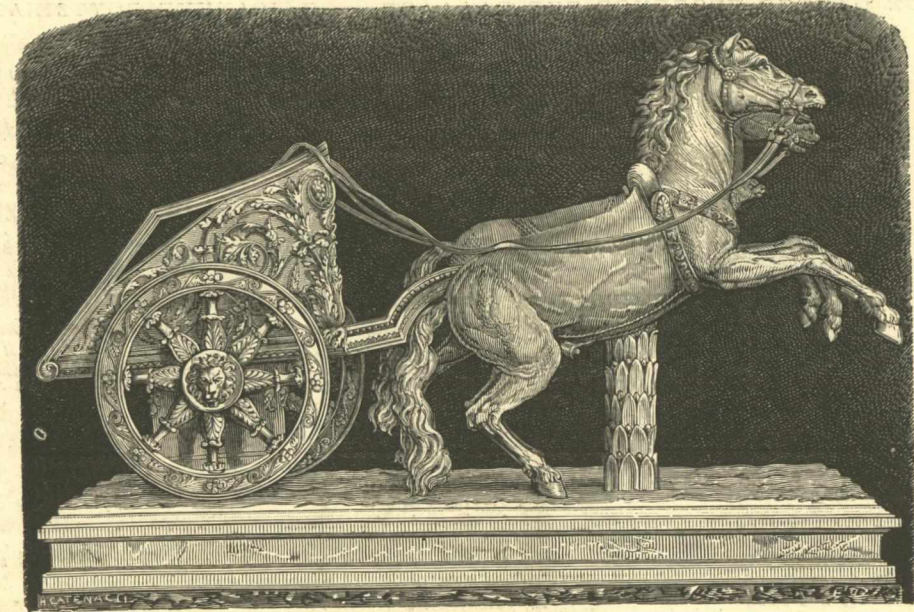
Οἱ Δισκοβόλοι τοῦ Οὐατικανοῦ.

Ἐναλογιζόμενος δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν φθάνει μόνον εἰς 1800, καὶ ὅτι μόνον ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ Νέρωνος ἦσαν 3000 ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων, πᾶς ἀριστοτέχνης καὶ φιλοθεάμων θρηνεῖ τὴν

ἀπώλειαν τῶν τιμαλοφεστάτων ἔργων τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ὡς πάντες οἱ φιλόμουσοι καὶ φιλόστορες πενθοῦσι τὴν ἀπώλειαν, εἰ μὴ τῶν ἀρίστων, τοῦλάχιστον τῶν πλείστων ἀρχαίων ἑλληνικῶν χειρογράφων. Ἄλλ' οὐδὲν ἤττον ὀφειλομένον νὰ ὁμολογήσωμεν χάριν εἰς τοὺς πάππας, εἰ μὴ δι' ἄλλο, τοῦλάχιστον διὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὸν ζῆλον, μεθ' ὧν συνέλεξαν τὰ χειρόγραφα καὶ τὰ περισωθέντα καλλιτεχνήματα τῶν ἐθνικῶν, καὶ διεφύλαξαν αὐτὰ ἐν

μουσεῖοις μεγαλοπρεπεστάτοις, ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν τὴν λαμπρότητα

τίζοντες καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν ἐνότων καὶ πλουτίζοντες παντὶ σθένει τὸ ἀριστάστον ἡμῶν Ἑθνικὸν ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον διὰ τῶν λειψάνων, ὅσα περιεσώθησαν ἐν Ἑλλάδι ἐκ τῶν πολέμων καὶ τοῦ χρόνου, καὶ ἅτινα τυγχάνουσιν ἐτι ἐντεταφισμένα πολυπληθέστερα ἴσως ἢ ὅσον κοινῶς νομίζεται. Ἐν τῷ προσεχει 37ῳ τεύχει τοῦ ἀρχομένου τετάρτου ἐ-

Ο ΔΙΦΡΟΣ ΤΟΥ ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΥ (La Biga).

τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς χαριστάτης αὐτῆς θρησκείας.

Εἶθε δὲ μιμηθῶμεν αὐτοὺς, καταρ-

τους τῆς Ἑθνικῆς Επιθεωρήσεως ἀρχόμεθα τῆς διαγραφῆς τοῦ Καπιτωλίου Μουσείου.

A. M.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

« Τῆς Ἀγγλίας ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ (γράφει σπουδαία ἐφημερίς) ὑπέστη προφανῆ ἀλλοίωσιν. Ἀπὸ τοῦ κριμαϊκοῦ πολέμου δόγμα πίστεως ὡμολόγηε τὴν ἀκεραιότητα τῆς Τουρκίας· ἐν ταῖς ἐσχάταις ὅμως ἡμέραις φαίνεται λαβοῦσα τὴν πεποίθησιν ὅτι τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τοῦ Δουναβέως τὰ στόμα ἀσφαλέστερον δύναται νὰ φυλάξωσιν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Αὐστρία, καὶ ὅτι, ἂν αὐταὶ ἀφῶσιν ἐλευθερὰν τὴν Ῥωσίαν, δὲν θὰ δυνηθῇ αὐτὴ νὰ ἀναλάβῃ τὸν πόλεμον. Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἀδιαφορίαν ἐπεδείξαντο οἱ Ἄγγλοι ἐν Ἀσίᾳ, ἀποδοκιμάσαντες τὰ τοῦ περιφανοῦς σὺρ Ῥώλινσον σχέδια περὶ κατοχῆς τοῦ Ἀφγανιστάν καὶ περὶ ἀποστολῆς ἐπικουρῶν εἰς τὸν Σάχην. Ἄχρι τινὸς ἐπίστευεν ὁ κόσμος ὅτι Ῥωσία καὶ Ἀγγλία μόναι θὰ διεγωνίζοντο τὸν μέγαν ἀγῶνα περὶ Ἀνατολῆς· οἱ Ἄγγλοι ὅμως, ἀναμνησκόμενοι τὴν ἐπὶ τῶν κριμαϊκῶν οὐδετερότητα τῆς Πρωσίας καὶ τῆς Αὐστρίας, οὐδεμίαν ἔχουσι διαθέσιν νὰ ποιήσωσιν αὐτοὶ τὸ πρῶτον βῆμα, ἐὰν ἀπειληθῇ ἐκ νέου ἡ Πύλη. Ἀναγινώσκωμεν ἐν τινι ἀρτίως ἐκδοθείσῃ διατριβῇ τοῦ κόμητος Δούφ: « Μετὰ χάρας πολλῆς θὰ ἔβλεπον Αὐστρία καὶ Πρωσία συγκρουόμεναι ἐν Ἀσίᾳ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ῥωσίαν, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι οὕτω θὰ ἀππλάσσοντο τῆς

οὐχὶ μικρᾶς ἐν Εὐρώπῃ πίσεως αὐτῶν. Σήμερον τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων εἶναι ἡ εἰς Ἰνδικὴν ἀγοῦσα ὁδός. Ἡ Ῥωσία προσδοκᾷ νέον πόλεμον γαλλογερμανικόν ὅπως καταλάβῃ ἀπονώτερον τὰς τουρκικὰς ἐπαρχίας· ἐπὶ τοιαύτῃ ὑπόθεσι ἡ μέγιστη τῶν Ἄγγλων μερὶς φρονεῖ ὅτι ἡ κυβέρνησις τῶν δὲν ἔχει καθήκον νὰ υπερασπίσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν· διότι, οὐχὶ αὐτῆ, ἀλλ' ἐν Αἰγύπτῳ μᾶλλον συγκεντροῦνται τὰ ὕψιστα τῆς Ἀγγλίας συμφέροντα, ἅτε εὐκολώτερον ἐκείθεν δυναμένης νὰ προσλάβῃ στρατὸν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς. Ἐὰν ποτε λοιπὸν εἰσβάλωσιν οἱ Ῥῶσοι εἰς τὴν ὀθωμανικὴν πρωτεύουσιν, δὲν θὰ υπερασπίσασιν ταύτην οἱ Ἄγγλοι χάριν συμφερόντων ἄλλοτριῶν, ἀλλὰ θὰ καταλάβωσιν καὶ αὐτοὶ τὴν Αἰγύπτου ἴσως δὲ καὶ τὴν Κρήτην (!). » Ἡ ἀθυρόστομος Pall Mall Gazette ἐπραγματεύθη κατ' αὐτὰς μετὰ πολλῆς παφῆσιαις τὰ περὶ ἐνδεχομένης τινὸς προσαρτήσεως τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. » Σήμερον ἡ ἱστορία χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω καλπάζουσα. Οὐδεὶς τῶς ἐφαντάζετο ὅτι ξένη δύναμις θὰ ἐπέβαλεν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἑκατονταετηρίδι βέβηλον χεῖρα ἐπὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἀφ' οὗτο ὅμως ἡ τῶν βορείων δυνάμεων ὁμοφροσύνη ἀπέδειχθη ἥττον συμ-

παγῆς ἢ ὅσον ὑπελαμβάνετο, ἡ δημοσία γνώμη παρασκευάζεται εἰς πᾶν ἐνδεχόμενον. Τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα διαφέρει τῇ Ἀγγλίᾳ οὐχ ἥττον ἢ τῇ Αὐστρίᾳ, οὐ μόνον ἕνεκεν τῆς Ἰνδικῆς, ἀλλ' ἕνεκεν πολλῶν ἑκατομμυρίων μωαμεθανῶν ὑπηκόων τῆς. Ἐὰν κινδυνεύσῃ ἡ Τουρκία, ὁ τῶν ὀθωμανῶν φανατισμὸς εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴ διαδοθῇ ἕως τῆς Ἰνδικῆς. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐσφοθαλιώσιν οἱ Ἄγγλοι ἐπὶ τὴν Αἰγύπτου, ὅπως ὦσιν ἐγγύτερον εἰς τὰ πράγματα. Συνελόντι εἰπεῖν, πολλὰ ἰδεῖται τῶς καταγελάσασθαι συζητοῦνται νῦν μετὰ σπουδαιότητος. Ὡς ἡ Αὐστρία, εὐρίσκειται ἡ Ἀγγλία μεταξύ δύο κακῶν, θὰ ἀναγκασθῇ δὲ νὰ ἐκλέξῃ τὸ μὴ χεῖρον. Οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχει ὑπόστασιν οὔτε ἡ τῆς Ἐρζεγοβίνης καὶ Βοσνίας προσαρτήσεως εἰς τὴν Αὐστρίαν, οὔτε ἡ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἀμφότεραι αἱ δυνάμεις προτιμῶσι τὴν παράτασιν τοῦ καθεστώτος· ἐὰν ποτε ὅμως βιασθῶσι νὰ ποιήσωσιν αἴρεσιν μεταξύ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ῥωσικῆς κυριαρχίας ἐν Τουρκίᾳ καὶ τῆς πολιτικῆς τῶν προσαρτήσεων, θὰ προτιμήσωσι τὰς προσαρτήσεις ὡς τὸ ἔλασσον τῶν κακῶν ».

ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΜΕΓΑΛΟΔΩΡΙΑΙ.

Ο ΕΝ ΟΑΗΣΩ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΤΗΣ ΒΑΛΛΑΔΟΣ. — Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΟΥΤΖΙΝΑΣ.

Ὁ δὲ σὺς, 28 ὁκτωβρίου. — Τῆ 26 ἔβραθεν ἐκ Κισνοβίου ἐνθάδε ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ὁ φιλέλληνας κόμης Τολστόι. Αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἅπαντα ἡ χορεία τῶν καθηγητῶν καὶ διδάσκαλων, προεξάρχοντος τοῦ ἐπόπτου τῆς παιδείας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ρωσσίᾳ καὶ Βασσαραβίᾳ, Κ. Γολουπτζὼφ ὑπεδέξαντο τὸν ὑπουργὸν ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἄφ' οὗ ἠγχορίστησε τοὺς παρεστῶτας ὁ ὑπουργὸς μετέβη εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ οἶκον τοῦ ὁμογενοῦς καὶ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας, Κ. Γρηγορίου Μαραζιῆ (τοῦ καὶ δημοαρχεούτου), εἰς ἣν καὶ κατέλυσε. Τῇ ἐπαύριον περὶ τὴν 9 ὥραν τῆς πρωίας τὸ σωματεῖον τῶν ἐμπόρων Ὀδησσού, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Κ. Νικηφόρου Πατσῶφ, παρέστη ἐνώπιον τῆς Α. Ε. καὶ τῶν προσήγαγε μετὰ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ ἄλατος (κατὰ τὸ βῶσιτικὸν ἔθιμον) ἐν πολυτιμῷ δίσκῳ καὶ προσφώνησεν φιλοφρονεστάτην, ἀπαριθμῶσαν τὰς μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐνεργείας τῆς Α. Ε. Μετὰ τὴν ἀνάγνω-

σιν τῆς προσφωνήσεως, ὁ ὑπουργὸς, εὐχαριστήσας ἐπὶ τῇ γενόμενῃ αὐτῷ υποδοχῇ, παρεκάλεσεν εὐγενῶς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐμπόρων νὰ καθίσωσι, καὶ διελέχθη μετ' αὐτῶν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῶν προόδων τῶν ἐν Ρωσσίᾳ σχολείων. Ὁφελήθεντες οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐμπορίου ἀπὸ τῆς εὐμενοῦς ταύτης δεξιότησεως, ἀπέτειναν πρὸς τὴν Α. Ε. προτάσεις περὶ συστάσεως ἐτέρου γυμνασίου καὶ ἄλλων σχολείων, ἃς ὁ ὑπουργὸς ἀσμένως ἐδέξατο ὑποσχόμενος ὅτι θὰ πραγματοποιήσῃ αὐτάς. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐμπόρων, οἱ ΚΚ. Γολουπτζὼφ καὶ Πατσῶφ εἰσήγαγον πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν πρόξενον τῆς Ἑλλάδος, Κ. Ἰωάννην Βουτζινᾶν, ὡς συνδραμόντα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παιδείας διὰ τῆς ἀνεγέρσεως σχολῆς καὶ τῆς συστάσεως διαγωνισμοῦ (παραπλησίον πρὸς τὸν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἀθηνῶν), εἰς ἃ καὶ ἐδαπάνησε περὶ τὰς 22 χιλιάδας ἀργυρῶν βουβλίων. Ὁ ὑπουργὸς ἐδῆλωσεν ἐπανειλημμένως πρὸς τὸν Κ. Βουτζινᾶν τὰς εὐχαριστίας του. « Οὐδὲν ἐπράξα

μέχρι τοῦδε ἄξιον λόγου (ἀπεκρίνατο ὁ Κ. Βουτζινᾶς) ἠθέλησα μόνον νὰ δώσω ἐν ἀσθενεῖ δεῖγμα ὅτι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὑπάρχουσι πολῖται, ἀγαπῶντες εὐκρινῶς τὴν Ρωσσίαν καὶ μεγάλως ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν πρόδόν τῆς ».

Ἡ κόμης Τολστόι θὰ διατρέψῃ ἐνταῦθα περὶ τὰς 15 ἡμέρας ὅπως ἐξετάσῃ λεπτομερῶς τὰ διάφορα ἐκπαιδευτικὰ κατὰστάματα. Χθὲς ἠκούσατο ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς ὁμιλίας τοῦ σοφοῦ καὶ φιλέλληρος ἀντιπροτάνεως καὶ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας, Κ. Σμυρνῶφ. Ἡ Ἑλλάς ὀφείλει μεγάλην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν φιλέλληνα ὑπουργὸν, διότι εἰσήγαγεν εἰς ἅπαντα τὰ γυμνάσια τῆς ἀπεράντου αυτοκρατορίας τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, καθ' ἑκάστην δὲ ἀντιπαλαίει πρὸς πολλὰς προλήψεις καὶ ἀντενεργείας ἀμαθῶν ἀνθρώπων, οἱ τινες δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐκτιμῶσι τὸν πλοῦτον τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας, ἐν ᾧ ἡ Δύσις πρὸ πολλοῦ ὑπεδίδει αὐτοὺς τοὺς ἀνεξάντητους τῆς Ἑλλάδος θεακρούς.

ΠΕΡΙΟΔΙΑ

ΤΟΥ

ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΛΛΑΔΑ!

Κατὰ τὰ ἔτη 1797 καὶ 1798.

Εἶδομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν πῶς οἱ πέντε Ἑλληνες ὀδοιπόροι, ὁ Δῆμος, οἱ τρεῖς αὐτοῦ ἀνεψιοὶ καὶ ὁ Γαλόνης, ἐσώθησαν ἐκ τῶν ὀνύχων τῶν διωκόντων αὐτοὺς Σκλαβῶνων καὶ Δαλματῶν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν προκρίτων τῆς δαλματικῆς πόλεως Λεζίνας, εἰς ἣν κατέφυγον τότε πλείστοι τῶν ἐκ Βενετίας ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐκβληθέντων κακούργων. Οἱ διώκται, ἐπεληούσης τῆς νυκτός, νομίζοντες ὅτι οἱ ξένοι οὗτοι, οὗς ἐνόμιζον Γάλλους, ἐξέφυγον ἐκ τῶν παραθύρων τῆς ἐκκλησίας, ἀπεχώρησαν μὲν τοῦ ἐπισκοπικοῦ οἴκου, ἀλλὰ συνηθροίσθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, μένεα πνέοντες κατ' αὐτῶν, καὶ διανοούμενοι νὰ καταδιώξωσιν αὐτοὺς τῇ ἐπαύριον.

Ἐν ᾧ δὲ πάντες οἱ πρόκριτοι συνεβούλευον αὐτοὺς νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν, ὁ φιλόξενος ἐπίσκοπος Στρατικός ἀπεφώνησε ὅτι οἱ ξένοι ἔπρεπε νὰ μένωσι κεκρυμμένοι ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ

οἴκῳ, μέχρις οὗ, κατευνασθεῖσης τῆς ἐπικρατοῦσης τρικυμίας, δυνηθῶσι νὰ διέλθωσιν ἀπαρατήρητοι διὰ τῆς πόλεως κατὰ τινὰ σκοταίαν νύκτα. Ἄλλ' ὁ Δῆμος,

— Πῶς; ἐπίσκοπέ μου, ἔλεγεν αὐτῷ, δὲν ἀρκεῖ ὅτι εἶδες ἡμῶν ἔνεκα τὸν οἶκόν σου βιάζόμενον, λεηλατούμενον καὶ ἀνατρεπόμενον, ἀλλὰ θέλεις νὰ μᾶς φυλάξῃς ἀκόμη ἐνταῦθα; Καὶ δὲν φοβεῖσαι μὴ οἱ φρενιτιῶνες οὗτοι κακούργοι, μαθόντες ὅτι εἰμεθα ἀκόμη κεκρυμμένοι ἐν τῷ οἴκῳ σου, ἐπαναλάβωσι δεινοτέραν αὔριον τὴν σημερινὴν καταστροφὴν; — Ὅχι, πρέπει νὰ ἀπέλθωμεν ἐντεῦθεν τὴν ταχίστην, διότι οἱ Σκλαβῶνοι δύνανται καὶ νὰ σε φονεύσωσιν.

Ταῦτα δὲ λέγοντος τοῦ Δήμου, παρίσταται ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ ἀγγέλων ὅτι τὸ πλοῖον, ἐκπλεῦσαν κρυφίως τοῦ λιμένος, ἀναμένει αὐτοὺς παρά τινὰ ἔρημον νῆσον, κειμένην εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ μιλίων τῆς Λεζίνας.

— Προτιμότερον, λέγει αὐτοῖς ὁ πλοίαρχος νὰ παλαιώσωμεν πρὸς τοὺς ἀνε-

μούς καὶ τὰ κύματα ἢ πρὸς τοὺς ἀφιλοξένους τούτους ἀγρίους.

Ἄλλὰ πῶς νὰ ἐξέλθωσι τῆς μητροπόλεως καὶ διέλθωσιν ἀπαρατήρητοι διὰ τῆς πλατείας; Ὁ μὲν Δῆμος μετασχηματίζεται εἰς ἱερέα, περιβεβλημένος μακρὸν μέλανα μανδύαν καὶ φορῶν πῖλον καταβαίνοντα μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ δὲ ἀνεψιοὶ αὐτοῦ καὶ ὁ Γαλόνης εἰς ναύτας.

Ἄλλὰ πρὶν ἀπέλθωσιν ὁ ἀγαθὸς ἐπίσκοπος βιάζει τὸν Δῆμον νὰ δεχθῇ παρ' αὐτοῦ δάνειον 150 φλωρίων διὰ τὰ τῆς ὀδοπορίας ἔξοδα· οὕτω δ' ἐφωδιασμένοι, οἱ πέντε ὀδοιπόροι ἐξέρχονται τοῦ ἀσύλου, καὶ διέρχονται διὰ τῆς πλατείας, ὅπου βρυχῶνται ἔτι οἱ Σκλαβῶνοι, οἵτινες, μηδὲ ὅπως ὑποπτεύοντες ὅτι οἱ παρερχόμενοι ἱερεῖς καὶ ναῦται εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄρτι διεκφυγόντες αὐτοὺς Γάλλοι, ἀποκαλύπτουσι τὰς κεφαλὰς εὐσεβάτους καὶ χαιρετίζουσι μετὰ τῆς προσηκούσης εὐπροσηγούρου ἐπινεύσεως, ὁ δὲ ψευδοἱεροφύτης Δῆμος εὐλογεῖ ὑπομειδιῶν αὐτοὺς καὶ... παρέρχονται.

Β'.

Υποστάντες ἐπὶ τέσσαρας ὄλας ἡμέρας δεινὴν τρικυμίαν, οἱ Ἑλληνες ὀδοιπόροι διεῖδον τέλος τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας· τῇ δὲ πέμπτῃ ἐξῆλθον εἰς τὴν Ἀγκῶνα, καθ' ἣν ἡμέραν εἰσήλασαν εἰς αὐτὴν τὰ στρατεύματα τοῦ Βοναπάρτου. Ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας ὠδήγησε τοὺς ξένους πρὸς τὸν στρατηγὸν Ρεῦν, ὅστις, μαθὼν τὰ συμβάντα αὐτοῖς δεινὰ παθήματα, ἐχορήγησεν αὐτοῖς τὴν ἀναγκαίαν κατοικίαν καὶ τροφὴν, καὶ ἠγγείλε τὰ κατ' αὐτοὺς πρὸς τὸν ἐν Μεδιολάνῳ διατρίβοντα ἔτι ἀρχιστράτηγον Βοναπάρτην. Ἄλλὰ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Βοναπάρτου βραδυνούσης, παροτρυνόμενος δ' ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ρεῦ, ὁ Δῆμος, λαβὼν διαβατήριον, ἐν ᾧ αὐτὸς καὶ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἐκαλοῦντο ἀξιώματικοὶ τοῦ πεζικοῦ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἀπῆλθον τῇ 27ῃ τοῦ μεσιδῶρ εἰς Μεδιόλανα.

Ἄλλὰ πρὶν καταλίπῃ τὴν πόλιν ταύτην ὁ Δῆμος ἐκφέρει περὶ αὐτῆς τάδε. « Ἡ πόλις Ἀγκῶν, λέγει, κεῖται ἐπὶ τινὸς πορθμοῦ μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων ἀπεργαζόμενον εἶδος ἀγκῶνος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῆς πόλεως ἐπίκλησις. Ἐκτίσθη δὲ αὕτη ὑπὸ Ἑλλήνων ἐλθόντων ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, μάλιστα δὲ ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, ὅσοι κατέλιπον τὴν πατρίδα, φεύγοντες τὴν τυραννίαν Διονυσίου τοῦ Σικελιώτου. »

Ἡ Ἀγκῶν, προσαρτηθεῖσα βίᾳ εἰς τὸ παπρικὸν κράτος, ταχέως ἀπέβαλεν ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν τὴν προτέραν αὐτῆς ἐμπορικὴν εὐδαιμονίαν καὶ εὐκλειαν, καὶ βεβαίως ἐμελλε νὰ ἀφανισθῇ παντελῶς ἄνευ τῶν ἐν αὐτῇ κατασταθέντων πολυαριθμῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων, ὧν ἐπισημότετος ἐγένετο ὁ καπετὰν Καννάκης. Οὗτοι κατεσκευάσαν καὶ ἐδωρήσαντο αὐτῇ τὸν λιμένα καὶ τὸ λοιμοκαθαρητήριον. Ἐπειδὴ πρότερον τὰ πλοῖα, μὴ δυνάμενα νὰ εἰσορμίζωνται εἰς τὸν ἄθλιον αὐτῆς ὄρμον, ἠναγκάζοντο νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Σενεγαλίας.

Ἄλλ' οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς, φθονήσαντες τὴν εὐμερίαν καὶ τὴν ὁσημέραι αὐξάνουσαν ὑπεροχὴν τῶν Ἑλλήνων, κατέπεισαν τὸν διοικητὴν καρδινάλιον νὰ δημεύσῃ τὰς περιουσίας τῶν σχισματικῶν Ἑλλήνων. Οὗτος δὲ, οὐ μόνον ἀφείλεν αὐτοῖς

τὴν ἐκκλησίαν, τὸ νοσοκομεῖον μετὰ τῶν κτημάτων τῶν δύο τούτων ἱερῶν ἰδρυμάτων καὶ ἐξεδίωξε τοὺς κατοίκους αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀποθανόντας Ἑλλήνας κατεδίωξε μέχρι τοῦ τάφου, σφετερισάμενος καὶ τὸ νεκροταφεῖον, καὶ βίψας εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ὄστα τῶν ἐν αὐτῷ ἐντεταφιασμένων ὀρθοδόξων Ἑλλήνων· πρὸς δὲ τούτοις ἐστέρησε ταφῆς πάντας τοὺς ἐν Ἀγκῶνι ἀποθνήσκοντας Ἑλλήνας, ἐπὶ προφάσει ὅτι τὰ πτώματα αὐτῶν ἐμίαινον τὴν ἀγίαν Πάππα γῆν. Οἱ δὲ συγγενεῖς ἢ οἱ φίλοι τῶν ἀποθνησκόντων Ἑλλήνων, μὴ ἔχοντες ποῦ νὰ θάψωσιν αὐτοὺς, μηδὲ θέλοντες νὰ ῥίπτωσι τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἠναγκάζοντο πρῶτον μὲν νὰ ἐπιγυρίωσιν αὐτοὺς διὰ τιτανίου, δεύτερον δὲ νὰ καίωσιν ἐν πυρῆς τὰ λείψανα τῶν πεφιλημένων συγγενῶν καὶ φίλων.

Τοιαύτην ἔσχον ἀμοιβὴν οἱ Ἑλληνες παρὰ τῶν δυναστευόντων τῆς πόλεως ἱερέων ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαι ταύτην. Ἄλλ' ὡς εἰ μὴ ἦρκει ὅτι ἀπεργύμνωσαν ζῶντας καὶ νεκροὺς, οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς ἐξήγειραν τέλος κατ' αὐτῶν καὶ τὸν ὄχλον, ὅστις, φονεύσας τινὰς τῶν Ἑλλήνων, ἐβίβασε τοὺς λοιποὺς νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ Τριέστιν καὶ εἰς τὴν Βενετίαν.

Ὅτε δὲ οἱ Γάλλοι κατέλαβον τὴν Ἀγκῶνα καὶ κατέλυσαν τὴν τῶν παπικῶν ἀρχὴν, οἱ κάτοικοι ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ὡς λυτρωτάς, ἀνέτρεψαν τὸ ἄγαλμα Πίου τοῦ ἔκτου, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔστησαν τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας. Οἱ δὲ εἰς Βενετίαν καὶ Τριέστην καταφυγόντες Ἑλληνες, μαθόντες τὴν κατάλυσιν τῆς παπικῆς ἐξουσίας, ἔσπευσαν καὶ οὗτοι ἐν' ἀσπάσῳ τὸν λυτρωτὴν τῆς πόλεως, καὶ παρέστησαν αὐτῷ τὰς ἀδικίας τῶν ἱερέων. Οὕτω δὲ ἐπανεκτῆσαντο εὐθὺς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ νοσοκομεῖον καὶ πάντα τὰ δημευθέντα αὐτῶν κτήματα καὶ χρήματα.

Πρὸς ταῦτα οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς τῆς Ἀγκῶνος περιήλθον εἰς τοσαύτην λύσσαν καὶ εἰς τοσοῦτον προέβησαν θράσους καὶ ἀσεβείας ὥστε ὑπέσχοντο τέσσαρα-κοντα ἑτῶν ἄφεσιν ἀμαρτιῶν πρὸς πάντα ὅστις ἤθελε συμμετάσχει τῆς ἐκδιώξεως τῶν Γάλλων. Αἱ ἀφέσεις αὐταὶ ἢ τὰ συγχωροχάρτια ὤφειλον βεβαίως νὰ μεταβαίνωσιν ἰσχύοντα ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν ὡς οἰκογενειακὸν κληροδότημα. Λαμ-

πρὰ τῷ ὄντι κληρονομία! Ἐπεμψε δὲ τοσαύτας ἀφέσεις εἰς τὴν Ἀγκῶνα ὁ πάππας, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπωλοῦντο πέντε βαγιόκων ἐκάστη. »

Ταῦτα δὲ διηγούμενος, ἐπάγει ὁ Δῆμος, δὲν προτίθεμαι νὰ κατηγορήσω πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς καθολικοὺς ἱερεῖς. Ἐπειδὴ, εἰ καὶ οἱ πλείστοι εἰσιν ἄξιοι τοῦ ἀναθέματος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὑπάρχουσι καὶ τινες ἄξιοι τῶν εὐλογιῶν αὐτοῦ. Ἀλλὰ πόσοι καρδιναῖοι τῆς Αὐρβραίνης ἀπέναντι ἐνὸς Στρατικοῦ! Τίς δὲ πιστεύσει ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνον ἐπανεστάτησαν τὴν Βανδαίαν διὰ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ψευδῶν, ὑπισχυόμενοι τῷ λαῷ ὅτι ὅσοι ἂν ἀποθάνωσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, μελλοῦσι νὰ ἀναστῶσι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ; καὶ ὅτι ἡ ἐν Βελγικῇ ἐπανάστασις εἶναι ἔργον καταχθονίου τινὸς ἱερέως, ὅστις καυτηρίασας διὰ τοῦ καυτηρίου λίθου τὸν λαὸν αὐτοῦ, διέδραμε τὴν Βελγικὴν, δεικνύων τοῖς ἀγρόταις τὰς οὐλὰς καὶ κραυγάζων — « Ἴδετε τὸν μάρτυρα. Οἱ Γάλλοι μὲ σπεκεφάλισαν. Ἄλλ' ἡ θεία πρόνοια μοὶ ἀπέδωκε τὴν ζωὴν. Ἀκολουθεῖτε με. Μάχεσθε ὑπὲρ τῶν δικαίων καὶ τῶν νομίμων ὑμῶν δεσποτῶν! »

Γ'.

Φθάσας εἰς Μεδιόλανα ὁ Δῆμος, ἀντὶ νὰ παραστῇ εὐθὺς εἰς τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην, ἐπορεύθη πρῶτον εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Villemanzyr, γενικοῦ ἐπιμελητοῦ τοῦ στραταρχείου, ὅστις ἐξεπλάγη μεγάλως βλέπων τὸν παλαιὸν αὐτοῦ φίλον Δῆμον ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν τοιοῦτον, οἷον ὁ Ὀμηρος περιγράφει τὸν Ὀδυσσεῖα, ὅτε μετὰ τὸ ναυάγιον ἐξῆλθεν ὀλόγυμνος εἰς τὴν εὐδαίμονα τῶν Φαιάκων νῆσον.

— Εἶσαι σὺ, φίλτατε Δῆμ; λέγει αὐτῷ. Ποία μοῖρα σὲ ἔρριψεν ἐδῶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει; ἢ τίμη ὀφείλω ν' ἀποδώσω χάριν τοῦ εὐτυχήματος τούτου; Τότε ὁ Δῆμος ἐδιηγήθη τὰ κατὰ τὴν Δαλματίαν συμβάντα αὐτῷ.

— Ἐπεμψα, προσθέτει, τὴν διήγησιν τῶν παθημάτων μου εἰς τὸν Βοναπάρτην· ἀλλὰ, μηδεμίαν λαβὴν μέχρι τοῦδε ἀπάντησιν, ἔρχομαι πρὸς αὐτὸν μετὰ τῶν τεσσάρων μου συνοδοιπόρων.

— Ὁ στρατηγός, λέγει αὐτῷ ὁ Vil-

Iemanzyr, μοι ώμίλησεν ευνούκώτατα περι σου και πέποιθα ότι άμμένως ύποδέξεται σε.

Δ'.

Τη πρώτα τής επαύριον ο Δήμος έπορεύθη μόνος προς τον στρατηγόν Βοναπάρτην, όστις ίππεύων και σπεύδων, — « Παππά Δήμε, λέγει προς αυτόν, σε περιμένω άπόψε εις τό δειπνον. » Και ταυτα ειπών ήφανίσθη. Άλλ' ο γέρον Δήμε, ών σχεδόν όμοιος προς τον βασιλέα τής Ιθάκης, ότε είδεν αυτόν ή ώραία Ναυσικά έξεργόμενον των ύδάτων, δέν έτόλμησε να πορευθί εις τό δειπνον. Άλλά τή επαύριον ο στρατηγός Βοναπάρτης, ο μέλλον Ναπολέων, έπεμψε τους ζητήσοντας αυτόν, και επέταξεν ίνα του λοιπού συμμετέχη πάντοτε τής τραπέζης αυτού.

Ο Δήμε παρέστη μετά του άνεψιού Νικολάου Στεφανοπούλιδος. Περι τίν πέμπτην οι προσκεκλημμένοι, είκοσι τον αριθμόν, έκάθισαν περι την τραπέζαν. Σύν αυτοίς ήσαν και ο Berthier και ο Augereau, μέλλοντες περίφημοι στρατηγοί του Ναπολέοντος, και ο άνεψίδος αυτού Beauharnais.

Τό γεύμα ήτο λιτώτατον. Ο άρχιστρατήγος ούτε εύθυμος ήτο ούτε σκυθρωπός. Όμίλει όλίγον και έφαινετο λίαν περιεσκεμμένος. Ο Δήμε έκάθητο προς τα δεξιά του νέου Βωσωνά. — Είσεθε Κόρσοσ; λέγει ούτος προς τον Δήμεν.

— Είναι πλέον ή Κόρσοσ, άποκρίνεται ο Βοναπάρτης, είναι Σπαρτιάτης.

— Σπαρτιάτης! λέγει ο Augereau. Τότε δά δέν έκπλήττομαι πλέον ότι ενίκησαμεν τσοσάτας νίκασ. Είχομεν Σπαρτιάτας έν τώ ήμετέρω στρατῷ! Στρατηγέ, πρέπει να υπάγης εις την πατρίδα των, όπως έπανορθώσης την άρχαίαν αυτών δημοκρατίαν!..

Προς ταυτα ο μέν άρχιστρατήγος μειδιά δια μειδιάμα σημαντικόν, ο δέ Augereau.

— Au rétablissement de la République grecque! κραυγάζει, προπίνων φιλοτησίαν επαναληφθείσαν παρά πάντων των συνδαιτυμόνων.

Ε'.

Περι την έκτην και ήμισίαν ώραν ο

Βοναπάρτης, αναστάς άνέγνω πολλές επιστολάσ. ύστερον δέ, λαμβάνων κατά μόνασ τον Δήμεν,

— Διηγθήθι μοι, λέγει αυτῷ, τί σοι συνέβη έν Δαλματία, και τίς ή αίτία τής κατά την χώραν εκείνην έκδρομής σου.

Άκούσασ δέ την διήγησιν του γέροντος, — Νύν δέ τί προτίθειαι; λέγει αυτῷ ο μέλλον αυτοκράτωρ.

— Είμαι εις μεγίστην άμυχανίαν, άποκρίνεται αυτῷ ο Δήμεν. Άπογυμνωθείς υπό των Σκλαβώνων, δέν δύναμαι μήτε να έπιστρέψω εις Παρισίους, μήτε να έξακολουθήσω τό ταξείδιόν μου.

— Τίνος άπορείς προς τουτο; χρημάτων. Έγώ σοι δίδω. Άλλά δέν άρκεί μόνον να έξεταξής την φύσιν των φυτών και των προϊόντων των έλληνικων νήσων, όσον εξουσιάζει νύν ή Γαλλία. Πρόκειται περι σπουδαιοτέρων και ωφελιμωτέρων πραγμάτων. Σοι έναπόκειται και εις σε άναθέτω την έντολήν τής διαδόσεωσ κατά την Ελλάδα των σπέρμάτων τής ελευθερίας, όπως καταστήσωμεν τα τέκνα τής Ελλάδος άξια των προγόνων αυτών. Ίσως θα δυνήθης να έπεκτείνης... άλλ' ή ώρα δέν εσήμηνεν έτι προς τουτο... »

Η άποσιώπησις αυτη δέν ήτο άίνιγμα προς τον Δήμεν, όστις άπεκρίθη λακωνικώς.

— Στρατηγέ, δέχομαι την έντολήν.

Τότε ή τελειωτική συνέντευξις άνεβλήθη εις την επαύριον περι μεσημβρίαν.

ΣΤ'.

Κατά την ώρισμένην ώραν ο Δήμεν έπορεύθη προς τον Βοναπάρτην, όστις απέτεινε προς αυτόν διαφόρους έρωτήσεις, ου μόνον άφορώσασ εις την τότε κατάστασιν τής Ελλάδος, αλλά και εις την έλληνικην γλώσσαν.

— Διαφυλάττομεν αυτην, άποκρίνεται ο Δήμεν, άγνήν και άσπιλον έγώ και οι τρείς άνεψιοί μου. Μόνος ο Γαλλόνης, μη ών γνήσιος Έλλην, άγνοεί αυτην παντελώς.

— Ο Γαλλόνης, λέγει τότε ο Βοναπάρτης, μενέτω παρ' έμοί. Εις σε δέ άναθέτω την εις την Ελλάδα έντολήν.

Τότε εξέφρασε μέν αυτῷ εκ νέου την προς την Γαλλίαν και τον άρχιστρατήγον αυτής άφοσίωσίν του, αλλά.

— Στρατηγέ, είπε προς τον Βοναπάρτην ο Δήμεν, έπίτρεψόν μοι να σοι κάμω σπουδαίαν τινά παρατήρησιν. Είναι άράγε αληθής ή φήμη ή λέγουσα ότι παραχωρείς την Δαλματίαν εις τον αυτοκράτορα τής Αυστρίας;

— Τουτό σε εκπλήττει;

— Πολύ! Συγγώρησον την τόλμην μου. άλλ' οι φόβοί μου πηγάζουσιν εκ των πολιτικων και τοπικων γνώσεών μου. Ο αυτοκράτωρ τής Αυστρίας, κύριος γένόμενος άπαξ τής Δαλματίας, δύναται εύκόλως να κυριεύσῃ, όταν θελήσῃ, τής Άλβανίας και τής Ελλάδος. Έπι των όριων τουτων ζῶσι δύο έθνη, άτινα είναι μέν όλιγόριθμα, αλλά λίαν φιλοπόλεμα, οι Σκλαβῶνοι των έκβολων του Κατάρου και οι κάτοικοι του Μόντε Νέγρου. Συνταυτίζοντα τας δυνάμεις αυτων, άμφότερα τα έθνη ταυτα δύνανται να συναθροίσωσι στρατόν ισχυρόν τριακόνητα πέντε χιλιάδων ανθρώπων, οιτινες έγένοντο άνέκαθεν φοβεροί τη Τουρκία. Τα δύο ταυτα έθνη συνεννούμενα μετά των Άλβανων, οιτινες είναι πάντες σχεδόν χριστιανοί, θα δεχθῶσιν άσμένως τον αυτοκράτορα. Των δέ αυστριακων όπλων ενισχυομένων ούτω καθ' όδον, τίς θα δυνήθῃ να έμποδίσῃ την Αυστριαν να επεκτείνῃ τας κατακτήσεις αυτης μέχρι Κωνσταντινουπόλεωσ;

— Όχι, άπεκρίθη ο Βοναπάρτης, ο αυτοκράτωρ τής Αυστρίας δέν θα υπεβλή τα όρια ταυτα.

Άλλ' όμως, θέλων να βεβαιωθῃ περι τής άκριθείας των παρατηρήσεων τουτων, αναθινει μετά του Δήμεν εις θαλαμόν τινά πλήρη γεωγραφικων πινακων, και έξεταξουσιν όμοι την θέσιν των έκβολων του Κατάρου και του Μόντε Νέγρου, και επισκοποῦσι τας Ιονίους νήσους και την Ελλάδα. Διά δέ τής σιωπής αυτου ο Βοναπάρτης έφαινετο επιδοκιμάζων τας παρατηρήσεις του φρονίμου γέροντος.

Πριν ή χωρισθῶσιν ο στρατηγός Βοναπάρτης έδωκεν εις τον Δήμεν ένταγμα παραλαβής 5,000 φρ. πληρωτέων έν τῷ στρατιωτικῷ ταμείω των Μεδιολάνων, και τη επαύριον έπεμψεν αυτῷ διά τινος ύπασπιστου την έξησ σπουδαίαν έντολήν.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE.

LIBERTÉ. — ÉGALITÉ.

Au quartier-général de Milan, le 12 thermidor, an V de la République, une et indivisible.

BUONAPARTE, général en chef de l'armée d'Italie, au citoyen STEPHANOPOLI.

« Vous vous rendez, Citoyen, en poste, à Ancône; de là vous vous embarquerez sur la corvette qui vient d'arriver de Corfou, et à laquelle je donne ordre de partir sur-le-champ.

« Arrivé à Corfou, vous y verrez le général Centini, qui y commande. Vous

ferez la recherche des plantes marines, ce qui a été l'objet de votre départ de Paris.

« Vous vous rendrez en Albanie, et vous y resterez quelques jours pour prendre des renseignements sur la situation politique des esprits dans cette partie.

« De là vous vous rendrez, avec le citoyen Arnaud, chez le bey de Maina. Vous le complimenterez de ma part; vous lui remettrez la lettre ci-jointe, que vous lui traduirez, si cela est nécessaire.

« Vous me ferez passer, avant de partir pour Corfou, tous les renseigne-

ments que vous aurez reçus dans cette partie de la Grèce.

« BUONAPARTE. »

Ταυτην λαβών την έντολήν ο άπόστολος Δήμεν, προσεκλήθη έν άπέλθη την ταχίστην. Τέσσαρσι δέ μετά ταυτα ήμέραισ, έφθασε μετά των άνεψιων αυτου εις Άγκωνα, τη δέ 25η του θερμιδῶρ άπεβίβάσθησιν εις Κέρκυραν, όπου ο Γάλλος άντιναύαρχος Brues διατάχθη ήδη να προμηθεύσῃ αυτοίς μίαν κορβέτταν και πάντα τα άναγκαία προς την κατά την Μάνην ύδοιορίαν.

[Άκολουθεί.]

TA

ΣΑΝΔΑΛΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΣΜΙΝΑΣ.

Η ώραία Γιασμίνα, τύπος άραβικῃς ώραίότητος, είναι σύζυγος και δούλη συνάμα του γηραλέου και φανατικού Μωχάμετ Βέν Άχμετ, ενός των τελευταίων Άράβων, οστινος οι θησαυροί δέν εξητληθήσαν, άφ'ου το Άλγέριον είναι πόλις Γαλλικη.

Η Γιασμίνα έπορεύθη εις τον λουτρῶνα, ή τουλάχιστον τουτο προφασάσατο προς τον εξηκονταετη αυτης Όθέλλον Μωχάμετ Βέν Άχμετ, όπως δικαιολογήσῃ την έξοδον αυτης.

Άλλ' ή γραία μαύρη τροφός Άϊδῶ ήξέυρει καλώς ότι ή ώραία Γιασμίνα, εισελθούσα εις τον λουτρῶνα διά τῃς έν τῇ δδῷ Γασπαλή μεγάλης θύρας του καταστήματος, εξήλθεν εύθῃσ όπισθεν εκ τινος μυστικῃς θυρίδος του λουτρῶνος, και ότι, διαπεράσασα πολλές στενάσ και βυπαράσ δόδου τῃς άρχαίας πόλεωσ, έφθασεν ήδη εις την όδον Μεδέ.

Εκει, ου μακράν του στρατωνος των Γάλλων ζουβῶν, ή μελάγχρους και έρωτόληπτος Γιασμίνα, κεκαλυμμένη την κεφαλήν, εισέρχεται άγωνιώσα μέν, άλλ' εύτολμος εις τινα υπό Γάλλον κατοικοιμένην οικίαν, εις ήν δέν έμθαίνει ήδη πρώτην ταυτην φοράν.

Άνήσυχος, κεκρυμμένος όπισθεν των παραπετασμάτων, νέος τις και λαμπρός αξιωματικός άναμένει την ώραίαν Γιασμίναν, γυναίκα του

γέροντος Άραβος. Ο κύων του αξιωματικῷ τουτου, ονομαζόμενος Σαντ Βερνάρδος, ένεκα τῃς γνησίας αυτου καταγωγῃς, προστρέχει άγέλιον τέλος την άφίξιν τῃς έραστρίας του κυριου του, ήν γωρρίζει ήδη από πολλου.

Τέλος ή ώραία Γιασμίνα εισέρχεται. Ητο χαριστάτη ει και μη έφορει μήτε τα ένδύματα του τελευταίου συρμού των Παρισίων μήτε πλον έξελθόντα του εργαστηριου τῃς K. Dufourmantelle. Οι σπινθῆρες των έρωτικων μελάνων αυτης οφθαλμων διαπερῶσι την καλύπτουσαν αυτους λευκήν σκέπην. Ο αξιωματικός δρμῆ και έναγκαλίζεται αυτην περιπαθῶσ, αیره το κρηδέμον και θεωρεί αυτην μετά βλέμματος εμπασθουσ και διαπύρου, έν ῶ ο Άγιος Βερνάρδος λείγει τους γυμνοῃς αυτης πόδας, άπαλλαχθέντας ήδη κατά την άραβικην συνήθειαν των ευρειων αυτων χριστοποικιλμένων έμβάδων, και διευθυνομένους προς τό διδόνον.

Άλλά μόλις εξήλθη, ή θύρα του θαλάμου άνοίγεται αιφνιδίως και ή μαύρη γραία τροφός Άϊδῶ εισπηδῆ έντρομος, κραυγάζουσα. — Έχάθημεν, έχάθημεν. Γιασμίνα! ο άνδρας σου σε περιμένει παρά την θύραν του λουτρῶνος!

Η άγγελία αυτη είναι θανατηφόρος. Ο αξιωματικός ήξέυρει τουτο καλῶσ. Και μηδέν ειπών ένδδει και καλύπτει, βοηθούμενος υπό τῃς

Άϊδῶσ, την Γιασμίναν διά τῃς λευκῃς σκέπης, ήτις ίσως μετ' όλίγον έσεται τό σάβανον αυτης.

Η Γιασμίνα άπέρχεται τρέμουσα μετά τῃς τροφῷ. Ο αξιωματικός ίσταται εις τό παράθυρον και έποπτεύει την όδόν. Αί δύο γυναίκες έξέρχονται τῃς οικίας. Ανανείει, άνάπτει έν σιγῶν, και λέγει καθ' αυτόν,

— Ο θεός φυλάξοι αυτην! Είναι ώραιστάτη. Κατ' εκείνην την στιγμήν ζητεί τον κύνα. Άλλ' ο κύων Άγιος Βερνάρδος ήφανίσθη.

Τό πιστόν ζῶον, έκπλαγέν την άπρόσποτον αναχώρησιν τῃς Γιασμίνας, ήρπασε διά των όδῶντων τα σανδάλια, άτινα ή φυγάς σπεύδουσα ελησμώνησε να φορέσῃ. Ίσως ή σύζυγος του Μωχάμετ Βέν Άχμετ έσώζετο. Άλλά φεῦ! Αυτός ο Άγιος Βερνάρδος, υπό τυφλού άγόμενος ζήλου, φέρει εις τον οίκον του γηραιου Άραβος και καταθέτει προ του ούδου του θαλάμου τα σανδάλια τῃς συζύγου, σημείον τρανό τῃς άπιστίας αυτης. Ευτυχῶσ ή γραία Άϊδῶ έσπευσε να έξέλθη του θαλάμου μόνη και να άνοίξῃ την θύραν εις τον κόππονα αυτην και ύλακτοῦνα Άγιον Βερνάρδον. Άλλως ή ώραία Γιασμίνα βεβαίως άπόλετο. Έπ' αληθείας ύπάρχει θεός ύπερ των έρώντων!

Le gérant responsable P. LAGIER.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Table with 4 columns: ΣΕΙΣ., ΣΤΗΘ., ΑΝΤΙ., ΔΙΟΡΘ. and 4 columns: ΣΕΙΣ., ΣΤΗΘ., ΑΝΤΙ., ΔΙΟΡΘ. containing numbers and Greek text.

ΠΙΝΑΞ

ΤΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΝ ΤΩ ΤΡΙΤΩ ΤΟΜΩ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.

ΤΕΥΧΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

	Σελ.
Τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα ἐν Ἑλλάδι.	2-3
Νεώτατα ἐπιστημονικά. — Τί ἐστὶ χλωράλιον.	4
Πληθυσμὸς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος.	4
Ἐκθεσις τῆς βιομηχανικῆς ἐταιρίας τῶν ὠραίων τεχνῶν ἐν Παρισίοις.	4
Σκηναὶ τοῦ Ἰνδικοῦ βίου. — Προσίμιον.	6-12
Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ μάρτυρος αὐτόπτου. — Αἱ ταραχαὶ τῆς Σμύρνης.	12-16
Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλυπτικὴ. — Ἀρχαίκα γλυπτικὴ.	17-21
Τὰ ἀεροπύρα σφαιρώματα. — Ὁ Γίγας. Δευτέρα ἐναέριος ὁδοπορία καὶ καταστροφὴ αὐτοῦ ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ Ἀνοθέρου.	21-23
Τὰ σπήλαια τοῦ Μαμμούθου.	24-25
Ἀγγλικοὶ γάμοι.	26
Κλέπται καὶ κλοπαί.	26
Κοινωνικὸς γνῶμων. — Πῶς πρέπει νὰ γίνωνται αἱ ἐπισκέψεις.	27
Ποικίλα. — Ὁ Μολώχ. — Πολιτισμὸς καὶ βαρβαρότης. — Ἀγγλικὴ ἐκδικησις.	28
ΤΕΥΧΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.	
Ἡ ἐν Ἀθήναις Γαλλικὴ Σχολή.	30-31
Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. — Ὁ ἀναξ καὶ ἡ ἀνασσα τῆς Οὐαλλίας. — Ἡ Βέλλεδα.	32
Τὰ ἐρείπια τῆς Τροίας καὶ ὁ ἠθασαυρὸς τοῦ Πριάμου.	32-34
Αἱ χρηματιστικαὶ τράπεζαι τῆς Εὐρώπης.	35-37
Τὰ νέα πολεμικὰ πλοία.	38-39
Δικαστικά. — Κακουργοδικεῖον τῆς Βαστίας.	40-41
Νεώτατα ἐπιστημονικά. — Εὐκάλυπτος ὁ σφαιρόκαρπος.	41
Τὸ βρετανικὸν Μουσεῖον καὶ αἱ νέαι αὐτοῦ προσκτήσεις.	42-45
Συζυγικὴ κωμῶδιαι, ἡ ὁ ἀνανδρὸς, ὅστις βράπτει τὰς γυναῖκας.	46
Ἡ Νέα νεκρόπολις τοῦ Λονδίνου.	47
Θαύματα τῆς φύσεως τῆς χιόνος.	47
Ἄξια ἐνὸς νεκροῦ ἵππου. — Πυρκαϊὰ καὶ ναυάγιον. — Ἀγγλικὰ θεάτρα. — Ἰσχυρογνωμοσύνη.	48

ΤΕΥΧΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

	Σελ.
Ἡ ἐν Ἀθήναις Γαλλικὴ Σχολή.	50-52
Τὰ ἐρείπια τῆς Τροίας καὶ ὁ ἠθασαυρὸς τοῦ Πριάμου.	52-55
Σκηναὶ τοῦ Ἰνδικοῦ βίου. — Αἱ Ἰνδαὶ τῶν Ραγιαδῶν. [Συνέχεια].	55-57
Οὐίλλιαμ Σακεσπῆρος.	58-61
Μάκβεθ.	61-62
Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας (Ἀπόσπασμα).	62-63
Δικαστικά. — Κακουργοδικεῖον τῆς Βαστίας.	64-65
Τὸ βρετανικὸν Μουσεῖον καὶ αἱ νέαι αὐτοῦ προσκτήσεις. [Συνέχεια].	66-69
Θαύματα τοῦ αἰῶνος. — Α'. Ὁ αὐτόματος τυπογράφος τηλεγράφος. — Β'. Ὁ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ὑποβύθιος σιδηρόδρομος.	70-71
Συμφωνίαν φιλομουσίαν καὶ φιλοπατρίαν.	72
Τὰ ἀεροπύρα σφαιρώματα. — Ὁ Γίγας. — Δευτέρα ἐναέριος ὁδοπορία καὶ καταστροφὴ αὐτοῦ ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ Ἀνοθέρου.	73-75
Ὁ λογαριασμὸς. — Παρισινὴ κωμῶδιαι μετὰ προλόγου καὶ ἐπιλόγου.	65
Ποικίλα. — Σύρου ναυπηγία. — Ὁ ἐθνικὸς στόλος. — Παράδοξον φορτίον. — Βίος τυχοδιώκτου.	76
ΤΕΥΧΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.	
Οἱ σιδηρόδρομοι τῆς Τουρκίας.	78-80
Αἰτίαι τῆς μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἐμπορικῆς κρίσεως.	80-82
Σκηναὶ τοῦ Ἰνδικοῦ βίου. [Συνέχεια].	82-87
Βεάτριξ Τσένση.	87-88
Τὸ βρετανικὸν Μουσεῖον καὶ αἱ νέαι αὐτοῦ προσκτήσεις. [Συνέχεια].	90-93
Τὰ ἀεροπύρα σφαιρώματα.	94-96
ΤΕΥΧΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.	
Οἱ σιδηρόδρομοι τῆς Ἑλλάδος.	98-99
Ἡ τράπεζα τῆς Χίου.	100
Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ μάρτυρος αὐτόπτου. — Ἡ ἐπὶ τὴν Χίον ἐκστρατεία τοῦ Φαβιέρου.	100-104

	Σελ.
Τὸ ἐν Παρισίοις νέον θέατρον τῶν μελοδραμάτων.	105-110
Βεάτριξ Τσένση.	110-111
Θαύματα τοῦ αἰῶνος. — Τηλεσκοπίον ἀξίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου δόλαρος. — Μέθοδος τοῦ μαγειρεύειν καὶ ὁδοπορεῖν ἀνευ πυρὸς καὶ ἀνευ ἀνθράκων.	112
Ἡ βασιλεία τῶν Παπῶν. — Προσίμιον.	113
Τὰ ἀεροπύρα σφαιρώματα. — Τὸ Ζενίθ. — Θάνατος τῶν ἀεροναυτῶν Κροσὲ Σπινέλη καὶ Σιβέλ.	114-115
Δικαστικά. — Ἡ κεφαλὴ τῆς Μεθούσης.	115-116
Βροχὴ χρημάτων. — Ἐλαιον τοῦ Ἀλκιβιάδου.	116

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ.

Αἱ τράπεζαι καὶ ἡ εὐημερία τῶν Ἑθνῶν. — Ἡ Νέα ὀθωμανικὴ Τράπεζα.	118-110
Βιβλιογραφία. — Annuaire de l'Association de l'encouragement des études grecques en France.	120
Ἄλδος Μανούτιος καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Βενετίᾳ.	122-124
Περιοδία περὶ τὴν Γῆν ἐν ὀγδοήκοντα ἡμέραις.	124-129
Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν Ἀράβων. — Ἡ Ἀλλάμβρα.	130-133
Ἡ βασιλεία τῶν Παπῶν. — [συνέχεια].	134-137
Νεώτερα ἱατρικά. — Περὶ τοῦ μεταγριμμοῦ τοῦ αἵματος ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον.	137-138
Ἡ ἐπὶ τὸ Δαρφούρ αἰγυπτιακὴ ἐκστρατεία.	139
Ναυάγιον τοῦ Σχιλλέρου.	139-141
Ὁ πλοίαρχος Βούτων καὶ τὰ νέα αὐτοῦ πειράματα πρὸς σωτηρίαν τῶν ναυαγῶν.	142
Ὁ πῖθξ Τομπουκτού.	143
Δικαστικά. — Στοιχεῖα καλοῦ δειπνοῦ.	142-143
Ποικίλα.	144
ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.	
Τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα ἐν Ἀγγλίᾳ.	146-150
Σύντομος ἱστορία τῆς Ἀγγλίας.	146-149
Ἐθνικὴ Γραφικὴ Ἐπιθεώρησις.	150
Ἄλδος Μανούτιος καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Βενετίᾳ. [Συνέχεια καὶ τέλος].	150-153
Σκηναὶ τοῦ Ἰνδικοῦ βίου. — Αἱ Ἰνδαὶ τῶν Ραγιαδῶν. [Συνέχεια καὶ τέλος].	150-155
Τὰ μουσεῖα τῆς Ῥώμης. — Τὸ Οὐατικανόν.	156-158
Περιοδία περὶ τὴν Γῆν ἐν ὀγδοήκοντα ἡμέραις. [Συνέχεια].	159-162
Ὁ καταθυσμὸς ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ.	162-163
Ταυρομάχια ἐν Ἰσπανίᾳ.	163-165
Εἰς τί εἶναι χρήσιμα αἱ μυῖαι.	166
Συζυγικὴ κωμῶδιαι. — Τὸ δειπνον καὶ οἱ προσκεκλημένοι.	166-167

	Σελ.
Ὁ Κινέζος Τὶν Τὸν Λίγγ. — Νεώτερα περὶ Λονδίνου.	168

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα ἐν Ἀγγλίᾳ.	170
Βιβλιογραφία. — Διγενῆς Ἀκρίτης.	172
Ἡ γεωργία ἐν Ἑλλάδι.	172
Ἡ κλοπή. — Ἀληθῆς ἱστορία.	173-174
Ἑλγίνεια μάρμαρα.	173
Περὶ τῆς γενέσεως τῶν γλωσσῶν.	174-176
Ἄλπεων ἀναβρίχῆσις, ὑπὸ Ἐδουάρδου Οὐόμπερ.	176-179
Τὰ μουσεῖα τῆς Ῥώμης. — Τὸ Οὐατικανόν. [Συνέχεια].	180-184
Περιοδία περὶ τὴν Γῆν ἐν ὀγδοήκοντα ἡμέραις. [Συνέχεια].	184-187
Τὰ ἀεροπύρα σφαιρώματα.	188-189
Ἀγγλικὴ αἵσχη.	190-191
Ὁ ἐν Κολομβίᾳ φοβερὸς σεισμὸς.	191
Ῥιον Ἰανέιρον.	192

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Καθολικὴ γεωγραφικὴ ἐποψὶς τῆς Ἑλλάδος.	194-196
Περὶ τῆς παρασκευαζομένης μεγάλης Ἑλληνικῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας.	196
Ἄλπεων ἀναβρίχῆσις ὑπὸ Ἐδουάρδου Οὐόμπερ. [Συνέχεια].	198-200
Περιοδία περὶ τὴν Γῆν ἐν ὀγδοήκοντα ἡμέραις. [Συνέχεια].	200-201
Τὰ μουσεῖα τῆς Ῥώμης. — Τὸ Οὐατικανόν. [Συνέχεια].	202-205
Θαύματα τῆς βιομηχανίας. — Ὁ χάρτης καὶ αἱ ἐφημερίδες.	205-210
Τὰ ἀεροπύρα σφαιρώματα. — Περὶ τῆς διευθύνσεως αὐτῶν διὰ τοῦ ἀτμοκινήτου ἔλικος.	210-211
Οἱ στρατοὶ τῆς Εὐρώπης.	211
Οἱ μυιοθήραι τοῦ Λονδίνου.	212
ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.	
Καθολικὴ γεωγραφικὴ ἐποψὶς τῆς Ἑλλάδος. [Συνέχεια].	214-215
Εὐγένιος ὁ Βούλγαρος.	215
Ἡ Ἑλλάς ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους.	217-218
Ἀνασκαφαὶ τῆς Ὀλυμπίας.	218
Ζωολογία. — Ὁ Γορίλλος.	220-221
Ἡ βασιλεία τῶν Παπῶν. [Συνέχεια].	222-227
Τὰ μουσεῖα τῆς Ῥώμης. — Τὸ Οὐατικανόν. [Συνέχεια].	228-234
Ἑλληνας καὶ Σλάβοι.	234-235
Τὰ ἀεροπύρα σφαιρώματα.	235-237
Βιομηχανία. — Περὶ τῶν νεωτέρων ἀτμομύλων.	237-238
Ἱστορία ἑκατὸν ἑλληνικῶν ἑκατομμυρίων, ἡ	

	Σελ.
ἡ διαθήκη τοῦ Γεωργίου Τυπάλδου . . .	239-240
Ποικίλα	240

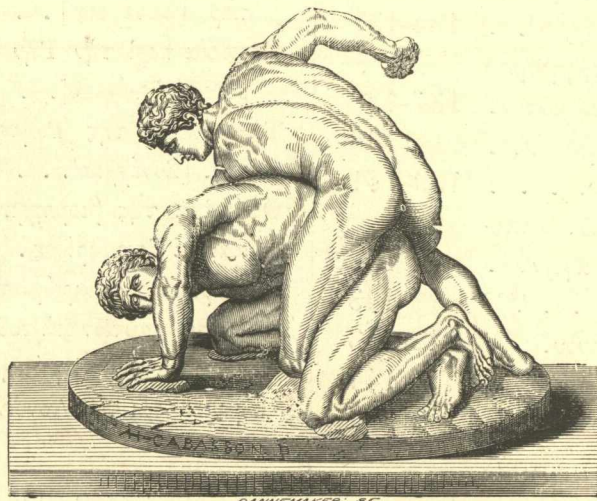
ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Καθολικὴ γεωγραφικὴ ἔποψις τῆς Τουρκίας.	242-243
Ἡ Βοσνία καὶ ἡ Ἑρζεγοβίνα	244
Τὸ ἐν Ἀθήναις νεοσύστατον ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον	244
Ὁ πριγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἐν Ἀθήναις . . .	244
Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Τουρκίας	246-247
Περιοδία Δήμου καὶ Νικολάου Στεφανοπόλι- δος εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἔτη 1797 καὶ 1798.	247-251
Τὰ μουσεῖα τῆς Ῥώμης. — Τὸ Οὐατικα- νόν. [Συνέχεια]	252-255
Ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Εἰρηνικοῦ. — Τὸ Φάρ Οὔεστ. — Ἡ χώρα τῶν Μορμόνων. — Ἡ Καλιφορνία	256-262
Ὁ Χρόνος καὶ ἡ Ἐφημερίς τῶν Συζη- τήσεων	262

	Σελ.
Δημιώδης ἀστρονομία. — Τί ἦτο καὶ τί εἶναι ἡ Σελήνη	263
Δικαστικά. — Οἱ δύο Θεορεΐται	263-264
Ποικίλα	264

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Καθολικὴ γεωγραφικὴ ἔποψις τῆς Τουρκίας. — Ἡ Βοσνία καὶ ἡ Ἑρζεγοβίνα	266-268
Τὰ δάνεια τῆς Ἑλλάδος	268
Ἄλπειων ἀναρρήξεις ὑπὸ Ἐδουάρδου Οὐύμ- περ. [Συνέχεια καὶ τέλος]	270-277
Τὰ μουσεῖα τῆς Ῥώμης. — Τὸ Οὐατικα- νόν. [Συνέχεια καὶ τέλος]	278-281
Ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας	281-282
Ὅμογενῶν μεγαλοδωρῖαι. — Ὁ ἐν Ὁδησσῷ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος Κ. Ἰ. Βουτσινᾶς	282
Περιοδία τοῦ Δήμου καὶ Νικολάου Στεφανο- πόλιδος εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἔτη 1797 καὶ 1798. [Συνέχεια]	282-285
Τὰ σανδάλια τῆς Γιασμίνας	285

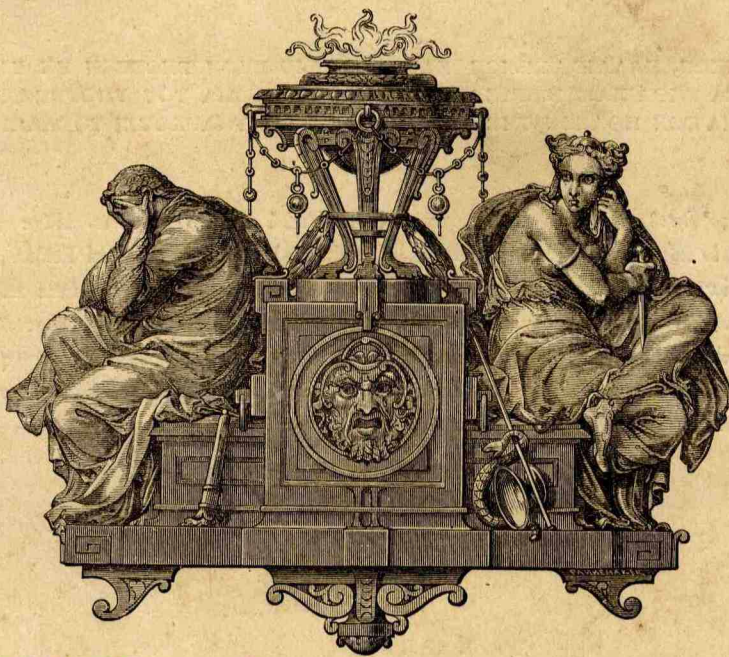
Απαρτίδα Ν. Λογιάδου

ΕΘΝΙΚΗ ΓΡΑΦΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΛΟΓΙΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

ΤΕΥΧΟΣ 25.

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ. 1875.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Α'. ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ. — Β'. ΝΕΩΤΑΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ. [ΤΙ ΕΣΤΙ ΧΛΩΡΑΛΙΟΝ.] — Γ'. ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. — Δ'. Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΝ. — Ε'. ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΟΥ ΒΙΟΥ. — ΣΤ'. ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ [ΑΙΤΑΡΑΧΑΙ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.] — Ζ'. Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΑΥΠΤΙΚΗ. [ΑΡΧΑΙΚΗ ΓΑΥΠΤΙΚΗ.] — Η'. ΤΑ ΑΕΡΟΠΟΡΑ ΣΦΑΙΡΩΜΑΤΑ. [Ο ΓΙΓΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΕΔΙΟΙΣ ΤΟΥ ΑΝΟΒΕΡΟΥ.] — Θ'. ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ. — Ι'. ΚΛΕΠΤΑΙ ΚΑΙ ΚΛΟΠΑΙ. — ΙΑ'. ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΓΝΩΜΩΝ. [ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ.] — ΙΒ'. Ο ΜΟΛΩΧ. — ΙΓ'. ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΑΝΕΞΑΙ-
ΡΕΤΩΣ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΔΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ. ΔΙΔΕΤΑΙ
ΔΕ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ, ΕΝ ΑΙΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΔΕΚΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ.

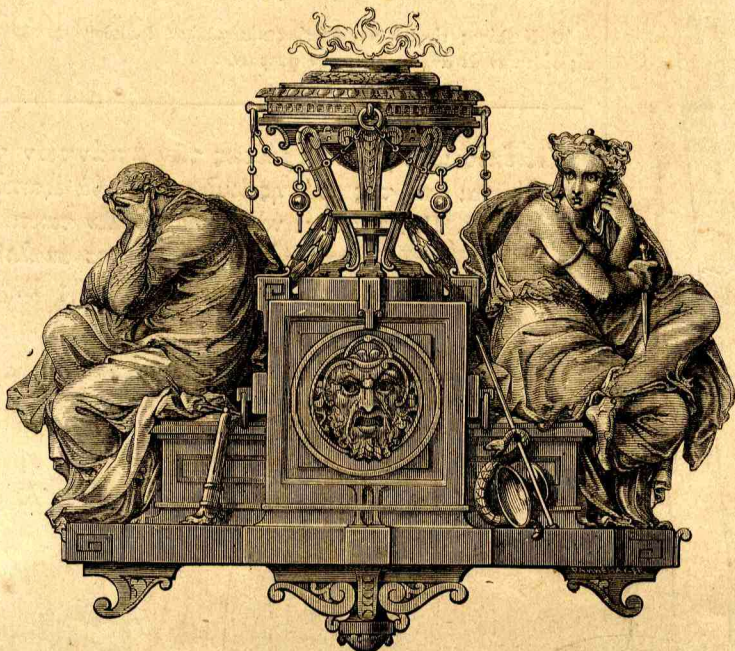
Ἐκατὸν τεύχος τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιθεωρήσεως ἀπαρτίζεται ΕΚ ΔΕΚΑΕΞ μεγάλων σελίδων. Πᾶσα περιπλέον σελὶς διδομένη εἴτε ὡς
κείμενον τῆς Ἐπιθεωρήσεως, εἴτε ἐν εἴδει παρρηγήματος, εἴτε ὡς εἰκὼν, πρέπει νὰ θεωρῆται ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, ἥτοι δῶρον τῶν ἐκδοτῶν πρὸς
τοὺς ΚΚ. συνδρομητὰς τοῦ συγγράμματος. Ἡ διεύθυνσις προτίθεται νὰ δίδῃ 7-8 τοιαῦτα παραρτήματα κατ' ἔτος, ὧν τὸ μέγιστον καὶ κάλ-
λιστον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους. Ἐὰν τὸ σύγγραμμα οὕτως ἐκτελούμενον τύχῃ, ὡς ἐλπίζομεν, εὐμενοῦς ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς ὁμογενέσι,
στερεωθῇ δὲ καὶ ἐπίδωσις κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πρώτου ἔτους, προτιθέμεθα νὰ ἐκδίδωμεν αὐτὸ δις τοῦ μηνὸς ἐν δεκαῆξ σελίσι. Ἄλλως δὲ θὰ
διατελώμεν ἐκδίδοντες αὐτὸ ὡς νῦν, πεπεισμένοι ὅτι μόνον οὕτως ἐκτελούμενον δύναται ΒΕΒΑΙΩΣ νὰ διατηρῆται παρ' ἔθνους ἑπτὰ ἑκατομ-
μυρίων ἀνθρώπων, οἷον τὸ Ἑλληνικόν, ἀνευ βλάβης τοῦ ἐκδότου.

ΕΘΝΙΚΗ ΓΡΑΦΙΚΗ

ΕΝΝΟ ΕΝ ΡΗ Ζ Ζ Ζ

ΥΠΟ ΛΟΓΙΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

ΤΕΥΧΟΣ 30.

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ. ΙΟΥΝΙΟΣ

1873.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Α'. — ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΑΙ ΚΑΙ Η ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ. [Η ΝΕΑ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ. Β'. — ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ANNUAIRE DE L'ASSOCIATION pour l'enseignement des études grecques en France. Γ'. — ΑΛΛΟΣ ΜΑΝΟΥΤΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ. Δ'. — ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ ΕΝ ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ ΗΜΕΡΑΙΣ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΕ. — Ε'. Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ. [ΤΟ ΑΛΚΑΖΑΡ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ, ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑ ΤΖΑΜΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΡΔΟΥΗΣ.] — ΣΤ'. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ. — Ζ'. ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΣΧΙΛΛΕΡΟΥ. — Η'. Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΒΟΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ. — Θ'. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΓΓΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ. — Ι'. Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΑΡΦΟΥΡ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ. — ΙΑ'. ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

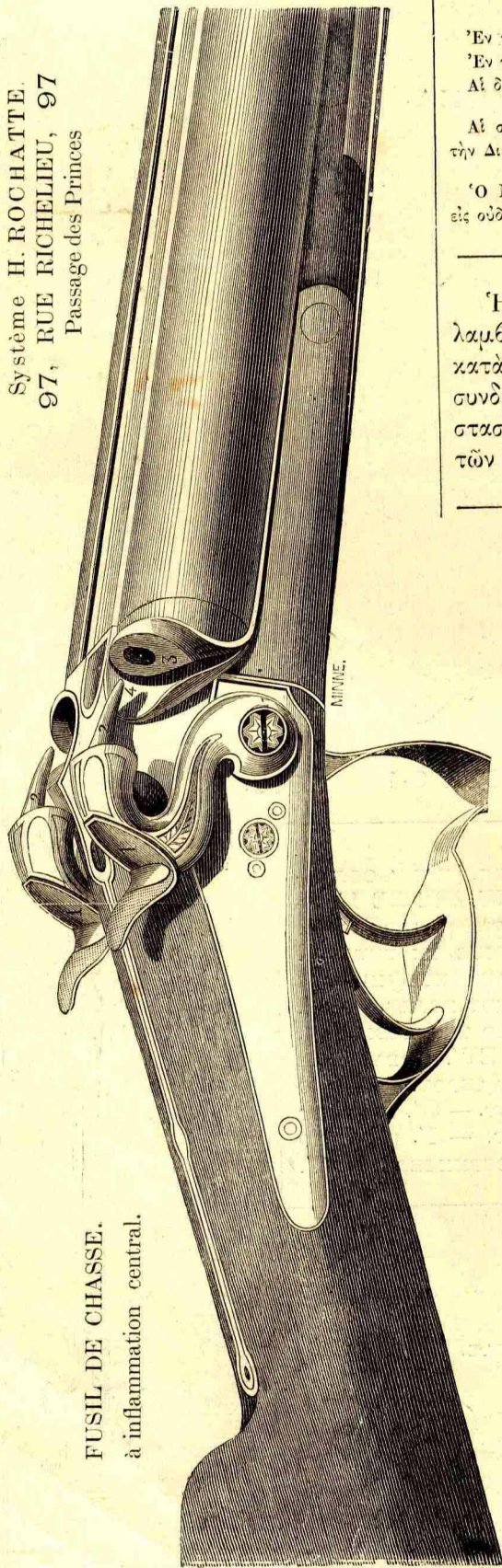
FONDERIE GÉNÉRALE
BEAUDOIRE, TRAVERSE & Cie

30, rue Madame, à Paris

CARACTÈRES GRECS

De toutes formes pour Livres, Journaux, Factures, Cartes, Affiches de toutes grandeurs, Caractères Turc, Persan, Valaque, Hébreu, Syriaque, Allemand, Rabbiniqne, Mandchou, Géorgien, et grandes variétés de Caractères français et d'Ornements. Outils pour l'Imprimerie et la Fonderie.

Système H. ROCHATTE.
97, RUE RICHELIEU, 97
Passage des Princes

FUSIL DE CHASSE.
à inflammation central.

ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ,
ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΗ ΚΑΘ ΕΚΑΣΤΗΝ.

Διευθυντής ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Ἀρχιτυπότης ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς.

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 20.

Ἐν Τουρκίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ φρ. 30.

Ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις φλωρίν. 3

Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 12.

Ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ φρ. 40.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ.

Ἐν ταῖς ἀγγελίαις 30 λεπτά κατὰ στίχον.

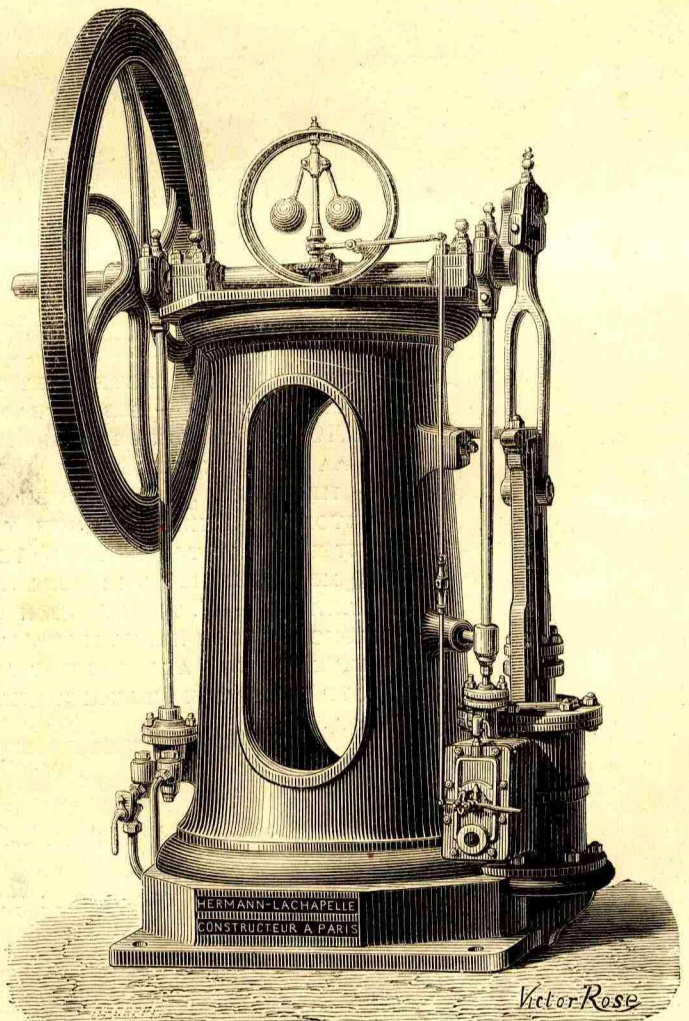
Ἐν τῇ λοιπῇ ἐφημερίδι 60 λ. κ. σ.

Αἱ διατριβαὶ προπληρόνται κατὰ 40 λεπτά τὸν στίχον.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνται ἀποστελλομένου τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν δι' ἐπιστολῆς ἐπὶ συστάσει εἰς τὴν Διεύθυνσιν. — Τὰ στελλόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ὁ Νεολόγος εἶναι ἡ μεγαλειτέρα καὶ μᾶλλον διαδεδομένη τῶν καθημερινῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων εἰς οὐδεμίαν δὲ ἀνήκει πολιτικὴν φατρίαν.

Ἡ ἐκδόσις τῆς μεταφράσεως τῶν ἀπάντων τοῦ Σακεσπέρου ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἰουλίου, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ γινομένη τακτικῶς κατὰ μῆνα. Προτιθέμενοι νὰ δημοσιεύωμεν τακτικῶς τὰ ὄνόματα τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν τῆς μεταφράσεως ταύτης, παρακαλοῦμεν τὰς κατὰ τόπους ἐπιστάσις νὰ πέμψωσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐ. Ἐπιθεωρήσεως τὰ ὄνόματα τῶν συνδρομητῶν.

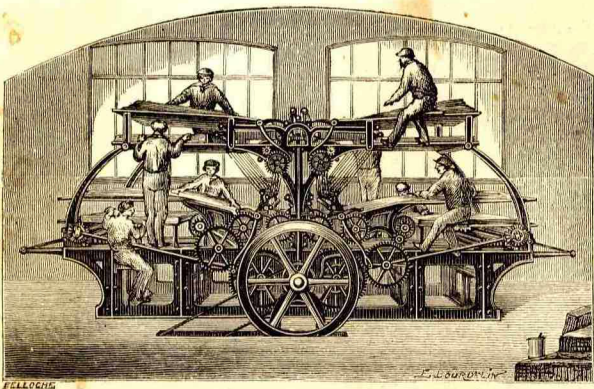
ΝΕΑ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ ΟΡΘΙΑ ΚΑΙ ΠΕΠΗΓΥΙΑ ΜΗΧΑΝΗ ΤΩΝ
Κ. Κ. HERMANN LACHAPELLE EN ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.
Faubourg Poissonnière 144.

Πᾶσα ἀγγελία ἀποστελλομένη πρὸς δημοσίευσιν ἐπὶ ἑξ̄ μῆνας ἐν τῇ παρούσῃ σελίδι δὲν γίνεται δεκτὴ, ἐὰν δὲν συνοδεύηται διὰ τῆς ἀποστολῆς φρ. 60.

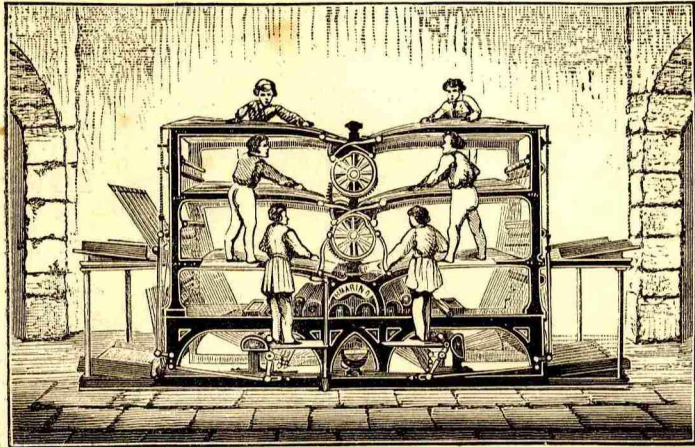
Ὁ ἐπιστάτων τῆς Ἑλληνικῆς τυπογραφίας **K. SIMON LACHAPELLE** ἀναδέχεται τὴν ἐκ Παρισίων πρόμηθειαν καὶ ἀποστολὴν πρὸς πάσας τὰς πόλεις τῆς Τουρκίας, Ἑλλάδος καὶ Ῥωσσίας βιβλίων, εἰκόνων (clichés), τυπογραφικῶν, μηχανῶν καὶ παντὸς εἶδους ἄλλων τυπογραφικῶν ἐμπορευμάτων εἰς τιμὰς μετριωτάτας.

Κατευθυντέον πρὸς τὸν **K^{ον} SIMON LACHAPELLE**, rue de Bruxelles, 15.

MACHINES A JOURNAUX A GRANDE VITESSE.

Presse à réaction à quatre cylindres.

Presse cylindrique.

MARINONI, constructeur, 57 bis, rue de Vaugirard, à Paris. — 3500 machines vendues.

LA CHASSE ILLUSTRÉE

JOURNAL DES CHASSEURS
VIE A LA CAMPAGNE
(7e ANNÉE).

Le seul journal de chasse et de pêche qu'il y ait en France.

Magnifiques gravures, texte par les écrivains cynégétiques les plus autorisés

Prix de l'abonnement pour la Russie : un an, 24 fr.; six mois, 12 fr.

Chacune des six années parues coûte : 20 fr. brochée, 25 fr. reliée

S'adresser à M. Alfred Firmin-Didot, directeur, 56, rue Jacob, Paris.

REVUE ILLUSTRÉE

des lettres, sciences, arts et industries dans les Deux Mondes
paraissant chaque semaine.

UN NUMÉRO DE 16 PAGES IN-4 AVEC GRAVURES

Prix : 40 centimes.

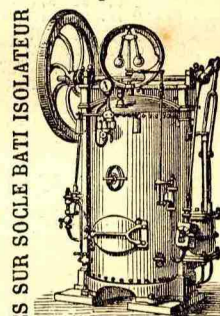
CONDITIONS D'ABONNEMENT

	Paris	Départements	Étranger
Six mois	12 fr.	Six mois 15 fr.	Six mois 18 fr.
Un an	20 fr.	Un an 25 fr.	Un an 30 fr.

MACHINES A VAPEUR VERTICALES

DIPLÔME D'HONNEUR

MÉDAILLE D'OR et GRANDE MÉDAILLE D'OR 1872
MÉDAILLE DE PROGRÈS (équivalant à la grande Médaille d'Or)
à l'Exposition universelle de Vienne 1873.

LES SEULES SUR SOCLE BÂTI ISOLATEUR
Chaudières inexplosibles.
Nettoyage facile.

portatives fixes et locomobiles, de 1 à 20 chevaux. Supérieures par leur construction, elles ont seules obtenu les plus hautes récompenses dans les expositions et la médaille d'or dans tous les concours. Meilleur marché que tous les autres systèmes; prenant peu de place, pas d'installation; arrivant toutes montées, prêtes à fonctionner; brûlant toute espèce de combustible; conduites et entretenues par le premier venu; s'appliquant par la régularité de leur marche à toutes les industries, au commerce et à l'agriculture
ENVOI FRANCO DU PROSPECTUS DÉTAILLÉ.
J. HERMANN-LACHAPELLE
144, RUE DU FAUBOURG-POISSONNIERE, A PARIS

ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΕΥΜΑΡ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΔΕ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΜΕΤΑ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΕΞΕΙΡΓΑΣΜΕΝΩΝ.

Ἐκδίδονται κατὰ φυλλάδια 16 μετὰ εἰκόνων σελίδων κατὰ μῆνα. — Τιμὴ ἐτησίαι τῆς συνδρομῆς φρ 25. — Οἱ συνδρομητὰ καταγράφονται παρα τοῖς ΚΚ. Ἐπι τάταις τῆς Ἑθνικῆς Επιθεωρήσεως.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

ΑΜΑ ΤΗ ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	φρ. 35
Ἐν Τουρκίᾳ, Σμύρνῃ, Θεσσαλονίκῃ, Χίῳ κ. λ. π.	« 35
Ἐν Αἰγύπτῳ	« 35
Ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Βιέννῃ	« 35
Ἐν ταῖς παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν παραλίαις καὶ μεσογαίαις πόλεσιν	« 40
Ἐν ταῖς Παραδουναβίοις Ἡγεμονίαις	« 40
Ἐν Ῥωσσίᾳ	« 40
Ἐν Ἀγγλίᾳ	« 40
Ἐν Ἑλλάδι	« 30

ΕΝ ΤΕΥΧΟΣ ΜΟΝΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 5.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ.

Ἐν Παρισίοις, — à la Rédaction de la REVUE HELLÉNIQUE, RUE DE BRUXELLES, 15.

Πᾶσα ἐπιστολὴ ὀφείλει νὰ ᾖ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν.

ΕΠΙΣΤΑΤΟΥΣΙΝ.

Ἐν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ	ὁ Κ. Νικόλαος Πασπαλλῆς.	Ἐν ΟΛΤΕΝΙΤΖΑ	
Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ	ὁ Κ. Ἀλέξανδρος Σκαλιῆς.	Ἐν ΒΡΑΙΛΑ	ὁ Κ. Γ. Ζαβός.
Ἐν ΣΥΡΑ	ὁ Κ. Γρηγόριος Κανέλλος.	Ἐν ΓΑΛΑΤΣΙΩ	ὁ Κ. Σωτήριος Μαννιός.
Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ		Ἐν ΠΙΟΥΡΓΕΒΩ	ὁ Κ. Σ. Σολομωνίδης.
Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑ	ὁ Κ. Ἰωσήφ Ναχαμοίλης.	Ἐν ΚΡΑΙΟΒΑ	ὁ Κ. Α. Παππᾶς.
Ἐν ΧΙΩ	ὁ Κ. Γ. Σκαρλατόπουλος.	Ἐν ΙΣΜΑΙΛΙΑ	
Ἐν ΣΜΥΡΝῃ	ὁ Κ. Ν. Σαρίκας.	Ἐν ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ	
Ἐν ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ	ὁ Κ. Ἰ. Αὐγερινός.	Ἐν ΡΑΙΔΕΣΤΩ	
Ἐν ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ	ὁ Κ. Στέφανος Σεβαστός.	Ἐν ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ	
Ἐν ΜΙΤΥΛΗΝῃ		Ἐν ΦΙΑΝΗΠΟΥΠΟΛΕΙ	
Ἐν ΛΟΝΔΙΝΩ		Ἐν ΚΩΝΣΤΑΝΤΣΑ	
Ἐν ΛΙΒΕΡΠΟΥΛῃ	οἱ Κ. Ἀδελφοὶ Ἡλιάδαι.	Ἐν ΒΑΡΝΑ	
Ἐν ΜΑΓΚΕΣΤΡΙΑ	ὁ Κ. Σ. Βερσής.	Ἐν ΤΕΡΓΕΣΤῃ	
Ἐν ΜΑΣΣΑΛΙΑ		Ἐν ΒΗΡΥΤΤΩ	Κατευθ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν.
Ἐν ΜΕΣΣΗΝῃ		Ἐν ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ	Ὅμοίως.
Ἐν ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ		Ἐν ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ	
Ἐν ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ	ὁ Κ. Δημ. Μιχαηλίδης.	Ἐν ΟΔΗΣΩ	Οἱ ΚΚ. ἐξάδελφοι Κάμπερ.
Κἀν ΙΑΣΣΙΩ	ὁ αὐτός.	Ἐν ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΙΡΩ	καὶ λοιπῇ Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν ταῖς νήσοις Ῥόδῳ, Κρήτῃ, Σάμῳ, Χίῳ, κ. λπ. ὁ Κ. Ἡρ. Μέυμαρ.
Ἐν ΒΕΝΕΤΙΑ			
Ἐν ΒΙΕΝΝῃ			

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστατοῦντες Κύριοι νὰ μὴ δέχωνται συνδρομητὰς μὴ πληρόνοντας εὐθὺς τὴν ἑτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν. — Πᾶσα δὲ καθυστέρησις φυλλαδίων μένει εἰς βᾶρος αὐτῶν, διότι ἡ Διεύθυνσις θελεῖ ἀπαιτήσῃ τὰ φυλλάδια ἀνέπαφα. — Οἱ προμηθεύοντες δέκα συνδρομητὰς προπληρόνοντας τὴν ἑτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν, λαμβάνουσιν ἐν ἀντίτυπον δωρεάν.